

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Abril-maig 2009 • número 106 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat
www.cgtcatalunya.cat

Ni així farem una vaga general?

Disseny: Dídac Salau

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Ni vagues domesticades ni acomiadaments salvatges

Durant anys han privatitzat els beneficis i ara pretenen que nosaltres paguem les seves pèrdues….

Els qui al llarg de dècades han dissenyat les polítiques que ens han conduït al precipici i amb les quals s'han enriquit fins a límits insospitats, a costa del nostre sofriment i les nostres necessitats, es presenten davant la classe treballadora per exigir de totes i tots que els fem sortir a ells de la seva crisi, deixant-nos escanyar encara més amb els seus paranys crediticis.

El sindicat de la CGT no està disposada de cap de les maneres a consentir que els rics, els empresaris, els banquers i els directius de les grans empreses de l'Estat espanyol ens refreguin per la cara els seus escandalosos comptes de beneficis i salaris, mentre les i els treballadors ens quedem amb una mà sobre una altra per culpa dels acomiadaments, els ERO, els ERTO o la no renovació dels contractes temporals que, en molts casos, són autèntics fraus de llei.

Enfront de les exigències dels poderosos i dels rics, l'actuació del govern i dels sindicats majoritaris està sent vergonyosa i còmplice, ja que el primer destina milers de milions de les arques públiques per finançar empresaris, especuladors i depredadors financers, i legisla a cop de decret perquè siguin els treballadors amb el seu atur, els que financiïn la seva pròpia contractació als empresaris; els segons, sent els garants dels acomiadaments col lectius a través de les seves signatures indiscriminades i amb vagues i mobilitzacions domesticades al servei de les patronals i el govern, obstaculitzant d'aquesta manera que hi hagi una veritable resposta social que paralitzi d'una vegada per sempre aquesta bogeria que és el capitalisme.

La crisi que la paguin els rics.

Per un veritable canvi social, per a tots tot.

CAP A LA VAGA GENERAL

Agurrelj

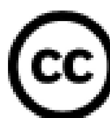
"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Grup de Petroaliments, David Fernández, Roger Pascual, Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pau Gomis, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Faume Fortuño, Carlus Jové, Coordinadora de Treballadors en Lluita, Maria Álcazar, Elisenda Trilla, Col·lectiu "Estem fartes", Anna Campanera Reig, Ecologistes de Catalunya, Txema Bofill, Eulàlia Ribó, Col·lectiu Crisi, Xavier Díez i les federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dilluns 20 d'abril de 2009.

"Les idees no poden existir al marge de la realitat, pensar el contrari a aquestes alçades seria caure en un idealisme rescalfat"

Gerard Jacas dins
"L'anarquisme no és una ideologia" (1985)

REPORTATGE

El control de l'agricultura i l'alimentació ha d'estar en mans de pagesos i consumidors, i no del lliure mercat

La sobirania alimentària és, sobretot, una consigna i una estratègia de lluita

L'AGRICULTURA ALTERNATIVA

Deute ecològic i sobirania alimentària

Grup de Petroaliments

De tal sistema, tal deute ecològic

El deute ecològic, entès com la suma d'impactes socials i ambientals negatius resulta de la implantació del model econòmic i de consum dels països del Nord sobre els països empobrits. La lògica del creixement il·limitat del sistema capitalista acompanyada d'un model de relacions comercials injustes comporta una relació desigual on els països del Nord malbaraten recursos i generen danys sòcioambientals a gran escala mentre que els del Sud en paguen les conseqüències.

El model agroindustrial vigent, petrodependent tant en energia com en insums, és fill d'aquest sistema i com a tal no escapa de produir aquests efectes. En tot el seu cicle de producció – distribució - consum podem trobar components de deute ecològic com ara les emissions de gasos que augmenten l'efecte hivernacle, la biopirateria, la generació de passius ambientals per les empreses transnacionales i l'exportació de residus.

Amenaçant la sobirania alimentària

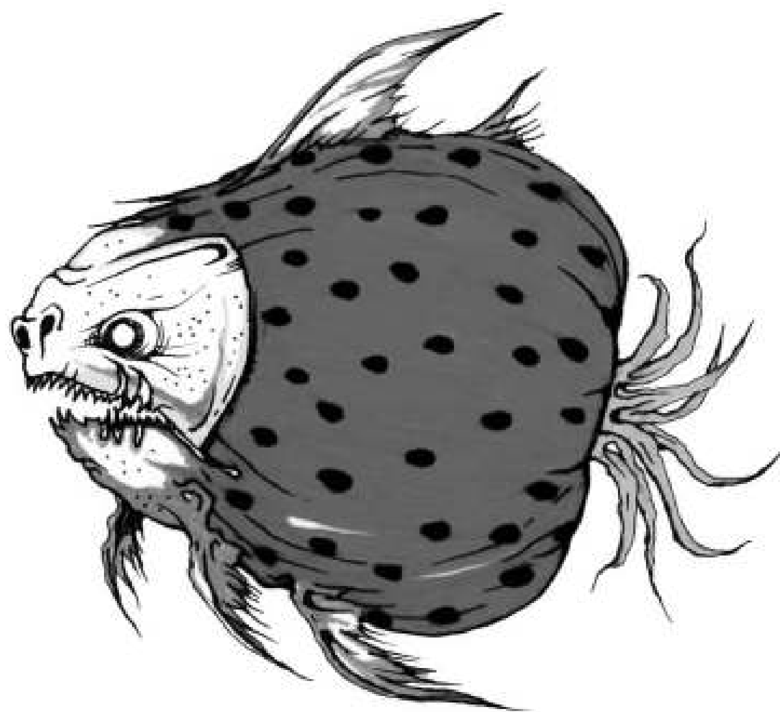
Entre d'altres mecanismes del sistema (acords de lliure comerç, expansió de l'agrobiotecnologia, etc), el deute ecològic posa traves a la sobirania alimentària dels pobles. En bona part, degut als danys provocats per la contaminació o esgotament dels recursos però també per l'apropiació del territori i el conseqüent abandonament del camp, així com per la monopolització de la biodiversitat per part de la indústria mèdica i/o alimentària que fa més vulnerables les poblacions davant situacions de crisis alimentàries.

Avui dia, la crisi energètica és un altre escenari de risc per a la sobirania alimentària. Davant la fi de l'era del petroli se'ns presenta la falsa alternativa dels agrocombustibles, falsa perquè tot i que es vengui com una solució al canvi climàtic la seva producció a gran escala requereix la importació de matèria primera generant així més deute ecològic. A més, l'increment de la producció d'agrocombustibles pot portar que les collites de terres reservades a l'alimentació es desplacin en favor dels cultius energètics. Els agrocombustibles a gran escala potencien també el model agroindustrial, responsable, conjuntament amb la deforestació, d'un terç de les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

Exemples propers

Des d'aquí estant no escapem a la generació de deute ecològic. L'elevat nivell de consum de la nostra societat implica una considerable –i sovint absurda- demanda de recursos, sovint importats. A l'Estat espanyol la importació d'aliments en l'última dècada ha crescut un 66% quan la gran majoria d'aquests podrien ser de producció local. Per exemple, mentre cada dia s'importen 330.000 kg de carn de pollastre, diàriament se n'exporten 205.000 kg! De fet, el port de Barcelona és el principal port de l'estat receptor de fruita i verdura i, a gener de 2009, les entrades de productes agroalimentaris suposaven la sisena part de les mercaderies que s'hi havien transportat (la meitat, si sumem les entrades d'hidrocarburs i de productes agroalimentaris). Destaca que del total d'articles descarregats al port, la soja es trobi en el quart lloc!

El deute de reconèixer el deute

Resulta, per tant, important reconèixer el Deute ecològic generat pel model de consum i producció dels països del Nord. Aquests països n'han d'assumir la responsabilitat per mitjà de polítiques que aturin aquests efectes així com per la reconsideració del deute extern que sotmet injustament les economies dels països empobrits. Així doncs, davant d'aquesta situació ens podem preguntar “Qui deu a qui?”.

L'opinió de Xavier Montagut, president de la Xarxa de Consum Solidari

Per mi, la sobirania alimentària és sobretot una consigna i una estratègia de lluita. La reivindicació que planteja és molt clara: el control de l'agricultura i l'alimentació ha d'estar en mans de pagesos i consumidors, no en mans del lliure mercat. I l'estratègia que marca per avançar en aquesta direcció consisteix en mantenir en paral·lel una lluita política de resistència, pressió i denúncia i un treball pràctic de construcció i desenvolupament d'alternatives al model agroalimentari dominant. Es tracta d'una estratègia comuna en tant que els seus aspectes fonamentals han estat assumits globalment, que es concreta, però, en formes i a velocitats molt diverses, en funció del context cultural, ecològic i polític en el que es desenvolupa.

L'agroecologia i la sobirania alimentària proposen construir col·lectivament alternatives al model agroalimentari hegemònic transformant la producció per tal de fer-la respectuosa amb el medi i les persones, i autònoma pel que als mitjans de producció; la distribució, en base a circuits curts, intermediaris honestos i polititzats i relació directa entre consumidors i productors; i el consum, fent-lo conscient, crític, solidari i localitzat.

Les alternatives: agroecologia i sobirania alimentària

Grup de Petroaliments

L'agroecologia (Ae) i la Sobirania Alimentària (SbA) proposen la construcció col·lectiva d'alternatives al model agroalimentari i social hegemònic. Ambdues nocions s'originen a la perifèria, en el marc de processos populars de resistència a la modernització agrícola i a la globalització neoliberal protagonitzats pels desheretats de la Història: les comunitats indígenes i camperoles i la població rural en el seu conjunt.

Els orígens i els precursors

El moviment social agroecològic es gestà durant la dècada dels 80 a llatinoamèrica fruit d'un procés de convergència d'organitzacions camperoles i indígenes que coincidien en oposar-se frontalment al model de desenvolupament imposat des del nord. Tot i que els principals protagonistes d'aquest procés foren les organitzacions camperoles llatinoamericanes, entre elles va ser present també una petita representació europea d'entre la qual destaca, per al nostre context, el SOC (Sindicato de Obreros del Campo) d'Andalusia, considerat l'introductor de l'Ae a Europa.

Aquest cicle de lluita es tancà l'any 94 a la Selva Lacandona amb l'aixecament del moviment neozapatista, l'actor social clau, juntament amb el MST (Movimento dos Sem Terra) de Brasil i la Via Campesina, en la configuració del discurs i la praxis antagònics rurals. La irrupció del neozapatisme va marcar un abans i un després pel que fa a l'emergència del aleshores incipient moviment antiglobalització, d'escala planetària. Un any abans, el 1993, havia nascut la Via Campesina (VC), la coordinadora internacional camperola de referència. Tot i tenir una major implantació als països del Sud, aquesta coordinadora està constituïda per centenars d'organitzacions pageses, comunitats indígenes, jornalers sense terra, col·lectius rurals i petits i mitjans productors d'arreu del món. L'any 1996, en el marc del Fòrum Mundial per la Seguretat Alimentaria paral·lel a la Cimera Mundial de l'Alimentació organitzada per la FAO a Roma, la VC plantejà públicament per primera vegada la reivindicació de la SbA. D'aleshores ençà, contracimera rere contracimera, coincidint amb l'apogeu del moviment antiglobalització, la VC ha estat l'actor de referència a l'hora de dotar de contingut i situar en l'agenda internacional l'exigència de la SbA. Per mitjà de constants mobilitzacions, accions i trobades internacionals la VC ha donat veu a milions de camperoles i indígenes i ha tractat d'incidir en les esferes de l'alta política global, denunciant la nocivitat i l'absoluta manca de democràcia del sistema agroalimentari dominant, i insistint en consignes que han esdevingut clàssiques, com ara "l'alimentació i l'agricultura fora de l'OMC".

Al llarg d'aquest camí de més de quinze anys, el moviment camperol internacional ha sabut teixir sòlides aliances amb innumerables organitzacions de sectors no pagesos de la societat civil d'arreu del planeta. A tall d'exemple val la pena esmentar el comunicat "Polítiques buides per a plats buits", signat per les més de 900 organitzacions de base que van participar al Fòrum "Terra Preta", paral·lel a la Cimera sobre Seguretat Alimentària organitzada per la ONU a Roma el mes de juny del 2008. Per mitjà d'aquest document van responsabilitzar a la ONU, a les Institucions Financeres Internacionals (BM i FMI) i a la OMC de l'actual crisi alimentària mundial, a la vegada que rebutjaven el seu nou "Pla d'Acció" contra la fam ("més liberalització agreujarà les causes de la crisi enlloc d'aportar solucions") i insistien en les demandes de la SbA. A l'Estat espanyol, diverses organitzacions pageses que formen part de VC han impulsat la Plataforma Rural, una aliança d'organitzacions agràries, ecologistes i ONGds, entre d'altres, que treballen per tal de conservar i en molts casos restituir un món rural viu en el malmès territori peninsular.

Definicions

El concepte Ae va ser introduït als anys 80 per uns pocs agrònoms dissidents llatinoamericans que havien començat a redescobrir el valor dels coneixements tradicionals emprats per les cultures camperoles per a autoabastir-se dels mitjans de vida sense degradar els ecosistemes dels que depenen. Podem definir l'Ae com la pràctica d'un desenvolupament local endogen basat en l'economia camperola i dut a terme per mitjà de formes d'acció social col·lectiva que busquen donar resposta a l'actual crisi ecològica i social tractant de restituir el curs alterat de la coevolució social i ecològica. La noció Ae integra, però, diverses dimensions. Des de la ciència agronòmica és entesa com "les bases científiques per una agricultura ecològica"; des de les ciències socials es defineix com "una nova epistemologia participativa i de caràcter polític"; per últim, quan és portada a la pràctica pot esdevenir una escola d'agricultura alternativa a la vegada que una potent eina de transformació sociocultural i política que trenca les estructures de poder existents per retornar el poder a l'àmbit de la comunitat.

D'acord amb la definició que ha estat desenvolupada per VC, la SbA és el dret que tenen tots els pobles, nacions i comunitats de definir les seves pròpies polítiques agrícoles, pesqueres, alimentàries i d'ordenació territorial de manera que aquestes siguin ecològicament, social, econòmica i cultural apropiades a les circumstàncies úniques de cada poble, i de manera que es garanteixi una alimentació sana, suficient i culturalment adequada a tota la població.

Supermercats? No, gràcies!

Grup de Petroaliments

Poca gent es pregunta on anar a comprar el menjar? Hem interioritzat tant la resposta que no hi ha cap mena de dubte: al supermercat. A l'estat espanyol, el 62% dels aliments consumits es compren en una gran superfície. La relació dels consumidors i les consumidores amb els productes alimentaris ha canviat radicalment en els darrers anys. Mentre el 1995, el 35,5% de les compres d'alimentació es realitzaven als supermercats, la proporció el 2006 pujava al 45,5%. A l'altra cara de la moneda, la quota de mercat del comerç tradicional baixava del 35,6% al 28,8% en aquest mateix període. Les xifres i l'evidència quotidiana mostren com s'està produint un procés de substitució del model de comercialització: de l'establiment petit de propietat familiar al model de gran cadena de distribució i comercialització que, com a tal, requereix una potent inversió. Alhora que el nombre de locals comercials destinats a la venda al detall d'aliments i begudes s'incrementava en un 8% entre 2001 i 2005 en el conjunt de l'estat, el nombre d'empreses dedicades a aquesta activitat descendia en un 6% .

Els consumidors i les consumidores es podrien preguntar en què els perjudiquen aquests canvis. Sobretot davant les grans campanyes publicitàries que ens han deixat ben clar que al supermercat hi trobarem els millors preus i, a més, estalviarem temps al trobar-ho tot en un sol establiment. I precisament en la concentració empresarial trobarem la clau de volta que explica l'impacte de la gran distribució. Progressivament els supermercats s'estan convertint en la nostra única via d'accés als productes de primera necessitat. Gairebé un 40% del menjar que es compra en territori espanyol s'adquireix en tres establiments: Carrefour, Mercadona i Eroski. La implantació progressiva i eficaç d'aquest oligopoli dóna cada cop més poder a aquestes empreses de distribució per establir les seves normes i imposar les seves condicions a les persones consumidores i als productors i productores. Si empreses com Danone o Nestlé han de cedir davant l'evidència que només es pot arribar a les neveres de les nostres cases a través dels supermercats, la capacitat de negociació d'empreses familiars o petits productors és nul·la.

L'únic model de producció que pot respondre a les necessitats de les cadenes de distribució es basa en l'economia d'escala i la fabricació massiva de béns de consum. I això requereix una agricultura i una ramaderia intensives basades en la mecanització, la utilització de pesticides i fertilitzants químics i la fabricació de pinsos industrials; un procés d'embalatge i una refrigeració que permetin moure grans quantitats a llargues distàncies; i un model de consum de producte manufacturat totalment anònim en el que els consumidors i consumidores dipositen la seva confiança en una marca i no en la relació personal amb els botiguers i botigueres.

El consum de productes de l'altra punta del món fora de temporada, la implantació de monocultius i la destrucció dels sistemes de producció tradicionals, les dificultats per a la subsistència de la petita pagesia i la concentració empresarial en la producció d'aliments, els embalatges i la generació de residus que se'n deriva, etc., responen a l'adaptació del sistema productiu a les conveniències logístiques i econòmiques de les grans cadenes de distribució.

El moviment agroecològic i per la sobirania alimentària català

Grup de Petroaliments

Antecedents i emergència

Des de finals dels anys 70, durant la dècada dels 80 i fins a mitjans dels 90, un ampli ventall d'actors diversos van introduir i van començar a desenvolupar a Catalunya alternatives autogestionàries al model agroalimentari industrial al portar a la pràctica versions d'agricultura i alimentació ecològiques amb una marcada vocació transformadora. Aquestes riques experiències constitueixen els antecedents de l'actual moviment Ae i per la SbA català, el qual començà a gestar-se a finals dels anys 90, en un context caracteritzat per la creixent mercantilització de l'agricultura ecològica i per la ràpida neutralització del seu potencial emancipador.

En aquest context, sobretot a partir de l'any 2000, té lloc una proliferació important de noves experiències, projectes i col·lectius que podríem situar en l'òrbita de l'Ae i la SbA. Per una banda, apareixen, tan en l'àmbit urbà com en el neorural, desenes de comunitats i centres socials que des de la vida en col·lectiu desenvolupen projectes de producció agroalimentaria artesanal i habitualment ecològica (pa, vi, cervesa, hortalisses...) com una forma d'autocupació i d'economia autogestionària. A la vegada, augmenta exponencialment el nombre de grups i cooperatives de consum ecològic, passant d'uns quinze grups cap a l'any 2000 als més de vuitanta que existeixen actualment. En paral·lel, neixen també diverses iniciatives d'associació i cooperació entre productors Ae d'entre les que destaquen l'Assemblea Pagesa, constituïda el 2002 per dissidents d'Unió de Pagesos i joves pagesos ecològics de les terres de ponent, l'Associació de Defensa Vegetal Ecològica Gent del Camp, al Camp de Tarragona, i la Xarxeta, que agrupa pagesos i pageses agroecològiques de Catalunya i el Baix Cinca engrescades en un projecte de cooperació, intercanvi i suport mutu. L'interès col·lectiu en l'acostament i en la cooperació entre els grups de consum i els projectes productius Ae ha motivat la realització de diverses trobades i jornades de treball monogràfiques de les quals en són un exemple recent les dues edicions de la Repera, realitzades el juny del 2008 i el febrer del 2009 respectivament.

Altres exemples d'iniciatives agroecològiques més o menys en auge els trobem en els horts comunitaris, majoritàriament urbans, concebuts com una oportunitat d'autoabastir-se parcialment d'hortalisses a l'hora que d'intervenir col·lectivament en la regeneració de la vida dels barris, resistint a l'urbanisme salvatge i a l'especulació; en els bancs de llavors autogestionaris que tracten de posar fre a la tràgica pèrdua del valuós patrimoni genètic recuperant, resembrant i intercanviant varietats agrícoles tradicionals (Ecollavors a la Garrotxa, Les Refardes i l'Esporus al Bages, l'Almàixera al Camp de Tarragona...); en la recuperació dels mercats i les fires pageses municipals; o en els grups agroecològics d'estudiants, presents a diverses universitats catalanes.

Dins l'àmbit de la difusió i l'educació cal esmentar la publicació trimestral de la revista Agrocultura, editada des de 1999 pels Amics de l'Escola Agrària de Manresa, així com l'oferta formativa en agricultura ecològica i energies renovables d'aquesta escola pública. Per últim, en l'àmbit de la sensibilització i la incidència, destaca la tasca d'algunes ONGd que, fruit del seu acompanyament a lluites camperoles del sud, des de finals dels 90 van començar a incorporar el discurs agroecològic i la reivindicació de la SbA en els seus projectes de sensibilització i incidència a Catalunya. Aquest és el cas de Veterinaris Sense Fronteres, Entrepobles i la Xarxa de Consum Solidari les quals, juntament amb la resta d'organitzacions que constitueixen la Plataforma Rural, estan actualment promovent un procés de construcció d'aliances que, partint dels territoris, posi a caminar conjuntament a tots els sectors que treballen per la SbA.

La Xarxa Agroecològica de Catalunya

La XAC va néixer l'any 2002 fruit d'un procés de confluència d'iniciatives, col·lectius i persones dels diversos àmbits de l'Ae a Catalunya. Durant quatre anys, el paper destacat de la XAC com a factor aglutinador va catalitzar l'emergència del moviment agroecològic català al fer possible una acció col·lectiva encaminada a donar resposta tant a necessitats pràctiques com a objectius comuns d'incidència social i d'articulació interna. Quatre anys de comissions de treball, sessions plenàries, trobades monogràfiques, actes lúdics i de divulgació multitudinaris, fires, mercats, tallers d'autoformació, accions directes, edició de materials, jornades de reflexió interna i molts moments intensos, ens han llegat una xarxa àmplia, densa i fèrtil de complicitats, experiències i recursos que haurem de continuar enfortint i fent créixer entre totes.

Què podem fer nosaltres?

1.- Des del consum:

a) Sumar-nos a la cooperativa de consum ecològic del nostre poble o barri.
http://repera.wordpress.com/enllacos/
www.ecoconsum.org/mapa.html

b) Formar un nou grup de consum
http://www.ecoconsum.org/img/guia_grup_consum.pdf

c) Comprar directament als productors a través de cistelles, mercats pagesos o a les parades pageses dels mercats municipals. Quan no tenim l'opció de la relació directa, comprar en petits comerços del nostre barri o poble i, en general, intentar evitar tan com sigui possible les grans cadenes de distribució d'aliments (supers, hipermercats, etc.), les franquícies de restauració, etc.

d) Tractar que la nostra cooperativa es qüestioni com incidir per capgirar el model de producció, comerç i consum hegemònic i per enfortir les alternatives transformadores que s'estan construint.

e) Promoure menjadors ecològics a les escoles de les nostres filles (http://www.edu365.cat:8801/~ampa1903/menjador/triptic1.pdf).

f) Sumar-nos a un dels horts urbans comunitaris que ja existeixen (http://www.autogestionate.net/AgrUr) o crear-ne un de nou al nostre barri o poble.

g) Plantejar-nos un canvi progressiu d'hàbits pel que fa a les nostres pautes de consum i a la nostra dieta, tendint a menjar més llegums, fruita i verdura fresca, local i de temporada, i menys carn, peix, làctics i productes elaborats.

2.- Des de la producció:

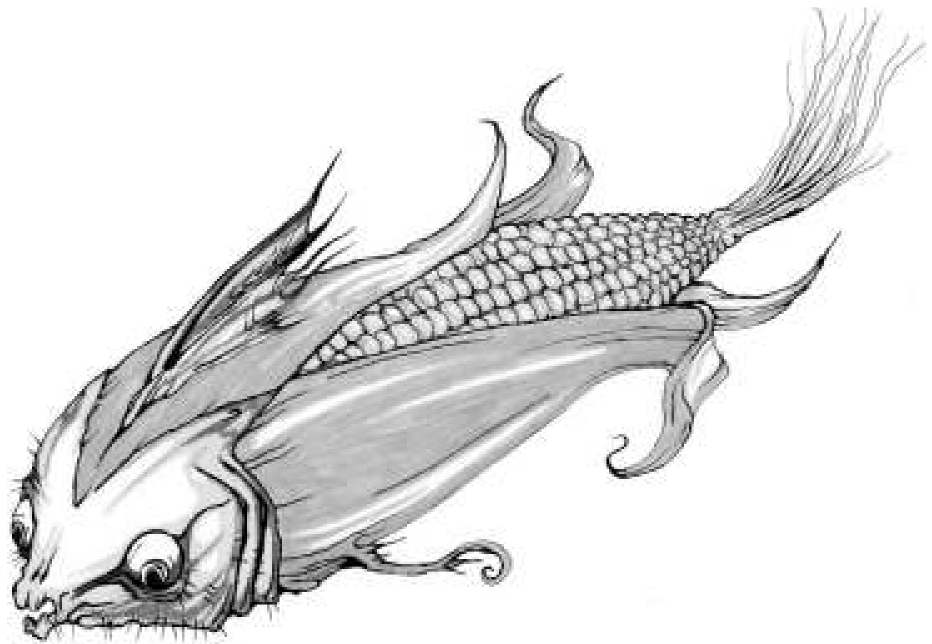
a) Sumar-nos als grups de pagesos organitzats del nostre territori o mirar de constituir-ne un per tal de cooperar, intercanviar, compartir eines i maquinaria, incidir en l'àmbit local, coordinar-se amb altres grups i regions, etc.

b) Mirar de fer venda directa treballant amb grups de consum, fent mercats, fires, cistelles, etc.

c) Si encara no produïm en ecològic, plantejar-nos iniciar ja la reconversió de la nostra finca

3.- En general:

Organitzar-nos i mirar d'incidir per tal que es garanteix a tothom el dret a una alimentació sana, equilibrada, suficient, culturalment adequada i respectuosa amb el medi, participant de les lluites i iniciatives que ja hi ha en marxa o promovent-ne de noves.

Els honoraris –sous- mitjans per administrador executiu van augmentar durant el 2007 un 66,9%

Ignacio Galán guanya tot sol el mateix que 754 assalariats

La classe obrera, a l'atur; els responsables, a les Bahames

S.P. Comitè Confederal CGT

Als "caps de tot això": banquers, executius, directius, consellers i polítics els va "de pel·lícula" i aquest any se segueixen repartint dividends sobre la base de la llibertat de mercat… Per a quan la Justícia Social?

Ignacio Galán

Ignacio Galán, president d'Iberdrola va percebre 6,37 milions d'euros en salaris més 10,23 milions en gratificacions. Total 16,60 milions d'euros.

César Alierta

César Alierta, president de Telefónica va percebre 3,125 milions d'euros.

Emilio Botín

Emilio Botín, president del Santander, va percebre 3,9 milions d'euros en salaris més 1,8 milions al seu fons de pensions. Total: 5,7 milions d'euros.

Francisco González

Francisco González, president de BBVA, va percebre en el 2008, 5,3 milions d'euros més 3,2 milions d'incentius plurianuals i 11,2 milions aportats al seu fons de pensions. Total 19,7 milions d'euros.

Antoni Brufau

Antoni Brufau, president de Repsol, va percebre 2,6 milions d'euros més 2,3 milions en el seu fons de pensions. Total: 4,9 milions d'euros.

Salvador Gabarró

Salvador Gabarró, president de Gas Natural, va percebre per pertànyer al consell 1,1 milions d'euros, més 1,45 per ser president, més el seu fons de pensions sense especificar. Total: 2,55 milions d'euros.

Florentino Pérez

Florentino Pérez, cap de la constructora ACS, es va embutxacar 3,33 milions d'euros, més 111.111 euros en pensions. Total: 3,5 milions d'euros.

Juan Ignacio Entrecanales

Juan Ignacio Entrecanales, sotspresident d'Acciona, va percebre ni més ni menys que la quantitat de 2,3 milions d'euros.

Les 35 de l'Ibex

I així, fins a 11.518 milions d'euros en dividends solament en els sis primers mesos del 2008, en les 176 majors empreses cotitzades a l'Estat espanyol.

Les 35 empreses de l'Ibex, van elevar la retribució satisfeta al conjunt dels seus consells d'administració en un 48,2% de mitjana, durant el període comprès entre 2004 i 2007. Els honoraris –sous- mitjans per administrador executiu van augmentar durant el 2007 un 66,9%. Si el 2004 percebien d'honoraris mitjos 1,37 milions d'euros, al 2007 van percebre 2,28 milions d'euros.

En el període de 1999 a 2006, els beneficis empresarials van créixer el 73%, i les rendes salarials van descendir en 3 punts la seva aportació al PIB.

Segons l'INE, a través de la seva enquesta de l'estructura salarial 2006, més de sis milions d'assalariats van percebre una mitjana anual de 17.640 euros per assalariat. Altres quatre milions d'assalariats van percebre una mitjana anual de 22.050 euros per assalariat.

Segons la CNMV, el conseller "tipus" (membre de consell d'administració sense càrrec executiu), percep de guanys -"salaris"-, 540.000 euros, és a dir 30 vegades més que un assalariat dels sis milions amb ingressos mitjos de menys de 18.000 euros. O dita d'altra forma, un sol membre "tipus" de qualsevol consell d'administració de qualsevol empresa, guanya anualment el que 30 assalariats de qualsevol empresa.

Si la comparació es fa, amb Ignacio Galán que va percebre 16,60 milions d'euros en el 2008 i es divideixpel salari mig d'aquests quatre milions d'assalariats que perceben anualment 22.000 euros, ens trobem amb l'explicació de la llei de l'embut: Ignacio Galán ha guanyat tot solet el mateix que 754,5 assalariats.

Aquesta situació és completament escandalosa. Es necessita la Justícia Social, la qual no vindrà lògicament de la mà dels "caps de tot això", sinó de la mobilització de la classe obrera. La majoria social ignorada pel capital i el seu sistema: polítics, mitjans de comunicació, gran consum, especulació, corrupció…

És necessària una vaga general, social i laboral, per aconseguir una veritable justícia social.

La CGT exigeix el cessament fulminant de tots els executius del Banc Central Europeu, del governador del Banc d'Espanya i dels representants patronals

En nom de la Justícia Social

Secretariat Permanent de CGT

El desenvolupament d'aquest període "decretat" pel capital mundial de crisi econòmica per a efectuar un nou reajustament en l'economia global que li permeti seguir acumulant més beneficis, empobrint i disciplinant a la classe treballadora, torna a deixar clar que la decència mai no ha estat patrimoni de la classe empresarial mundial, i menys encara de l'espanyola.

Durant gairebé 14 anys ininterromputs, empresaris de tot tipus: financers, constructors, dels sectors de l'energia, del camp, dels serveis, han pastat grans beneficis que han anat directament a mantenir les seves formes de vida de rics o molt rics. Incrementant les desigualtats i la descohesió en la societat espanyola, són els responsables directes d'un model de creixement insostenible, les negatives conseqüències del qual sobre la societat, la salut, el clima o el medi ambient, pateixtothom i són en molts casos irreversibles.

El capital ha basat aquest creixement desorbitat dels seus beneficis, en la sobreexplotació dels treballadors: entorn al 50% dels assalariats tenen contracte temporal o a temps parcial i prop de 11 milions d'assalariats perceben un salari mig anual de 1.000 euros en 14 pagues. Llavors el contracte dominant de la majoria dels assalariats en l'actual mercat de treball ni és car, ni és rígid, és a dir, és un contracte d'usar i llençar.

La debilitat en la protecció enfront de l'acomiadament ha estat i és l'element central que ha predominat en els 30 anys de relacions laborals "democràtiques". El procés de desregularització des de l'Estatut dels Treballadors de 1980, fins a l'última reforma laboral (Llei 43/2006 per a la millora del creixement i de l'ocupació), ha normalitzat i instaurat una ideologia antidemocràtica en l'empresariat i la classe política i financera: a l'Estat espanyol l'ocupació conté pocs drets.

Ara, des de la UE (Banc Central Europeu), des del Banc d'Espanya en la figura del seu governador i des de la CEOE com representant de tot l'empresariat "espanyol", acompanyats per les declaracions d'altres estructures patronals sectorials o territorials, s'amenaça al conjunt de la societat des de la perspectiva que ells són els amos dels llocs de treball. Exigint que se'ls garanteixi un acomiadament més barat (no lliure, doncs aquest és absolutament lliure des de la reforma del PP del 2001), a canvi de no seguir destruint ocupació.

Aquestes declaracions són expressió de la voluntat empresarial, intentant efectuar un segrest en el qual l'ostatge és tota la societat. Això es produeix quan a les constants rebaixes de les cotitzacions empresarials a la Seguretat Social i a les progressives baixades d'impostos, s'afegeixen les mesures adoptades pel govern per finançar les empreses amb major responsabilitat en la crisi actual; injectant milers de milions a la banca, als xiringuitos financers, a les empreses constructores, etc.

La concepció ideològica d'aquestes polítiques té la seva arrel en l'argument desenvolupat l'any 1943 per un analista econòmic que deia "en una societat sense risc de pèrdua de l'ocupació, l'acomiadament no ocuparia un paper disciplinant i, encara que tal societat generés uns majors beneficis empresarials que un sistema de liberalisme –laissez faire– debilitaria la posició social del patró".

El xantatge a què es sotmet els treballadors pel manteniment de l'ocupació, resulta no només injust, sinó que ha de ser considerat com el major acte de violència exercida sobre qualsevol ésser humà, a qui es nega el dret primer i elemental: el de viure i fer-ho dignament. Aquesta violació dels drets humans fonamentals hauria de ser perseguida d'ofici pel fiscal general i el govern de torn, i acomiadar els qui són els responsables que no es crei riquesa suficient i es reparteixi dignament per a totes les persones.

Les successives reformes de la legislació del contracte han dut a la implantació de la contractació conjuntural com la forma més estesa d'ocupació i a l'acomiadament sense cap cost o de menys de 30 dies per any de treball. Tots els anys desapareixen milions de contractes, pel simple fet d'acabar-se. Cal tenir en compte els contractes temporals, els de temps parcial, els indefinits d'acomiadament barat, les ETT… sens dubte, més del 50% de tots els assalariats. En termes de costos, segons la Central de Balanços del Banc d'Espanya els indemnitzatoris per acomiadaments i jubilacions anticipades de les empreses només suposen el 5% de les seves despeses en salaris. De què estan parlant, doncs?

Busquen la flexibilitat absoluta; és a dir, que els estats assumeixin directament els costos de les minses indemnitzacions ja existents; tractant d'aconseguir el mateix que l'empresariat va aconseguir amb l'absolut acomiadament lliure a l'Estat espanyol.

Que ara l'estat a través d'una llei, financiï amb diners públics les indemnitzacions o part de les indemnitzacions del cost d'acomiadament lliure.

El que s'ha dit: ni decència, ni de bon tros justícia social. Cal aturarlos perquè són molt, molt perillosos: atempten contra la vida de les persones i del planeta.

Contra la injustícia: fa falta ja una vaga general

13 mesures contra la crisi

Secretariat Permanent CGT

1.- Reducció de la jornada laboral a 35 hores sense disminució salarial, amb eliminació total de les hores extres.

2.- Internalització de les plantilles externalitzades o subcontrates per part de l'empreses matrius i consolidació de l'ocupació temporal en fixa.

3.- Derogació de la legislació que permet l'acomiadament lliure i abolició dels ERO, la subcontractació, els contractes temporals i les ETT. Anul·lació dels articles 52d i 56 de l'Estatut dels Treballadors segons la campanya de ILP.

4.- Flexibilitat per a qui treballa, incloent els temps de viatge en la jornada laboral, i permetre la gestió personal i col·lectiva de l'oci i les cures.

5.- Tota empresa amb amenaça de tancament, deslocalització o ERO ha de possibilitar la seva cessió en usdefruit als treballadors, de la seva viabilitat i producció, amb ajuda pública per al seu reflotament i assessorament.

6.- Renda bàsica o salari social –individual i incondicional- garantida i universal per a totes i tots, quantia per a atur mai inferior al SMI i elevació del SMI al considerat com salari digne.

7.- Els preus d'habitatge, transport, energia, vestit i aliments, mai han de superar conjuntament el 60% del SMI o de la renda bàsica garantida, destinant els habitatges nous buits als qui ho necessiten mitjançant crèdits sense interès.

8.- Eliminar l'interès en els préstecs, i crear la banca pública, que faciliti finançament a qui realment el necessita i a projectes socials i ambientals. Control públic de la banca.

9.- Desenvolupament i universalització dels serveis públics, i abaratiment progressiu fins a la seva gratuïtat del transport públic, els medicaments i el material escolar.

10.- Gravar els beneficis empresarials i patrimonials i les operacions especulatives i destinar el 50% dels beneficis nets (després d'impostos i reinversions) a objectius socials.

11.- Incrementar la inversió social, el transport i les infraestructures de proximitat, l'agroecologia i l'eliminació progressiva de les indústries contaminants.

12.- Reorganització, gestió democràtica i autogestió dels sistemes de producció i consum a escales locals, amb inversió en energies renovables i desinversió en energies fòssils i nuclears.

13.- Promoure l'autogestió com mitjà i fi en l'economia i en la societat, com garantia dels drets socials i de la cura de la vida, enfront de l'especulació i el creixement econòmic. Consumir menys per a viure millor. Avançar cap a una societat solidària i sostenible.

L'ALTRA REALITAT

Protegir l'ocupació! Abaratint acomiadament?

Pepe Berlanga

Als milions de desocupats no els fa gràcia l'enunciat ni poden prendre-se'l de debò. Els representants de les forces socials volen resoldre el problema de l'atur amb solucions tan incongruents com abaratir el cost de l'acomiadament. És igual que siguin declaracions dels empresaris, les instàncies governamentals, l'oposició parlamentària o els nous/vells gurús de l'economia, tots desitgen que assumim un alt preu en la crisi que ens toca viure i que no hem generat.

La recepta no és nova i malgrat les contínues rebaixes del preu de l'acomiadament les xifres no menteixen. No es poden atribuir a l'actual marc legislatiu laboral les deficiències del model productiu espanyol; conseqüentment, no és un fre per a la recuperació econòmica. Per tant, qualsevol nova reforma laboral, com sempre generadora de retallades de drets laborals o salarials, esta condemnada al fracàs més absolut.

Per això, tot i que alguns diguin que la dicotomia treballador fix empleat temporal és la causa principal, que cal acabar amb la dualitat indemnitzadora per millorar els desequilibris que es produeixen en aquests últims, estan mentint. No oblidem que aquest esdeveniment és el resultat d'un model on preval l'ocupació de baixa qualificació, on la temporalitat campa sense restriccions i on la majoria de les contractacions es realitzen en frau de llei.

L'acomiadament només és un problema de costos, de disposar de prou diners per indemnitzar en la quantia legalment establerta. Ningú se sorprèn que davant una raó nímia, insubstancial en el motiu, optin per reconèixer la seva improcedència i posin a disposició la indemnització corresponent. Qualsevol cosa abans que mantenir el lloc de treball. Per això, és pot dir que l'acomiadament ja és lliure.

Que cadascú accepti les seves responsabilitats. La solució per resoldre la crisi econòmica no passa per reformar "el mercat de treball"; és a dir, empitjorar les condicions sociolaborals dels treballadors. És imprescindible un model productiu diferent, que tingui en compte que els recursos no són il·limitats, que produir només per mantenir el consum és insostenible, que les retallades salarials no contribuiran a superar la crisi, que l'estabilitat en l'ocupació és un dret inalienable del ser humà, que ens trobem en un bon moment per qüestionar el model econòmic i que no hem de desaprofitar l'ocasió per a donar-li la volta.

Pirelli tancarà la històrica fàbrica de pneumàtics a Manresa

Col·lectiu Catalunya

L'amenaça que pesava damunt de Pirelli des que l'empresa va anunciar que no hi hauria fàbrica nova a Manresa es va confirmar quan la multinacional va anunciar oficialment que "abans d'acabar l'any" deixarà de produir pneumàtics a la capital del Bages, el que suposa implícitament acomiadar els aproximadament 580 treballadors encara queden, després d'haver-ne fet fora 257 al gener.

"La situació fortament negativa del sector de l'automoció, amb l'inevitable deteriorament del negoci i la conseqüent sobrecapacitat productiva generada, ha forçat Pirelli a definir un pla de reestructuració per salvaguardar la seva competitivitat per fer front a la crisi internacional, que ha fet necessària la finalització de la producció de pneumàtics a Manresa". El proper 31 de desembre, en el millor dels casos, el tancament ja serà un fet. Això sí, els treballadors sortiran de Pirelli amb les mateixes condicions pactades per a l'anterior expedient de regulació d'ocupació: 55 dies per anys treballat i prejubilacions a partir dels 57 anys, entre d'altres.

D'acord amb les informacions publicades per Carles Blaya al "Regió 7", el futur de la planta és ple d'interrogants tot i les promeses de "desenvolupar projectes alternatius" de negoci que haurien de garantir la presència de la marca al territori, tal com el president de la multinacional, Marco Tronchetti, es va comprometre a fer amb el president de la Generalitat, José Montilla, el mes de juliol passat. Un centre logístic per a la distribució de pneumàtics i el desenvolupament d'una patent propietat de la companyia sobre energia fotovoltaica serien les activitats més madures per poder compensar la marxa de l'activitat del sector del pneumàtic. Però, tot i que des del departament d'Innovació es confirma que fa temps que s'està treballant amb la companyia en la implantació d'aquestes noves àrees de treball, no hi ha massa actors de la història que les tingui totes que això acabi essent així. Hi ha hagut massa incompliments per part de la companyia en els seus compromisos sobre el futur de Pirelli com perquè la confiança sigui ara cega. A més, les noves activitats proposades per la multinacional no garantirien més d'un centenar de llocs de treball, segons l'empresa. Amb l'anunci del tancament de la producció dels pneumàtics s'escriu la necrològica de la històrica planta manresana de Pirelli que va entrar en funcionament el 1924.

Els treballadors d'ACC Spain accepten l'ERO temporal

Col·lectiu Catalunya

Després d'uns anys de retallades salarials contínues, ACC Spain -el grup inversor propietari d'Unitat Hermètica de Sabadell- va anunciar al febrer l'aplicació d'un ERO en el marc del contenciós que manté amb els treballadors per un nou sistema de primes. En resposta, la plantilla va iniciar una vaga indefinida i va concentrar-se davant la seu per evitar que els camions s'enduguessin el producte acabat. L'empresa, per la seva banda, va tancar les portes de la fàbrica i el personal no va poder accedir als seu llocs de treball. Es van sentir veus sobre la possibilitat de socialitzar la planta o que l'administració es posés al capdavant de la fàbrica.

La direcció, finalment, ha recollit algunes de les demandes dels treballadors. Tal i com ha informat Ràdio Sabadell, l'expedient afectarà tota la plantilla un total de 63 dies, que es distribuiran en set dies al mes durant tot el 2009. A nivell econòmic, l'empresa abonarà com a complement a l'atur 1'30 euros per dia no treballat, les pagues extraordinàries no seran modificades, no canvien les condicions de les vacances i l'empresa avançarà 300 euros el primer mes d'afectació del treballador pel temps de demora que hi ha fins a cobrar la prestació de l'atur.

A més, hi ha el compromís de no contractar personal eventual si no és per cobrir baixes de treballadors de la factoria, una compensació econòmica més important pels treballadors que causin baixa durant el temps que duri l'ERO, i a més, es tindrà en compte la seva situació familiar. Tot plegat, unes garanties que els treballadors han vist amb bons ulls i que representen la fi d'un conflicte que s'allarga des de fa més d'un mes.

La CGT en contra de l'acord de la Nissan

Secció Sindical CGT Nissan

La multinacional japonesa Nissan va pactar un nou ERO amb els sindicats, excepte la CGT, el passat mes de febrer, quan ambdues parts van signar l'acord sobre el pla industrial dels centres de Barcelona. Aquest expedient s'aplicarà durant un total de 122 dies naturals entre el 1 d'abril i el 31 de juliol de 2009 i afectarà 3.783 treballadors de les plantes de la de Zona Franca, Montcada i Reixac, la de recanvis del Prat de Llobregat i la del Port de Barcelona. Els empleats afectats cobraran el 90 per cent del seu salari brut. Recordem que Nissan està aplicant actualment a Barcelona un altre ERO temporal que afecta, de forma rotatòria, un màxim de 3.500 empleats fins al pròxim 31 de març.

Aquest segon ERO temporal que planteja ara el fabricant d'automòbils és una de les mesures que va acordar aplicar amb CCOO, UGT i USO mentre busca una sortida a l'excedent de més de 1.400 empleats que, segons la companyia, tenen els centres catalans.

A canvi, la multinacional ha assignat a Barcelona la producció d'una nova furgoneta, la NV200, que començarà a fabricar-se a la fi d'enguany, i s'ha compromès a adjudicar un altre vehicle el 2012. Aquesta nova càrrega de treball, no obstant, no varia els plans de la companyia, que vol fixar la plantilla de l'empresa en 2.800 empleats, el que implica un sobrant d'uns 1.450 treballadors. Per buscar una sortida no "traumàtica" a aquest excedent, Nissan havia engegat un pla de baixes incentivades, al qual de moment només s'hi ha apuntat un centenar d'operaris, i preveu obrir un pla de prejubilacions per a majors de 55 anys. L'empresa confia amb aquestes mesures per donar resposta a l'excedent de plantilla que diu que té perquè en cas contrari amenaça amb presentar un ERO d'extinció de contractes.

Cal remarcar, per altra banda, que la secció sindical de la CGT a la Nissan està exclosa de les comissions de seguiment i reunions que porten a terme l'empresa i els els altres sindicats sobre els acords signats.

Amb aquest panorama, el sindicat confederal convoca noves mobilitzacions per denunciar les estratègies de la multinacional que són, tal i com recull la memòria de l'expedient de regulació temporal, externalitzar i subcontractar les tasques, i tenir entre un 15% i 20% de treballadors eventuals. Tot plegat amb l'objectiu de reduir costos sigui com sigui. L'acord de reducció de la plantilla, per exemple, permet rebaixar-la en 1.450 treballadors, un fet que la secció sindical del sindicat confederal considera totalment injusta i innecessària.

La CGT considera que les millores competitives no han d'anar a costa de l'ocupació ni de les condicions laborals dels treballadors i, per això, es posiciona completament en contra i posa en marxa diverses accions de mobilització.

El text de la discòrdia

Aquest és el text d'allò acordat en la 8a reunió per un acord del Pla Industrial, realitzada el 25 de febrer. És el punt 4 el que decanta la CGT a no signar, mentre la resta de sindicats (CCOO, UGT i USOC) sí que ho va fer.

1- Compromís de la fabricació d'un vehicle com a mínim del segment B o C a partir del 2012.

2- Compromís d'inversions de 400 milions d'euros en el període 2010-2012 dels quals 250 milions serien per al nou vehicle del 2012.

3- Compromís de portar càrregues de treball addicional per a l'impàs 2010-2012.

4- Plantilla mínima estable 2800 treballadors/es.

5- Ampliació del període del Pla de Baixes a 31 de març de 2009.

6- Pla de prejubilacions per a tots aquells treballadors que tinguin 55 anys a 31 de març amb les mateixes condicions que l'últim acord de prejubilacions pactat a Barcelona.

7- Pla de recol·locació i formació per als treballadors que s'acullin al Pla de Baixes. En aquest punt en grans trets han explicat que:

* empresa MOA
* durada màxima recol·locació 18 mesos
* garantia recol·locació 100%
* Salari Qualificació Brut anual el 80% com a mínim
* llocs estables
* ràdio màxim de casa o centre de treball 60km

8- Presentació d'un ERO temporal fins al 31 de juliol de 2009.

9- Mantenir un procés de negociació fins al 31 de març de seguiment del pla de baixes, engegada del pla de recol·locació i formació, l'adjudicació de càrregues de treball i la concreció de l'ERO temporal.

El Grup Telefónica congela el salari als treballadors de Telefónica SAU

Sindicat Federal de Telefónica de la CGT

Després de preguntar al govern l'IPC previst per al 2009 – una consulta que mai s'havia fet perquè es donaven per bones les previsions governamentals-, el Grup Telefónica ha decidit congelar els salaris d'enguany als treballadors de Telefònica SAU, empresa encarregada de la telefonia fixa a l'Estat espanyol i que compta amb una plantilla de prop de 28.000 treballadors.

El Grup Telefónica incompleix l'acord al qual van arribar l'any passat l'empresa i els sindicats, on s'establia l'IPC previst (2% segons les previsions del govern) com a referència per a la pujada salarial d'aquest any. L'excusa per a la no pujada és la crisi econòmica, una cosa paradoxal en una empresa que lidera el sector de les comunicacions, amb uns beneficis, l'any passat, de 7.000 milions d'euros, i un repartiment de dividends per acció de 1,5 euros i de 140 milions d'entre euros els seus directius.

La CGT, igual que les altres forces sindicals, estudia emprendre accions legals si Telefónica no reconsidera la seva decisió. A més, aquest sindicat, donat els moments de crisis actuals, li exigeix que assumeixi la seva responsabilitat amb la societat i generi llocs de treball de qualitat, en contra de la seva política de reducció de plantilla i subcontractació del treball.

QUI PAGA MANA

Salaris

Vicent Martínez

Quan el salari mínim encara no és una realitat arreu del món ja comencen a sortir propostes de grups d'esquerra o extrema esquerra que parlen de la creació d'un salari màxim. Es tracta de limitar la cobdícia i evitar tot el que ha portat a la crisi actual: l'especulació i l'enriquiment fàcil. Caldria, com ho fan, qüestionar la teoria econòmica del continu creixement, el restabliment d'una política fiscal més progressiva (en funció dels ingressos) i qüestionar la proliferació de càrrecs directius improductius.

Els sous son el gran enigma empresarial amagat en base a que es una presumpta dada personal. Els salaris són, en gran part, el reconeixement i el valor que la empresa li dóna a un lloc de treball i al seu treballador. El mateix lloc de treball pot tenir diferents salaris en funció de qui l'ocupe. Les nòmines dels treballadors encara les podem conèixer perquè ens les comenten els nostres companys de feina. El que sí que és inexpugnable és el salari dels càrrecs directius: algú ha vist algun cop a un directiu explicar a un treballador allò que cobra? Si s'ha produït serà poques vegades.

Recordo un cop que a una empresa ens van reunir als treballadors un a un per comunicar-nos quant ens pujaven el salari. La consigna: no li comentis a ningú!!! I sorprenentment, excepte quatre, tots els treballadors la van seguir, quan realment a l'únic a qui beneficia que no siguin públics els salaris és a l'empresari o directiu que pot establir polítiques salarials injustes o tractes de favor a treballadors submisos, gràcies al "secret salarial".

Es poden entendre les diferències salarials basades en l'experiència laboral, en la responsabilitat, en el lloc de treball en si, en les hores treballades, però si aquestes diferències salarials són objectives quina por hi ha a fer públics, no sols els salaris dels treballadors sinó els dels empresaris? Creuen que són desmesurats els seus propis salaris i no volen que els treballadors siguin conscients de fins a quin punt són avars i es queden amb la riquesa que els empleats produeixen? Els salaris haurien d'estar sota un estricte control dels treballadors i ser públics i transparents. Els empresaris o directius haurien, així, d'objectivar les diferències i, per tant, justificar-les. Segurament, un cop fets públics veuríem com molts directius perdrien part del seu salari que repercutiria en l'augment de la nòmina dels seus assalariats. De fet, els laboristes britànics han proposat que es publiquin els sous dels treballadors de les empreses per evitar, entre altres, les discriminacions de gènere.

Funosa presenta un ERO temporal que afecta 260 treballadors de la planta d'Igualada

Col·lectiu Catalunya

Tal i com informa el "Regió 7", la direcció de Funosa i el comitè d'empresa han aprovat presentar un ERO temporal que afectarà uns 260 treballadors de la fàbrica que l'empresa té a Igualada, el que significa a gairebé tota la seva plantilla.
L'ERO autoritza Funosa a fer 96 dies de suspensió de l'activitat fins a finals d'any i afecta, d'aquesta manera, el 50% de les jornades. Es tracta de la segona mesura per afrontar la davallada de les comandes derivada de la crisi de l'automòbil i de la maquinària pesada, els principals clients, després que al desembre s'acordés reduir a cada treballador una hora diària de feina.
La direcció afirma que la mesura és insuficient perquè la disminució de les comandes ha estat encara superior a la que s'havia esperat inicialment.
Així, les previsions apuntaven que la disminució de la càrrega de treball se situaria entre el 35 i el 40% mentre segons el president del comitè d'empresa, el cegetista Ricardo Merino, ha estat superior al 50%.
De moment, Funosa atura la producció dues setmanes al mes de març i dues més a l'abril. Tot i així, quan produeixi el 50% mensual del que produïa fa un any, és a dir, unes 2.300 tones al mes, l'ERO no s'aplicarà. L'any 2008 es feien unes 3.800 tones cada mes.
L'ERO també estableix que l'empresa abonarà el 100% del salari als treballadors, complementant així en un 30% el que aporta l'INEM, no afectarà els majors de 52 anys per no afectar-los a la jubilació ni tampoc als que tenen menys de 12 mesos d'atur. Durant el periode de vigència de l'ERO no es podrà acomiadar cap treballador ni tampoc es podran fer hores extra.
Merino va explicar que els treballadors es prenen la situació "amb resignació" a l'espera que la crisi passi el més aviat possible. "Contra l'empresa no s'hi pot lluitat perquè la càrrega de treball és mínima", reconeix el president del comitè d'empresa.
Amb aquest panorama a la vista, la CGT anuncia mobilitzacions de protesta contra les autoritats polítiques i els bancs, que són els "grans causants de la situació actual". Merino també lamenta que "tot fa pensar que l'Anoia seguirà sent la comarca amb més atur de Catalunya", durant els propers mesos.

Polivalències, pressions, externalitzacions i pèrdua de llocs de treball

La cara fosca de Caprabo

Secció Sindical de Caprabo

El dia 3 de març un nombrós grup de delegades i delegats de Caprabo es va concentrar davant la seu central de la cadena de supermercats i principal centre logístic, situada al carrer Ciències de l'Hospitalet de Llobregat. Des que Eroski es va fer amb el control de Caprabo, el que semblava podia ser un avenç, atès el seu caràcter de cooperativa, ha resultat ser un complet fracàs.
El personal s'ha trobat davant d'una empresa sense cap interlocució vàlida per negociar ni gestionar; amb una empresa que no atén cap demanda, deixant que tota la relació laboral es resolgui per la via judicial; una empresa que no atén demandes tan de dret com permisos de maternitat, reduccions de jornada per guarda legal, permisos per anar al metge amb els fills, excedències en temps i sense limitar el que permet la llei; no respecta categories ni horaris aplicant una mobilitat funcional i polivalència total (noi, noia per tot), no reconeix el dret de vaga, pressió contínua de la mútua d'accidents quan una treballadora o treballador està de baixa per la seguretat social; i a totes les vulneracions de dret esmentades, cal afegir la dinàmica d'externalitzacions i tancaments que aplica. S'ha externalitzat la secció de xarcuteria de la central del carrer Ciències de l'Hospitalet i el servei de repartiment de les vendes per internet i s'han tancat tres botigues: Amadeu Torner, Equador i una de les botigues de Sant Sadurní d'Anoia. Des d'octubre s'han perdut més de 200 llocs de treball, i s'utilitza el període de prova de les noves contractacions com a nou sistema de contractació temporal.
Davant d'aquesta situació, i mancats d'interlocució vàlida que escolti i atengui aquests problemes, la concentració del dia 3 va ser autènticament "sonada". Un sorollós estrèpit de botzines, paelles, cassoles i petards va convidar els directius de la seu central i els que fins ara no volien escoltar les demandes dels treballadors, a afinar les orelles, ja que les companyes i companys de CGT a Caprabo pensen fer-se sentir allà on calgui. Va ser l'inici d'unes mobilitzacions que continuaran amb concentracions, actes de protesta i campanya informatives a la clientela de les botigues de la cadena.

Esteban Ikeda tanca la seva fàbrica al Prat del Llobregat

Secretaria de Comunicació

Esteban Ikeda és una companyia dedicada a la fabricació de seients per a automòbils, que té com a únic client la Nissan. Aquesta empresa tanca definitivament la planta del Prat de Llobregat on es donava feina 260 persones. Les condicions pactades amb els treballadors van rebre 195 vots a favor, 30 en contra i nou en blanc, els quals rebran 28 dies de sou per any treballat, fins a un màxim de 15.
L'empresa estava afectada per la greu crisi del sector de l'automoció i havia encadenat des de començaments d'any diverses mesures que apuntaven al tancament: al gener un expedient concursal -antiga suspensió de pagaments- que va comportar el cessament immediat de l'activitat i al febrer un ERO per acomiadar els 260 treballadors.
En el seu informe, l'empresa justifica la seva decisió per la incapacitat de plantar cara als deutes com a conseqüència directa de la dràstica retallada de producció que ha portat a terme en els últims mesos el seu únic client: l'automobilística japonesa Nissan.
La plantilla d'Esteban Ikeda va iniciar una sèrie de mobilitzacions per exigir el manteniment dels llocs de treball, la qual cosa no ha aconseguit, però per altra banda, s'ha pogut negociar unes condicions d'acomiadament que han vist el suport de la plantilla. L'empresa, per la seva banda, ven a la Nissan tots els seus actius per valor de 3,13 milions d'euros: utillatges, les línies de maquinària, la propietat intel·lectual, les existències que queden a la fàbrica i unes 1.000 estructures de seients.

Acord en l'ERO temporal a la planta de Delphi a Sant Cugat del Vallès

Secretaria de Comunicació

Els treballadors, els sindicats i els empresaris de Delphi arriben a un acord per a l'aplicació de l'ERO temporal a la planta de Sant Cugat del Vallès. L'acord, que compta amb el suport del 80% de la plantilla, estableix un màxim de 50 dies d'inactivitat per a cada treballador fins al pròxim mes de setembre. La companyia, dedicada a la fabricació de components per a l'automòbil, es compromet a complementar fins al 80% el salari dels empleats afectats, del qual en queden exclosos els majors de 53 anys i aquells treballadors que, per antiguitat, no hagin generat el dret a cobrar l'atur.

L'escandalós excés d'hores extraordinàries a Renfe i Adif

SFF-CGT

La realitat econòmico-laboral dels treballadors d'aquest país està sofrint una trasformació en la qual l'augment progressiu i brutal de l'atur i la pèrdua de les perspectives per a trobar ocupació s'han convertit en el desastre de les economies domèstiques. Això es tradueix en més de 1.000.000 de famílies amb tots els seus membres en atur i en el començament d'una infinitat de tragèdies personals i familiars els resultats de les quals estan encara per fer-se sentir i que no es poden obviar.

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT ha realitzat un estudi detallat sobre els excessos de jornada realitzada i abonada en l'any 2008 en les Entitats Públiques Empresarials Renfe-Operadora i Adif. Del resultat d'aquest estudi, hem comprovat que al 2008, a Renfe s'han realitzat aproximadament 1.004.000 hores extraordinàries. D'elles, un gran nombre correspon a descansos no gaudits realitzats, sobretot, pel personal de conducció, i l'any passat va arribar a la xifra de 62.591 descansos. Durant el mateix període, a Adif s'han realitzat aproximadament 1.600.000 hores extraordinàries.

La CGT està en contra de la realització d'hores extres, o qualsevol altre concepte que signifiqui excessos de jornada, i a favor que el treball es reparteixi sota cotes de solidaritat. Enredats en la voràgine de les hores extres, es prefereix obviar que la seva concessió i realització depèn exclusivament de la voluntat de l'empresari, i s'acaba assumint com propi un nivell adquisitiu/consumista que no es correspon amb la realitat econòmica, servint com vàlvula d'escapament a la lluita per millorar les condicions salarials.

Però, per desgràcia, això és solament una part del problema originat per la profusa –i rebutjable- realització d'excessos de jornada en moltes empreses d'aquest país. L'altra part queda encadenada a la indubtable pèrdua de condicions de treball, en l'aspecte laboral, i de qualitat de vida en l'aspecte personal. Independentment de les causes, sembla innegable que els efectes són igualment nefastos:

Reduccions de plantilla.

Augment de la precarietat.

Empitjorament de les condicions de treball.

Una altra volta de rosca en la consolidació del concepte insolidari entre els treballadors.

A més, la realització d'hores extres té un eminent contingut insolidari:

1. Mentre alguns fan hores extres, l'índex d'atur augmenta en quotes altíssimes.
2. Està al servei dels interessos empresarials; permetent afrontar increments de producció sense augmentar plantilla, així com preparar reconversions.
3. Es tracta d'un component desmobilitzador en mans de les empreses: se substitueix la mobilització per a aconseguir millores reals per el servilisme de qui depenen dels favors d'un cap.
4. Serveixen per a emmascarar el fracàs del model sindical majoritari, permetent als treballadors mantenir ritmes de consum per sobre de les seves possibilitats reals.
5. Dispara el nivell d'explotació, retornant-nos a temps passats i inutilitzant els anys de lluita pel dret a viure més enllà de l'obligació laboral.
6. Van en detriment de la resta de la plantilla que pateix, amb això, una precarietat salarial amb sous fixos irrisoris i insuficients.
7. La reducció dels descansos setmanals i diaris, no compensats amb temps de descans, sobretot del personal relacionat directament amb la circulació ferroviària, comporta un greu risc per a la seguretat en el tràfic ferroviari i, en major mesura, per als treballadors.

Així mateix s'ha constatat que, la direcció d'aquestes entitats públiques empresarials, han comès incompliments escandalosos de la legalitat vigent, referent a depassar àmpliament els límits de la jornada laboral i abonar la disminució de descansos tant entre jornades com setmanals, que estipula l'Estatut dels Treballadors, Reial Decret sobre jornades especials, normativa laboral d'ambdues empreses, en definitiva, el propi ordenament jurídic.

D'això s'evidencia que, d'haver estat compensats aquests excessos de jornada en descansos, s'haguessin necessitat aproximadament 900 treballadors més en la plantilla d'Adif i 580 en la de Renfe. Per tant, queda al descobert l'enorme falta de plantilla que necessiten aquestes entitats públiques, amb independència de la necessària taxa de reposició provocada pels expedients de regulació d'ocupació existents en les entitats, per a seguir realitzant el servei que presten a la societat.

Per tot això, el SFF-CGT posa al servei de la creació d'ocupació les eines sindicals i jurídiques d'actuació per restringir al seu àmbit legal els excessos de jornada, per al que hem iniciat una campanya d'informació i denúncia social.

Finalitza la vaga de Mahle contra l'ERO per acomiadar 125 treballadors

Col·lectiu Catalunya

Els treballadors de l'empresa de pistons Mahle, a Vilanova i la Geltrú, després d'un llarg procés de lluita i mobilitzacions, van acordar el 27 de març tornar al treball a partir del dia 30 i desconvocar la vaga indefinida que mantenien des de feia dues setmanes en contra de l'acomiadament de 125 treballadors, 90 per rescissió de contracte i 35 per prejubilació. L'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) per a acomiadar a aquests empleats, que suposen el 24% de la plantilla, ja havia estat acceptat pel Govern el dia 23. La resta de la plantilla, 386 empleats, hauran de passar un ERO temporal de 120 dies.

Durant aquestes dues setmanes la plantilla va bloquejar l'entrada de l'empresa i va organitzar tot un seguit de mobilitzacions: manifestacions, talls de carretera, actes diversos a les portes de la fàbrica i a Vilanova.La durada de la vaga va arribar a dificultar la distribució de les comandes als clients.

La direcció de Mahle ja havia aconseguit la nit del 25 de març treure quatre camions plens de pistons de la fàbrica, trencant així el bloqueig que els treballadors mantenien a la factoria des de feia 15 dies. Els Mossos d'Esquadra van escortar els camions en la seva entrada i sortida de la factoria. Els mateixos directius de Mahle van carregar en persona els camions, que van marxar en direcció a Alemanya.

En les assemblees realitzades pels tres sindicats presents a l'empresa (CGT, UGT, CCOO) amb els seus afiliats el dia 26 i en l'assemblea general del dia 27 per debatre si es mantenien les mobilitzacions després de la resolució de Treball favorable a l'ERO i que l'empresa aconseguís trencar el bloqueig,els ànims havien decaigut força entre els treballadors. L'esgotament propi d'una vaga indefinida van provocar la divisió del comitè; així, mentre que la CGT, sindicat majoritari, volia mantenir les mobilitzacions, CCOO i la UGT volien que es tornés a la feina.

Van ser els mateixos empleats afectats per l'ERO, que ja havien rebut la carta d'acomiadament, els que van demanar que la factoria tornés a la normalitat per a no posar en perill més llocs de treball, després que Mahle va amenaçar amb que perllongar la vaga era un risc per a la viabilitat de la planta. Aquests treballadors van demanar als seus companys que tornessin a la feina, perquè no volien que la direcció aprofités les mobilitzacions per acomiadar més gent o per tancar la planta, i van demanar al comitè que no es portés a terme cap votació.

L'atur ja afecta a Catalunya 622.700 treballadors, un 16,16% de la població activa

Col·lectiu Catalunya

Cada dia del primer trimestre d'aquest any 2009 van perdre la feina quasi 850 persones a Catalunya, on la taxa d'atur ja arriba al 16,16% de la població activa i el nombre de desocupats és ara mateix de 622.700, un 114% més que en el mateix període de l'any anterior.

Catalunya va liderar la destrucció de feina a l'Estat en aquest primer trimestre de 2009, amb 166.800 llocs de treball menys en relació amb el trimestre anterior i 304.300 menys que un any abans.

D'aquests 622.700 aturats i aturades existents a Catalunya, segons l'Enquesta de Població Activa (EPA) del primer trimestre de 2009, 442.700 corresponen a la demarcació de Barcelona, 76.400 a la de Girona, 24.400 a la de Lleida i 79.200 a la de Tarragona, que en percentatges de persones desocupades sobre el total de població activa quedaria així: 15,83% a Barcelona, 18,99% a Girona, 10,75% a Lleida i 18,53% a Tarragona.

El sector de serveis és el que més desocupats concentra, 214.000, seguit de la construcció, amb 111.400, i la indústria, amb 78.000, segons les dades de l'EPA del primer trimestre. Aquest darrer sector comença a patir intensament els efectes de la crisi, en especial a les empreses de l'automoció, de gran importància a Catalunya.

El pitjor mes del 2009 ha estat el mes de gener, quan més d'un miler de persones van perdre cada dia la feina; la mitjana de febrer va ser de 850 persones i la de març, d'unes 600.

La taxa d'atur que s'ha comprovat al conjunt de l'Estat espanyol va pujar fins al 17,36% de la població activa i el nombre de desocupats va arribar a 4.010.700, després d'incrementar-se de 802.800 persones en tres mesos i d'1.836.500 en un any.

La taxa d'atur registrada fins a març ja supera d'1,46 punts la previsió del govern espanyol per a tot l'any.

Entre gener i març es van destruir 766.000 llocs de treball, el descens més gran des de fa 32 anys quan va començar a elaborar-se aquesta estadística.

Al mes de març hi havia 1.068.400 de llars de l'Estat espanyol amb tots els seus membres en atur, més del doble que un any abans, mentre que es va reduir d'1.008.500, fins als 9.595.100, el nombre d'aquelles on tots els actius treballaven.

La campanya "Els Punts Negres de la Crisi" va estenent la "taca" dels causants de la crisi

Secretaria d'Acció Social Comitè Confederal CGT

Organitzacions socials creen una campanya per a denunciar als agents responsables de la crisi econòmica, social i ambiental que vivim.

La proposta consisteix a assenyalar i denunciar algunes de les persones, institucions, mecanismes, etc. directament implicats en la generació de la crisi financera, econòmica, ambiental i social en la qual ens trobem, així com la gestió, sota paràmetres neoliberals, que s'està donant a aquesta situació.

L'acció consisteix a marcar amb un "punt negre" aquests espais o institucions. Els punts negres es fotografien i presenten en la pàgina de la campanya: www.lospuntosnegros.org

Els col·lectius impulsors animen a qualsevol persona i organització a denunciar els seus "punts negres" i pujar-los a la web de la campanya.

Enllaç al web de la CGT:
www.cgt.org.es/spip.php?article1314

Enllaç de la campanya Punts Negres:
www.lospuntosnegros.org

Organitzacions que donen suport a la campanya: ATTAC, Baladre, CGT, Ecologistas en Acción, ¿Quién debe a quién?.

Coordinació de les lluites al Vallès

Coordinació de treballadors/es en lluita

La comarca es troba en una situació extremadament greu: Ficotriad, Delphi, Sony, Estampacions Sabadell, Diari de Terrassa, Magnetti Marelli, entre d'altres, són tan sols alguns exemples d'una llarga llista d'empreses que es veuen afectades per la crisi capitalista. L'atur oficial de gener al Vallès Occidental afecta ja a 61.000 treballadores i treballadors.

Primer es va veure afectat el sector de la construcció, seguit del metall, i d'una cadena d'ERO i tancaments d'empreses que ja afecten arreu. Portem mesos tractant d'afrontar les conseqüències de la crisi, però la pròpia experiència ens està demostrant que la lluita empresa a empresa no atura els plans de la patronal i la sagnia de llocs de treball. La resistència queda aïllada i el ressò social és puntual. La Generalitat, quan al final ha de prendre una decisió, acaba aprovant l'aplicació d'ERO i en el cas de les petites empreses s'aplica directament la llei concursal. Hi ha milers de milions de diner públic per salvar els "mals negocis" de la banca i la patronal, mentre l'administració no fa res per defensar el teixit productiu. El problema que s'està plantejant és el futur de la comarca: en què treballaran els i les joves el dia de demà si avui acceptem perdre els llocs de treball?

Per altra banda creix la retallada de drets socials i laborals, serveis públics cada cop més precaris, privatitzacions, encariment de la vida, hipoteques impagables… Davant d´aquest panorama es fa més que evident la necessitat de la lluita.

Canviar aquesta realitat és possible si som capaços d'unir esforços per fer sentir la veu dels treballadors per avançar cap a la vaga general.

Comencem unint les empreses en crisi i fem una crida a la resta de la població treballadora. Ens proposem preparar un pla de lluita i impulsar la mobilització per exigir a les administracions una política real contra la desertització industrial. Cal que el moviment que comencem doni la mà als treballadors aturats/des, amb l'exigència de plans públics d'ocupació amb contractes laborals dignes.

Per això ens proposem organitzar un pla de lluita que aglutini les empreses de la comarca contra la crisi, per exigir de l'administració mesures efectives per evitar la desertització industrial, defensar els llocs de treball i els serveis públics i aturar l'espiral d'acomiadaments i retallada de drets que només agreuja la crisi. La coordinadora està oberta també a moviments d'aturats i organitzacions socials.

Per això cal exigir als ajuntaments, el consell comarcal i la Generalitat el rebuig als ERO, exigir que l'administració intervingui a les empreses que volen acomiadar, defensar els serveis públics bàsics per tal que no es precaritzi ni es privatitzi la sanitat ni els transports, defensar l´educació dient: ni LEC, ni Bolonya, o exigir que els diners públics es destinin a un pla públic d'ocupació i no a salvar els beneficis de la banca i la patronal.

Per discutir com avançar en la coordinació d'un moviment comarcal i el pla de mobilització s'han portat a terme reunions el 17 de març i el 14 d'abril. La Coordinadora de treballadors/es en lluita del Vallès està formada pels delegats de Ficotriad-Rubí, Delphi-Sant Cugat, ACC (antiga UH)-St Quirze, Essapalau-Palau de Plegamans, Sharp-Sant Cugat, Diari de Terrassa, Magnetti Marelli-Barberà del Vallès i Cecrops-Santa Perpètua.

Delegats sindicals protatonitzen una acció a l'OTG de Sabadell

Davant de les greus repercussions de la crisi econòmica a la nostra comarca, una colla de delegats sindicals de la FTC, CGT i CCOO aplegats en la Coordinadora de treballadors/es en lluita del Vallès van protagonitzar la primera acció de la coordinadora el 25 de març amb la distribució d'una octaveta entre els treballadors aturats a l'Oficina de Treball de la Generalitat de Sabadell, amb l'objectiu d'oferir un espai d'organització i lluita.

L'ERO de Roca afecta gairebé la totalitat de la plantilla

Col·lectiu Catalunya

Després dels rumors sobre les possibles mesures que podrien adoptar els empresaris de Roca, es va comunicar als comitès d'empresa de Gavà, Alcalá de Henares i Alcalá de Guadaira l'inici del procediment de suspensió temporal de 1990 contractes de treball. L'inici d'aquesta mesura estava previst per al dia 1 de març, excepte per a la fàbrica de Javas que seria l'1 de maig i en tots els casos finalitzaria el 28 de febrer de 2010.

Els motius al·legats resulten ser els mateixos d'anteriors expedients:

1. Caiguda de l'activitat al sector immobiliari.
2. Disminució de les vendes.
3. Increment desbordant de l'estoc de producte acabat.
4. Dificultat material d'emmagatzematge.
5. Desequilibri entre la fabricació i la venda dels productes.
6. Desequilibri entre la plantilla existent i el procés de la fabricació.
7. Cost financer de la immobilització de l'estoc excedent.
8. Desequilibri entre les despeses generals i les vendes.

Aquest nou ERO no es pot interpretar d'altra manera, diuen els comitès d'empresa, que com una mera flexibilització laboral a l'antull de l'empresa que només pensa en incrementar els beneficis, fins i tot en moments de severa crisi econòmica, com és el moment actual.

La novetat aquest cop és que l'expedient afecta gairebé a la totalitat de la plantilla i per això els comitès d'empresa han reaccionat amb una crida a la mobilització general dels treballadors en defensa dels seus llocs de treball.

La CGT, per la seva banda, ha insistit en tot moment en la importància de la reivindicació unitària entre totes les forces sindicals i evitar el parany que suposa una venda dels llocs de treball a canvi d'una quantitat de diners més gran, insistint en l'arrel del conflicte i recomanant lluitar per la salvaguarda dels llocs de treball a través de la paralització de l'ERO.

Al final, però, CCOO i UGT van signar un preacord amb l'empresa, que la CGT titlla de pèssim perquè no dóna garanties de futur per a les plantilles de les fàbriques espanyoles ni protegeix els majors de 55 anys, els jubilats parcials i els rellevistes.

Tampoc s'ha reduït la durada de l'ERO, que també es considerava un dels punts essencials. Per tot això, el sindicat llibertari esperava dels treballadors un rebuig a les urnes del preacord a què havien arribat CCOO-UGT i l'empresa però la consulta realitzada a mitjans de febrer va donar 536 vots a favor del preacord signat per CCOO-UGT i 257 en contra.

Milers de manifestants marxen el 28 de març contra la crisi

Secretaria Comunicació de la CGT Catalunya

La manifestació, convocada el dissabte 28 de març a Barcelona per la campanya unitària "Que la crisi la paguin els rics!", va comptar amb uns 10.000 participants, anant des de la Plaça Universitat a la Plaça Sant Jaume. El més d'un centenar de sindicats, moviments socials, partits polítics que formem la Campanya Que la Crisi la Paguin els Rics aposten per una la mobilització sostinguda dels treballadors i treballadores, estudiants i classes populars per aturar la dramàtica situació que tenim a sobre.

Al llarg del recorregut es van corejar consignes que denunciaven la situació de crisi i exigien que el seu pes recaigués sobre els culpables: "Que la crisi la paguin els rics", "La crisi social que la pagui el capital", "el G-20 es reuneix, la resta el pateix", "Ells són 20 nosaltres milions"… També van sovintejar les denúncies de les polítiques dels governs central i català:, juntament amb la denúncia de la política repressiva del tripartit, el suport a la lluita dels estudiants contra el Pla Bolonya, el rebuig a la llei d'estrangeria, la denúncia de la complicitat de CCOO i UGT amb els poders polítcs i econòmics, l'exigència que s'aturin els ERO i els xantatges de la patronal, la necessitat d efer front a l'tur i la precarietat, etc.

Durant la manifestació es van fer diversos parlaments i accions simbòliques com ara el llançament de sabates contra les fotos dels líders del G-20, la crema d'un euro gegant davant la delegació del Banc d'Espanya i la col·locació de diversos taüts davant la seu de la patronal catalana Foment del Treball.

La CGT de Catalunya va estar àmpliament representada en la manifestació de Barcelona, formant un nombrós bloc a la part final de la manifestació, darrera d'una pancarta amb el lema "Contra la crisi, per a repartir la riquesa i el treball, és necessària una vaga general".

A Tarragona també tingué lloc una manifestació. Convocades per CGT, CoBas, IAC i col·lectius socials, 150 persones es van manifestar contra la crisi i les seves conseqüències, sota el lema "Repartir el treball, repartir la riquesa".

Aquesta jornada de mobilització del 28 de març forma part d'una dinàmica de lluita que es porta a terme els últims mesos per tota Catalunya, amb actes, accions i mobilitzacions a diverses localitats, les més destacades de les quals van ser les mobilitzacions del dies 15 i 29 de novembre de 2008, o la jornada d'accions i ocupacions a diverses seus bancàries del passat 20 de febrer per denunciar els culpables de la crisi econòmica i les conseqüències negatives per a la classe treballadora.

Per conèixer les reivindicacions de la jornada del 28 de març, que són les reivindicacions genèriques que s'estan defensant a nivell general, podeu llegir els manifestos elaborats per la Campanya Que la Crisi la Paguin els Rics i per la CGT de Catalunya, anant al web:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2730
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2805

CGT davant l'acceptació de la proposta de congelació salarial per la majoria del comitè intercentres de Seat

Seccions Sindicals CGT Seat

La proposta d'UGT de congelació salarial va ser aprovada en la consulta realitzada el dia 18 de març per un nombre insuficient de treballadors, segons el que marca l'Estatut dels Treballadors. La proposta d'UGT, a la qual donava suport una part de CCOO, implicava congelar els salaris de la plantilla com una forma "d'ajudar" a l'empresa a prendre la decisió de fabricar el nou Audi Q3 a la factoria de Martorell.

La CGT de Seat havia fet públic un comunicat el dia 17 en que rebutjava aquest teatre vergonyós de xantatge als treballadors/es i la consulta-parany, manifestant el nostre desacord amb les formes i procediment de la situació, que dura quatre mesos, amb contactes clandestins duts a esquena dels treballadors, i que s'ha fet públic fa quinze dies. Estem convençuts que aquesta és la pitjor manera de defensar els interessos de tota la plantilla.

Des de la CGT s'havia intentat en el Ple del Comitè del dia 16 una vegada més fer una proposta: unificar una plataforma per a realitzar una veritable negociació amb l'empresa i així evitar una consulta i l'enfrontament de posicions entre la plantilla, ja que, com van manifestar CGT i CCOO, de totes maneres aquesta consulta-parany no garanteix produir el Q3 a Martorell.

Valorats els resultats de la consulta i estudiats pels nostres serveis jurídics, des de CGT considerem que el resultat legal de la mateixa ha estat de rebuig a la proposta consultada, ja que l'art. 80 de l'Estatut dels Treballadors estableix que per a ser aprovada qualsevol consulta de manera legal han d'aprovar la proposta el 50% més un dels treballadors de l'empresa. D'un cens de 13337 treballadors/es només van votar 5499 a favor de la proposta, el que significa un 41,23%. Al no arribar al 50,01% de la plantilla la proposta va ser legalment rebutjada.

Tenint en compte el suport al sí de la Direcció de l'empresa, al costat d'UGT i la meitat de CCOO, que valorin aquestes dades com un triomf és una altra part més del vergonyós teatre que alguns han muntat amb la plantilla de Seat. Aquesta consulta s'ha celebrat a més en un ambient allunyat dels paràmetres democràtics més bàsics. La por, la confusió, la inseguretat i la pressió cap als treballadors han estat factors que demostren la falta de llibertat imprescindible en un procés lliure i democràtic.

No obstant això l'actitud de CCOO de donar suport igualment a la decisió d'enviar aquesta proposta a la Multinacional, va generar una majoria sindical executiva del Comitè Intercentres al formar junts UGT i CCOO un 76,9% de la representació social. Per tant no és la plantilla qui legitima legalment la signatura de qualsevol acord si no que ha estat la decisió dels altres sindicats a seguir amb aquest teatre.

Tant aquest espectacle ridícul com el fet de treure els beneficis de 44,4 milions de euros, hores després d'haver tancat la consulta-parany, com les declaracions del President de SEAT augmentant la confusió i el temor a la plantilla pels dubtes sobre l'adjudicació del Q3, són una mostra clara del ultratge al que s'ha sotmès a la plantilla en les últimes setmanes.

Per tant, la CGT manté el rebuig situació i crida els altres sindicats a modificar la seva actitud per negociar un conveni col·lectiu defensant els interessos de la plantilla i admetent una unitat sindical, a la qual CGT sempre estarà amatent, i que és l'única via real de defensa dels nostres interessos com plantilla.

Per a més informació, aneu a les noticies publicades al web:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2786
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2789
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2796

La direcció de Parcs i Jardins de Barcelona desallotja il·legalment el local del comitè d'empresa.

Col·lectiu Catalunya

Abanda dels habituals conflictes entre la direcció de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona, en mans de i els seus treballadors que més d'una vegada acaben als tribunals, i les denúncies pels incompliments del conveni i, sobretot, les contractacions fraudulentes i irregulars que es realitzen en categories d'alt nivell, el matí del 30 de març es van desallotjar il·legalment els locals del comitè d'empresa al Centre de Manteniment de Canyelles.

Aquesta situació es va descobrir quan a l'endemà, els delegats es van trobar tapiada l'entrada al local, sense poder accedir de cap de les maneres a la documentació, les eines informàtiques, el fax, els arxius, el telèfon i els estris necessaris per al desenvolupament de l'activitat sindical. S'ha observat, a més, la manipulació de la documentació dels delegats de prevenció, tenint en compte que la informació de què es disposava era completament confidencial a tots els efectes i contenia dades personals. Per tot això, es va presentar la denúncia als Mossos d'Esquadra.

El desallotjament es va esdevenir de forma sobtada, tot i que sabia que algun dia es canviaria de local però a l'hora de la veritat no es va avisar amb antelació ni es va oferir un local alternatiu de manera que els objectes del comitè, pel que s'ha pogut conèixer, s'amunteguen en un local qualsevol. Fonts sindicals suggereixen que l'actitud de la direcció seria una represàlia a les protestes i denúncies fetes darrerament per les irregularitats observades en les contractacions. Al moment de presentar la denúncia, el comitè no disposava de telèfon, fax, internet ni material informàtic.

En resum, el desallotjament il·legal practicat per l'empresa municipal ha impossibilitat el desenvolupament normal de l'activitat del comitè i les seccions sindicals.

Com a mostra de repulsa, seixanta jardiners/es de Barcelona es van concentrar el 2 d'abril davant de la seu de IC-Verds al carrer Ciutat, lloc on van realitzat diverses actuacions, com una cassolada, llançar més de 100 rotllos de paper de vàter a la balconada, i cridar consignes en contra de les contractacions a dit -"la contractació de personal no pot ser digital"- i contra el desallotjament il·legal dels locals del comitè d'empresa al Centre de Manteniment de Canyelles.

ASSETJAMENTS

Sentència ferma contra Parcs i Jardins de Barcelona

Ja hi ha una sentència ferma en el contenciós de Parcs i Jardins de Barcelona contra un treballador que sol·licitava una adaptació del seu lloc de treball per motius de salut. Ara, el Jutjat Contenciós-administratiu núm. 16 de Barcelona ha desestimat la demanda interposada per l'esmentat Institut Municipal contra la resolució de la Conselleria de Treball que va confirmar la multa de 12000 euros imposada a través de la Inspecció de Treball. Els fets de la sanció imposada es remunten a l'any 2006, quan un treballador de Parcs i Jardins va presentar una denúncia després de mesos de sol·licitar l'adaptació del seu lloc de treball per motius de salut i haver rebut de l'Institut com a única possibilitat el trasllat al servei de vigilància, amb variació d'horari i jornada.

L'acomiadament de Jordi Hortajada era improcedent

El jutge del Jutjat Social núm. 1 de Sabadell ha sentenciat que l'acomiadament de Jordi Horcajada, delegat de la CGT, per part de l'empresa Cecrops és improcedent i l'empresa l'haurà de readmetre o pagar-li una indemnització. A la foto superior, un grup de suport a les portes del Jutjat.

La Fundació Pere Mata de Reus acomiada encobertament un delegat

La Fundació Pere Mata, una empresa del Grup Pere Mata, amb seu a Reus, que es dedica a l'atenció en els àmbits de salut mental, disminució, geriatria i sociosanitari, no ha renovat el contracte del delegat d'empresa de la CGT, Daniel Pérez Mazo, i tots els indicis apunten que es tracta d'un acomiadament encobert per dificultar i trastocar el treball sindical que porta a terme el comitè d'empresa, que formen 9 persones de la CGT. En concret, no hi ha hagut una disminució del volum de treball que justifiqui aquesta mesura, a banda del fet que el treballador ha realitzat la seva feina de forma correcta.

Ficosa vulnerava els drets sindicals

S'ha celebrat un judici a Terrassa contra Fico Triad (Ficosa) per vulnerar els drets sindicals dels treballadors (vegeu fotografia de la dreta). Resulta que en el marc de l'ERO van acomiadar el secretari del comitè d'empresa i -juntament amb la resta dels delegats- se li va impedir l'accés a la fàbrica per celebrar una reunió al locals sindicals. El jutge ha resolt amb una acta de conciliació que l'empresa ha de reconèixer "el dret dels representants legals i sindicals dels treballadors a dur a terme les funcions pròpies del seu càrrec amb independència de la suspensió de contractes en motiu de l'expedient de regulació d'ocupació".

Acomiadaments individuals a Brose

El passat 19 de març, l'empresa Brose, situada a Santa Margarida i els Monjos, va acomiadar 13 persones, de manera individual, al·legant causes objectives de tipus organitzatiu i productiu i com a solució per a la viabilitat del futur de l'empresa. Aquests arguments, però, no responen a la veritat. La CGT, per la seva banda, demana una resposta sindical i jurídica per part de totes les organitzacions sindicals, però la majoria no veuen possible realitzar accions contra aquests acomiadaments.

Es dóna la circumstància que fa molt poc el comitè va signar una congelació salarial per compensar l'arribada de peces del successor del Focus i com una garantia davant la promesa del manteniment dels llocs de treball però tot era mentida perquè els acomiadaments s'han produït igualment.

D'altra banda, no és casualitat que entre les persones afectades pels acomiadaments s'hi trobi les qui han plantat cara als plans de l'empresa en els últims temps, especialment dos de les cinc companyes que componen la secció sindical de la CGT. A les companyes delegades (Comitè i LOLS) no les han tocat, però a la cinquena companya l'han amenaçat amb represàlies si no abandonava la CGT.

La Federació Comarcal Garraf - Alt Penedès s'ha abocat a portar a terme totes les gestions sindicals i jurídiques, així com les mobilitzacions necessàries davant l'empresa, amb l'objectiu d'impedir els acomiadaments i de parar l'estratègia d'agressió contra el conjunt de la plantilla.

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

La CGT i el nou RDL de mesures per al manteniment de l'ocupació i la protecció de les persones aturades

Secretariat Permanent de la CGT

El Govern ens diu que "els patrons" són els que creen ocupació i els concedeix "contractes gratis" a través d'incentius i bonificacions, reducció de les seves quotes de seguretat social i ajornaments dels pagaments patronals a la seguretat social. "La patronal, l'empresariat" han decidit augmentar les persones parades en desenes de milers de persones, bé al no donar treball a qui ho sol licita per primera vegada, bé acomiadant als que ja tenien treball.
Així fins a arribar a les 3.500.000 persones aturades, a qui ni tan sols els requereixen per a "explotar-los" o millor dit, a qui els utilitzen com reserva de mà d'obra barata per a seguir acumulant avantatges, dintre d'un mercat i una economia al servei exclusiu de l'obtenció de beneficis (quants més millor) que seran apropiats privadament per una minoria d'accionistes (financers, sobretot), executius, consellers i directius de qualsevol empresa i qualsevol sector.
Mentre l'atur no para augmentar (un 50% de febrer 2008 a febrer 2009), les Empreses de l'Ibex 35, entre elles els grans Bancs: Santander, BBVA, Popular, La Caixa, Caixa Madrid; les grans de l'Energia: Endesa, Iberdrola, Unión Fenosa Gas Natural, Repsol; les grans de la Comunicació: Telefònica, Telecinco i de la Construcció: ACS, Albertis, Acciona, Sacyr, Ferrovial, van obtenir 47.000 milions d'euros de beneficis nets en el 2008.
Els "patrons" han "convençut" al Govern i a l'oposició -ja fa molt tempsque els amos del treball són ells, per tant, són ells qui "prenen o donen treball", qui tenen en el seu poder la mà "invisible del mercat", elevada a la categoria "sagrada" de paraula de "déu".
Presoner d'aquesta lògica, el govern, a qui li mou no l'interès general, sinó exclusivament l'interès del benefici privat de botins, vulfraus, aliertas, entrecanales, florentinos, fernández ordóñez, gonzález, etc., actua com representant dels seus amos i decideix, perquè crein ocupació -els amos de l'univers-, engegar un nou "decretazo".
Amb aquest nou decret aprovat pel govern el mes de març, en el que sembla ser una avançadilla d'una pròxima reforma laboral, garanteix a l'empresariat: reducció de quotes de seguretat social fins al 100% en els contractes parcials (erari públic); contractes gratuïts, subvencionats amb l'atur (erari públic), quan es contracti un desocupat amb dret a prestació; bonificacions del 50% de la quota a pagar per atur per part dels empresaris en els ERO suspensius fins a 240 dies (erari públic); i de manera generalitza, ajornament de pagaments de les quotes patronals a la seguretat social (erari públic).
En definitiva, que els finança amb altres 1.500 milions d'euros que, directament van al compte de resultats dels "senyors empresaris". Una vegada més l'evidència que la "propietat privada" és un "robatori legal i constitucional", es demostra certa.

Mesures insensibles per a temps dramàtics.

El RDL 2/2009 de mesures "urgents per al manteniment de l'ocupació i la protecció de les persones aturades", té un únic objectiu: liberalitzar, encara més, el mercat de treball. Lliurant a l'empresariat no només diners públics per un valor inicial estimat de 1.700 milions d'euros, sinó una cosa més important: servir a les empreses treballadors gairebé gratis i pretesament "agraïts" per trobar treball.
Mesures per a temps dramàtics. Per a uns/unes, la majoria dels/les treballadors/es, el drama és l'atur. Amb una prestació contributiva mitjana de 824 , per un temps màxim de dos anys i això per a qui tenia ocupació fixa. En l'actualitat la majoria de les expulsions de les ocupacions corresponen a contractes temporals que nodreixen, pràcticament gratis les files de l'atur. El drama és encara major si es té un crèdit/hipoteca que escanya l'economia individual/familiar. Per a uns altres, les grans empreses i els que dominen tot el "cotarro", els financers, els constructors, les multinacionals de l'energia, de la indústria o dels serveis, la seva obsessió està que no deixin de créixer els seus beneficis (multiplicant per 3, 4…, 5…,) en un acte pur de vampirisme capitalista.

1a Mesura

En els ERO suspensius temporals, l'erari públic bonifica amb el 50% de les quotes empresarials per contingències comunes, fins a 240 dies. I si, a més, l'empresari s'acull a mesures d'ajudes públiques per aquests menesters (inclusivament fons de la UE), se'ls mantenen i la bonificació en les quotes patronals pot pujar fins al 100%.

2a Mesura

En el contracte a un treballador aturat que cobra prestació d'atur, bé contributiu, subsidi o renda activa d'inserció, l'erari públic bonifica el 100% de les cotitzacions patronals en contingències comunes, fins a la quantia màxima de la prestació que tingui pendent de cobrar l'aturat d'haver continuat aturat, mantenint-li almenys un any i després, doncs al carrer (acomiadament lliure) i el treballador cobrarà el que li quedava per cobrar de l'atur o el que li corresponguin si ha generat cotitzacions suficients. És a dir, més erari públic.

3a Mesura

L'empresari només ve obligat a pagar el conveni especial amb la seguretat social, des dels 55 anys fins als 61 i, el treballador, està obligat a pagar-lo al seu càrrec fins als 65 anys o fins a la data de la seva jubilació anticipada.

4a Mesura

Si el treballador ha sofert o sofrirà un ERO suspensiu o reducció de jornada entre el dia 1 d'octubre de 2008 i el 31 de desembre de 2009, l'erari públic, li reposarà aquest temps de suspensió o reducció de jornada quan s'extingeixi la seva relació laboral i no donarà per consumits els seus períodes d'atur durant l'ERO suspensiu, fins a un total de 120 dies.

5a Mesura

Els contractes a temps parcial, seran bonificats en un 30% segons la jornada pactada. La bonificació pot arribar al 100% de les quotes patronals per contingències comunes amb la condició de contractar al treballador al 70% de la jornada. La taula de bonificacions és simple: jornada de 30% de treball se li bonifica el 60%. Jornada de 50% de treball se li bonifica el 80%. Jornada de 70% de treball, se li bonifica el 100%.
Acomiadar és facilísim en aquest país: els acomiadaments massius des d'agost 2007, fins a ara, ho demostren. Dels 16.601.237 contractes realitzats en el 2008, el 88,53% van ser temporals, és a dir gairebé 14,7 milions de contractes. Solament el 11,47% van ser indefinits (1,9 milions). La majoria dels nous desocupats prové d'una ocupació temporal, i és una minoria la que prové d'ocupacions indefinides o fixes.
El govern té clar quins interessos defensa: la llicència "per a acomiadar" la va atorgar el Partit Popular (PP) amb "el Decretazo". Ara amb "el Corbachazo o Zapaterazo", s'imposa també per decret, la contractació a la carta empresarial. "Gratis" i "ni les gràcies".
Des de la CGT creiem que és urgent canviar les regles d'aquest sistema. El model de Relacions Laborals, va deixar de ser democràtic amb les reformes laborals dels anys 80 i els 90, per convertir-se en una autèntica pràctica de fet i de dret de "dictadura empresarial" en els començaments del segle XXI, amb la legitimació institucional dels agents socials, dels governs, de l'empresariat i dels sindicats majoritaris.
Solament sortint al carrer, oposantnos amb la lluita general dels explotats i marginats, podrem construir un futur, on garantim béns bàsics i suficients per a tots.
Les persones assalariades, tenim la paraula i la possibilitat de dir prou.
Fa falta ja una vaga general.

Parlem amb...

ROGER PASCUAL, DE LA VILELLA BAIXA

"Aixecar la bandera del paisatge va ser un encert"

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

Roger Pascual i Garsaball és nascut a Barcelona i viu a la Vilella Baixa des de fa uns anys tot i que des de sempre ell ha estat del Priorat, tant per tradició familiar com per la seva vinculació al territori, un territori que ha ajudat a definir amb la Plataforma de Defensa del Priorat, a partir de la seva feina com a biòleg i en moltes altres associons..
És autor de dues obres bàsiques: "Montsant: patrimoni natural i paisatge" i "Flora de la serra de Montsant".

-Com t'insereixes en el món de la botànica del Priorat?
-M'ho vaig trobant a poc a poc. De fet, fa més de vint-i-cinc anys que vaig començar això. Vaig començar una mica pel meu interès per t'entorn i per intentar entendre per què físicament el Priorat és com és. Això a través d'un dels llibres oberts que té qualsevol territori com és la vegetació i la botànica. Si tu et poses enmig d'una selva tropical, molt probablement, amb les condicions d'humitat i de temperatura i amb el paisatge que hi tens dins sabràs perfectament que no ets a casa i t'ubicaràs en una zona més o menys concreta del món.
Això ho podem fer a més petita escala coneixent bé les comunitats vegetals, les plantes. A mi m'interessava molt conèixer un territori que m'estimava des d'aquest punt de vista.

-Has descobert –o descrit- cent cinquanta espècies de plantes al Montsant.
-Les que identificarien més la zona ja es coneixien, les que jo he trobat són espècies rares, que no s'havien trobat abans perquè ningú no havia fet un estudi tan aprofundit com jo he fet.

-Entre les que tu has trobat, quina destacaries?
-Doncs n'hi ha dues que a Catalunya només es troben al Montsant. Una no té ni nom vulgar, de tan petita com és, i altra l'anomenen gavó de peu de pardal.

-Parla'ns del projecte amb Carrutxa de "Petjades sobre el coster".
-És un projecte acabat i no publicat. Era un projecte subvencionat pel Centre per la Cultura Tradicional i Popular Catalana, una aproximació al patrimoni de pedra seca del Priorat. L'estudi el codirigíem el Salvador Palomar i jo i hi havia més gent implicada.
El treball va consistir en la descripció del patrimoni de pedra seca, la seva classificació i l'estudi d'algunes característiques més extensament. Això amb la intenció de poder preveure la factibilitat de poder realitzar rutes per poder visitar algunes àrees determinades especialment favorables.
Aquí trobes aquestes construccions amagades al bosc, davall de cingles... a diferència del Camp on les trobes enmig dels camps ja que allà els terrenys tenien més pedra per acumular i l'espai és més pla. És un tema que quan el comences a descobrir no acabes d'entendre el desinterès que hi ha al seu voltant. Són construccions que pertanyen al passat, ara ningú no fa barraques de pedra seca i rarament ningú no refà un marge. Però al Priorat, enfrontar-se al passat és enfrontar-se amb les èpoques dures, d'un declivi que va durar molt de temps... i la gent inconscientment tendeix a associar els elements del passat amb aquestes èpoques dures que vol oblidar.

-També ets membre del Gepec, no?
-Sí, però més aviat com a paganer. És que no tinc temps. El meu àmbit de participació en la defensa del territori és el de la Plataforma de Defensa del Priorat.
Va ser un moviment més que de resposta, de defensa, d'oposar-se a una agressió que era dura, que era bastant dura.
Vèiem que ens anaven a posar molins a dalt del Montsant i ens semblava completament fora de lloc. Primer no ens ho crèiem, "on van a parar?", no pot ser!", però després quan les coses van anar concretant-se vam veure que eren capaços de fer-ho.

-Aposteu per un model energètic diferent (l'energia eòlica) i defenseu el paisatge com a bé comú. Com organitzeu aquest discurs?
-L'hem construït. No teníem cap model previ però jo crec que és una conseqüència lògica de voler ser racional. És a dir, crec que trobaries pocs biòlegs que et diguessin que no estan a favor de les energies alternatives i que canviarien el model energètic, més enllà del tipus d'energètic. El que passa és que, sent racional i tocant de peus a terra, aplicant el mètode cièntific a les coses i la lògica popular, sabem que tu no pots matar tot el que és gras. També està clar –i això ho sabem tots- que l'home està influint sobre el clima i que al ritme que anem estem causant pertorbacions sobre el sistema atmosfèric i sobre el règim climàtic. Ara bé, per solucionar aquest problema no podem crear-ne un altre.
No podem destrossar el nostre paisatge pel bé de l'atmosfera si resulta que això ens ha de portar a tenir un país amb espais naturals degradats, depersonalitzat i sense referents paisatgístics. Aquest és el tema.
Partint de la consideració que l'energia eòlica, per si sola, no solucionarà el problema energètic; partint de la consideració que els millors solucionadors del problema energètic van en el camí de l'estalvi i de l'eficiència anergètica; i partint de la constatació que en aquests moments tal com vivim ara no podem solucionar-ho tot amb un tipus d'energia –ni tan sols, per molt que ens dolgui, podem prescindir de la nuclear perquè si ara s'apaguessin totes les nuclears ens quedaríem sense llum-; diem que molt bé, que cal apostar per acostar els centres de producció als centres de consum, per la promoció de la producció a petita escala, domèstica fins i tot, però deixat d'aplicar a les energies renovables i alternatives el model que s'aplica a les energies brutes. Perquè a banda de criticar les energies brutes, també n'hem criticat el model de producció.

-Això ha provocat un debat important dins del món ecologista.
-En certa manera, sí. Caricaturitzant, podem dir que hi ha els energètics, que destrossarien el paisatge per salvar l'atmosfera; i els conservacionistes, que s'ofegarien en CO_2 per no malmetre ni una muntanya.
Jo crec que això és un debat fals. Crec que no s'han de tenir posicions absolutistes en aquest tema, tot és discutible, però totes les coses, en la seva justa mesura. I en el cas concret del Priorat, el paisatge té un valor estratègic que és fonamental.

-Abans de la Plataforma no hi havia un discurs polític al voltant del paisatge llevat del derivat del pensament romàntic amb expressions poètiques i punt.
-El discurs paisatgístic ha tingut una evolució complexa. No teníem referents, és més, la disciplina del paisatge és una disciplina embrionària, tampoc teníem un llenguatge temàtic al qual referir-nos.
Pel fet de ser realistes i tocar de peus a terra, al principi quan al·legàvem contra centrals eòliques, posàvem per davant raons de tipus naturalístic, ecològic... i el paisatge també però no tant. Sobre el paisatge sempre ha pesat un adjectiu que li han posat els ecologistes. Diuen que el paisatge és subjectiu i aixo no ho pot medir ningú. Ara bé, que els paisatges siguin subjectius vol dir que són menys importants? Penso que no, tot el contrari. Si són subjectius és perquè són el producte de la interpretació per part de la ment humana dels escenaris que ens envolten, per tant són una construcció cultural.
És més, les societats tenen, sense saber-ho, convenis paisatgístics. Tu i jo ens posaríem d'acord ràpidament sobre un escenari que ens agradi i un que no, i passa el mateix amb la majoria de gent de la nostra generació, segurament.

-Aquesta defensa del paisatge trenca amb moltes ideologies "alliberadores" del segle XIX que posaven èmfasi en la transformació i el domini de la natura.
-És clar, en aquell moment, la indústria suposava la prosperitat econòmica. I davant la prosperitat econòmica, en un món amb mancances, qualsevol cosa és benvinguda. Però l'experiència ens ensenya i avui dia podem veure les conseqüències d'una mala planificació econòmica en algunes regions del món, i no són gens agradables, per dir-ho de forma positiva.
Aixecar la bandera del paisatge va ser un encert. Podíem reflexionar sobre moltes altres coses en molt diversos àmbits, però l'argument del paisatge era molt més potent. Realment, quan analitzàvem el tema a fons, el que ens importava més era la destrucció del paisatge. I vam decidir anar per aquí.
Vam posar sobre la taula aquest tema perquè sabíem que en el futur seria importantíssim. I tot va coincidir una mica. La Plataforma es va fundar el 1999 i a finals d'aquell any es va signar el Conveni Europeu del Paisatge, al qual el Parlament de Catalunya es va adherir a l'any següent. Al cap de pocs anys, es va fundar la Direció General d'Arquitectura i Paisatge i d'alguna manera hem evolucionat amb tots aquests canvis.

-Comenta'ns el repunt del món del vi que acompanya la defensa del paisatge.
-Això ha estat fonamental. Jo crec que si el nostre discurs hagués anat per uns altres camins de per on van els sectors poductius de la comarca, jo crec que no haguéssim tingut l'èxit que hem tingut. Segurament, la Plataforma no passarà a la història com un grup que va influir en els destins del Priorat, però és igual.

-El mateix sector del vi va malmetre l'espai de la comarca amb algunes explanacions de terres.
-Nosaltres sempre hem defensat que la comarca ha de desenvolupar-se amb els seus recursos endògens. El vent és un recurs endogen de la comarca? Òbviament. Però no ho són les inversions que en fan possible l'aprofitament energètic i qui fa aquestes inversions ho fa purament de forma especulativa.
Sempre havíem defensat que agricultura i entorn són aquests recursos endògens. Però mai no podem estirar més el braç que la màniga. En el tema del vi, tampoc. A vegades, això sembla la febre de l'or, amb inversions de sectors que no tenen res a veure amb el món del vi. Ens interessa qui vol fer un vi de gran qualitat, que s'hi podrà guanyar la vida i crearà un petit nucli de riquesa per a la comarca.
Les inversions, al Priorat, han de partir del respecte. Qui no se l'estima no hi triomfa, perquè la comarca és molt dura. I crec que necessitem algú que faci entendre als inversors que cal respetar l'espai. Qui ve aquí ja té clar que no pot fer un vi per vendre als hipermercats, perquè les produccions són petites i no creen grans impactes.

-I l'evolució com la veus?
-Si ara analitzéssim el desenvolupament de la comarca, veuríem coses sorprenents en tots els àmbits, des del punt de vista social, demogràfic, econòmic... Des de 1880, més o menys, quan hi va haver el pic d'èxit del Priorat, amb la producció d'esperits, etc., hi va haver una petita recessió que la fil·loxera va contribuir a accentuar però que no va crear. [...] Pensa que la comarca va perdre dues terceres parts de la població.

-D'aquí ve la consciència del "no hi ha res a fer" tan estesa entre la gent gran?
-Sí, una consciència fatalista basada en fets reals, en la pròpia experiència. Molta gent va marxar a guanyar-se la vida a la ciutat perquè aquí la vida era duríssima. Això ho veiem com una cosa de fa molt de temps i no en fa tant de temps, perquè als anys setanta i vuitanta això se n'anava a la merda. Quedaven els últims de Filipines, amb un sentiment fatalista total, i amb un sentiment d'admiració i alhora de repulsió cap a la gent que havia marxat a fora i que tornaven a l'estiu, amb els cotxes, i que d'aquí estant semblava que havien triomfat.
La gent que es va quedar, tot i que sigui dur dir-ho, es va quedar perquè no podia marxar. Per tant, la comarca, com sempre que hi ha processos migratoris, va perdre els que podríem dir que eren "els més espavilats". Per tant, s'ha de reconèixer la gent d'aquí que va mantenir el territori, la gent que es va quedar.
El que tampoc es pot fer ara, des del Priorat, és carregar-se tots els que vénen de fora a fer-hi inversions; una actitud molt menor, també cal dir-ho.

-El despoblament va portar a una actitud que encara es manté defensiva?
-Amb el despoblament, en els darrers anys del segle XX, es va donar una situació una mica increïble. Jo recordo, quan era petit, que estàvem a la casa de la família. No teníem calefacció i resultava molt dur viure-hi a l'hivern. Misèria referida a l'alimentació no n'hi havia perquè la gent era autosuficient, però hi havia misèria social, misèria intel·lectual... Era un món molt pobre en tots els sentits, excepte en el menjar.

-I ara?
-Des que hi ha hagut millores de comunicacions, la gent viu molt millor. També hi ha hagut un remuntament social, la gent té vehicle propi per desplaçar-se, etc. Ara bé, la societat va quedar tocada, i per refer-se cal tota una generació, es manté un cert fatalisme, això és cert.
A poc a poc, això va canviar, també perquè ve gent de fora, tornen els jubilats de la ciutat, arriba gent nova. Això és bo, les idees noves.

-I com a projectes col·lectius quins veus? Què suposa aquest Parc Natural del Montsant?
-El Montsant estava ja a les llistes de sempre de qui gestionava els espais naturals. Tothom sabia que al sud de Catalunya hi havia una sèrie d'espais que necessitaven protecció. Un dels primers cartells de la Plataforma amb què vam empaperar les tanques de les carreteres ja deia "Montsant, Parc Natural", perquè pensàvem que si havia pogut sorgir aquell projecte de les centrals eòliques amb tanta impunitat era, en part, perquè el Montsant no tenia el reconeixement que es mereixia. Teníem tota la raó del món, la prova és que el mateix Govern de Convergència no va poder desviar la seva responsabilitat sobre aquest tema i amb tots els conflictes que van passar aquí a baix, es va passar a protegir el Delta de l'Ebre, els Ports, el Montsant i les muntanyes de Prades, un espai que en protecció encara està a mig acabar.
La reivindicació la vam iniciar en aquell moment. Ara ningú no nega la idoneïtat d'aquesta figura de protecció, que és una cosa que està bé o que pot estar bé, però en aquell moment això no era així. A Cabassers hi va ver un grup que va arribar a fer samarretes en què hi posava "Porc Natural del Montsant".

-Ets soci actiu també de l'associació Prioritats.
-La idea sorgeix de la Plataforma, però jo crec que aquest és un projecte que aglutinarà gran part de la societat prioratina. Aquí el protagonisme el tindrà la societat prioratina.
Hi convergeixen sensibilitats molt diverses, des dels que han estat a favor de posar molins a les nostres muntanyes fins als que hi hem estat en contra.
El projecte vol presentar una candidatura per tal que el Priorat sigui declarat Paisatge Cultural de la Humanitat. I a més a més, pretenem no centrar la reivindicació en un aspecte determinat sinó en el conjunt de la comarca, com a expessió ancestral entre l'home i el territori. Pensem que és una mostra de territori mediterrani.
Pensem que hi ha possibilitats, perquè la gent que està posada en aquest món ens ho ha dit. I sobretot, les possibilitats vindran de la voluntat de la societat. I si no ho aconseguim ara, doncs ho continuarem intentant.

-Ens podries donar la teva opinió sobre el futur de la comarca i la seva situació?
-No ho sé, realment no ho sé. Puc expressar els meus desitjos, però com que sóc molt moderat en els desitjos...
Crec que la comarca evolucionarà amb una certa recuperació de la població que no serà espectacular però que tampoc ho ha de ser. Al Priorat hi pot viure més gent sense perdre els trets bàsics dels pobles, la tranquil·litat, la relació entre els veïns, l'arquitectura, esl carrers..., la majoria no perdran aqustses característiques.
Crec que els prioratins sabrem, cada vegada d'una forma més sàvia, treure el màxim suc possible de les nostres possibilitats. Ho estem fent amb el vi, ho farem amb l'oli, probablement també amb altres àmbits; serem capaços d'instal·lar algunes petits indústries de transfomació de productes agrícoles que seran respectuoses amb el medi i amb el paisatge...
Segurament, i això em faria molta il·lusió, podrem crear un pol d'atració intel·lectual en aquest món que és el de l'agricultura de qualitat. Un dels punts importants en aquest àmbit podria ser l'escola experimental d'enologia de Falset.
Tindrem unes comunacions millorades respecte a les d'ara tot i que mantindrem alguna mostra per veure com eren abans.
D'aquí a quinze o vint anys, els pobles hauran recuperat o hauran posat a disposició de la gent o dels visitants una pat del seu patrimoini que fins ara tenen amagat o que fins i tot han destruït; recordo, com a exemple, que aquí a la Vilella i havia vuit o deu abeuradors per als animals i no en queda un. Aquesta forma de fer les coses es deixarà de banda i es passarà de la política d'obres faraòniques com poliesportius i tot això cap a serveis molt més directament utilitzables per la gent del poble. És important tenir un indret on la canalla pugui anar a jugar, òbviament, però també ho és tenir un consultori mèdic que funcioni bé.
Espero que, sobretot, no només al Priorat sinó en general, evolucionin molt les relacions laborals cap a un sistema molt més flexible en què el tema presencial no sigui tan important i es pugui viure en un lloc i treballar en un altre, sense cap problema i potser sense haver de desplaçar-te.
Aquí, a més, veurem com haurem estat a temps d'entendre que no podem destrossar el nostre paisatge i el nostre patrimoni. Haurem estat a temps de no fer un pas en fals que ens hauria portat per uns camins insospitats però completament diferents a com són ara.

> LES FRASES...

"Els energètics destrossarien el paisatge per salvar l'atmosfera i els conservacionistes s'ofegarien en CO_2 per no malmetre ni una muntanya"

"A Cabassers hi va ver un grup que va arribar a fer samarretes en què hi posava 'Porc Natural del Montsant' "

"Pert tant, la comarca, com sempre que hi ha processos migratoris, va perdre els que podríem dir que eren "els més espavilats"

Catalunya. Abril-maig de 2009

> CONVOCATÒRIES

Taller d'autodefensa per a dones des d'una perspectiva feminista (Nivell I) a Reus

Aquest curs es basa en un treball físic i emocional per aprendre a comprendre i reconduir les situacions en què ens puguem trobar, sobretot situacions de conflicte.
Desenvolupem la calma, l'autoconeixement, la intuïció, l'autoestima i la consciència de l'espai per preveure les situacions conflictives abans que sorgeixin i aprendre a enfocar-les i resoldre-les, fins i tot quan ja són situacions de violència.
Estructura:
- Presentació dels conceptes bàsics
- La comunicació visual. La distància entre les persones.
- El moment d?entrar en contacte, fins i tot el contacte físic: la presa.
- La comunicació amb la veu.
- Marcar el territori propi: la ràbia i el crit, la força física.
- Aprendre a colpejar: cops de colze.
- Coordinar la força física amb el moviment: combinar córrer o moure's amb l'acte de colpejar.
- Aprendre a utilitzar les parts del cos que estan lliures.
- Agafar fluïdesa en les sèries de moviments.
- L'empenta de mans.
- Treball a terra: com utilitzar tot el cos, com caure, com donar cops de peu des de terra, com alliberar-se quan un altre s'ha tirat a sobre.
- La sensibilitat al moviment de l'altre, veure la intenció de l'altre.
- El combat: l'atac des del darrere, profunditzar en la veu i la mirada. Conèixer els punt vitals en el context del combat.
- Consciència de l'espai amb vàries persones, integració i assimilació de cops, crits, preses i maneres de desfer-se'n.
- Integració, reforçar conceptes, retornar a la relaxació i integrar-la en el moviment.

Organitza: Dones Llibertàries i Federació Comarcal Baix Camp-Priorat de la CGT
Calendari: dissabtes 9, 16, 23 i 30 de maig, 10-14 h.
Lloc: Centre Cívic Ponent (Av. Països Catalans 106) Reus.
Preu: 40 euros. Preu reduït: 30 euros (afiliades a la CGT o si esteu a l'atur).
Professora: Karin Konkle (EUA, 1969)
Per a inscripcions i pagament passeu pel local de la CGT (Raval Santa Anna 13, 2n) de dilluns a dijous, de 17 a 20 h.
L'import del curs es pagarà en efectiu en el moment de fer la inscripció.
Places limitades a 20 persones per rigorós ordre d'inscripció.
Més informació:
977 340 883 (CGT)
baixc-p@cgtcatalunya.cat

Mobilitzacions de la CGT contra la crisi: cap a una vaga general

Plenària Extraordinària del Comitè Confederal de la CGT

Resolució de la Plenària Extraordinària del Comitè Confederal de la CGT (Barcelona, 17 de Març de 2009).

1. Crida a la participació i el compromís

El treball d'acció sindical i social per portar a terme el calendari de mobilitzacions aprovat, i que es farà sota la perspectiva que "Fa falta ja una vaga general", precisa de la participació de tota l'afiliació de la CGT, de tots els seus delegats i delegades, seccions sindicals, sindicats, federacions, confederacions, secretariats, comitès, del treball cooperatiu, conjunt, compromès, coordinat de tots i de totes.
La CGT està al carrer i assumeix la seva responsabilitat per ser l'organització sindical i social referent de la classe treballadora, assumeix el seu compromís de lluita juntament amb els moviments socials, moviments i lluites populars, estudiantil, moviment feminista, xarxes d'immigració, joventut, persones aturades, sense recursos, explotades… l'organització capaç de treballar a favor de la rebel lia, la subversió, la lluita, la mobilització social contra l'explotació que el sistema capitalista genera diàriament. La CGT està lluitant al carrer mostrant-se com una organització amb capacitat de resposta i de trobada amb la societat que lluita.

2. Autonomia dels ens confederals

Aquest calendari de mobilitzacions assumit per tota la CGT, s'adaptarà a les circumstàncies concretes de cada sindicat, federació, territorial, havent de dirigir-nos i obrir-nos a totes les organitzacions socials i sindicals que comparteixin la lluita contra el sistema capitalista per a buscar suports i complicitats en aquest procés de mobilització i transformació social.

3. Campanyes confederals

S'editarà, de forma imminent, una nova campanya massiva (cartell, adhesiu, octaveta) "Cap a la vaga general" i la campanya de 1r de Maig en les quals es presentin a la societat, de forma didàctica, les propostes i reivindicacions bàsiques que CGT planteja contra la crisi.

Calendari de mobilitzacions

SETMANA DE LLUITA DE L'11 AL 16 DE MAIG
Desenvolupar totes les accions sindicals i socials que siguin possibles en tots i cadascun dels llocs en els quals existeix la CGT: manifestacions, concentracions, marxes, assemblees, repartiment d'octavetes, lectura de manifestos, mítings, actes públics, cadenes humanes, ocupacions, rodes premsa, tancaments… qualsevol acció d'agitació contra la crisi. Per a aquesta setmana de lluita es buscaran tots els suports dels moviments socials, sindicals, veïnals, estudiantils, etc.

ACTE SINDICAL A MÀLAGA
En el context del Congrés Confederal (del 4 al 7 de juny) tindrà lloc un acte sindical (manifestació, tancament, ocupació, concentració…) en suport de les lluites sindicals i socials de Màlaga.

CAMPANYA CONTRA LA UNIÓ EUROPEA
Als mesos d'abril, maig i juny, s'intensificarà i renovarà la campanya "LA UE PA QUÉ, PA QUIÉN?", organitzada conjuntament amb Ecologistes en Acció i Baladre, aprofitant que al juny són les eleccions al parlament europeu i la UE representa l'Europa capitalista, neoliberal, militarista, antidemocràtica, antisocial, xenòfoba…
Mobilització Internacional contra les polítiques de la Unió Europea. La CGT participarà en una previsible concentració a Brussel les (abril).

CAP A UNA VAGA GENERAL
El calendari de les accions i les mobilitzacions acordades es fan sota la perspectiva d'una futura i desitjada convocatòria de vaga general en la propera tardor, després de la seva previsible aprovació en el pròxim congrés confederal.

Llibre de Ponències i cartell del XVI Congrés Confederal de la CGT

Ja s'ha elaborat el Llibre amb les Ponències per al XVI Congrés Confederal de la CGT que tindrà lloc a Màlaga del 4 al 7 de juny de 2009, del que n'arribaran exemplars en paper als locals de les diferents federacions locals i comarcals.
Es pot accedir al Llibre de Ponències i als altres documents com el Dictamen de la Comissió organitzadora del congrés sobre el Llibre de Ponències, l'Ordre del Dia del congrés i el cartell del congrés realitzat per Andrés Amayuelas (CGT Burgos), a la següent adreça:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2845
Per conèixer les diferents informacions sobre el congrés que es vagin publicant al web de la CGT podeu consultar-les en aquesta l'adreça:
www.cgt.org.es/spip.php?rubrique123
S'ha editat també la Guia per a la participació en el XVI Congrés, elaborada per la CGT d'Andalusia que està penjada a Internet aquí:
www.cgt.org.es/spip.php?article1241

L'OIT estima que 38 milions de treballadors aniran a l'atur

La Reunió del G-20 a Londres: "no n'esperem res de nou ni res de bo"

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

De què ens salvaran? De Washington a Londres: "Els poderosos van a la seva, 38 milions més a l'atur… i ja sumem 210 milions de desnonats aturats"

De Washington, el novembre del 2008, els poderosos del món (G-20+2) van treure unes conclusions clares: més controls per part de les "guineus" - FMI, BM, OMC i Bancs Centrals- sobre les "gallines" dels productes financers, per a que tot continuï igual, a més de reforçar les mesures més liberalitzadores comercials, és a dir, que a través de l'OMC, les economies i governs dominants, EUA, UE, Japó, Canadà, la Xina, Índia i en part Brasil, continuïn amb els seus intercanvis comercials absolutament desiguals i continuïn espletant els recursos energètics, econòmics i socials de la resta de països.

Per a arribar a Londres el 2 d'abril de 2009, els poderosos del món (G-20 +2), han posat a disposició del sector financer privat, fonamentalment, més de 4 bilions d'euros, de diners públics. Han permès, consentit i executat, que les grans multinacionals es portin per davant més d'un milió de llocs de treball: les finances més de 250.000 acomiadats; les farmacèutiques prop de 40.000; les indústries d'informàtica, tecnològiques i telecomunicacions més de 180.000 acomiadaments; l'automoció a prop de 200.000 i els que vindran; acers, manufactures, distribució, mineria, electrònica, línies aèries, d'altres, sumen en total unes altres 500.000 persones desnonades.

L'OIT estima que en el 2009, uns altres 38 milions de treballadors, engrossiran la desocupació, col·locant la xifra d'aturats a nivells mundials en el 7% de la població activa mundial, és a dir, entorn de 250 milions de persones desocupades.

Qualsevol reunió a nivell mundial, dels poderosos, bé sota les sigles del G-8, del G-10, del G-20, bé de les seves estructures retòriques, FAO, OCDE, NNUU, bé sobre la gana, el clima, l'energia, la sida, etc. no deixen al món pitjor del qual estava en cada un dels problemes globals que aborden, el quals, a poc que s'ho proposin, segur que ho aconseguiran. El que si deixen és a milions de persones amb gana, amb pandèmies, amb desastres ecològics, i és encara més desesperançador per a qui confien en la retòrica i buida de continguts ètics en línia amb la resolució dels problemes alimentaris de la població mundial, de les rendes i els seus repartiments, de les desigualtats.

Els que manegen les idees que el lliure comerç és la condició del desenvolupament i, per tant, la solució als problemes de diversos cents de països del Sud i de milions d'éssers humans dels països del Nord, sostenen una lògica interessada, la lògica del benefici i les taxes de guany de diverses centenes de multinacionals mundials i els seus amos.

Les polítiques d'ajust estructural i liberalització dels mercats de països empobrits, subdesenvolupats o emergents (segons la seva lògica), portades a efecte per les "guineus" internacionals -FMI, BM, OMC, etc.-, en la dècada dels finals dels 80 fins a finals del segle XX, a tot Amèrica Central i Amèrica del Sud, a més d'en altres zones del planeta, com a "remeis" per impulsar el seu desenvolupament, no van servir sinó per empobrir milions de persones, descohesionar les seves societats, incrementar les desigualtats, espletar-los els seus recursos i fer-los encara més dependents de les economies del Nord (el famós deute).

El capitalisme d'un moralista com Adam Smith, considerava que la recerca del benefici privat, individual, deixant actuar al mercat de manera absolutament lliure (el "laisser fair" o, dit a la seva manera, l'autoregulació) aconseguiria la felicitat per a tots. Doncs bé, aquesta "mà invisible" ha resultat ser un "anar-se-n'els les mans" fins al risc d'amenaçar el capitalisme desenvolupat, a més a més de carregar-se el planeta amb aquest model de desenvolupament, progrés i consum. I les pràctiques segueixen en la mateixa línia suïcida per a la majoria de la població mundial.

Els plans de rescat i les mesures polítiques salvadores del capitalisme, confirmen el nul interès que tenen en "salvar" a la gent i al planeta.

Les sortides són concretes i no n'hi ha d'altres dins del model: transferències de les rendes (escasses) de la majoria social (assalariats, classes mitjanes, camperols, terra, recursos, etc.) a la minoria que sosté el domini (capital financer, multinacionals, executius, etc.). És un sistema pervers i salvatge, alhora que racional (racionalitat econòmica), basat en l'individualisme més ranci metodològic.

Aquestes polítiques explicitades en les mesures que els governs del món estan imposant, de manera absolutament antidemocràtica (ni tan sols no es consulta, es debat…), com utilitzar més de 4 bilions d'euros (a nivells planetaris) per mantenir el "chiringuito" financer multinacional, és a dir el capitalisme.

Què fer perquè els poderosos deixin de fer aquestes barbaritats? Des de CGT considerem que o els milions, milers, de treballadors i explotats i espletats i desnonats que habitem aquest planeta, sortim al carrer i imposem un altre model social basat en el suficient per a tots i totes, o la barbàrie serà caòtica encara en graus superiors.

Un altre món, altres relacions socials són possibles a condició que les exigim amb la força de la raó i la raó de la força social.

Qüestionar el pensament únic

Enric Duran, Col·lectiu Crisi

Estem davant d'una crisi sistèmica que no es pot resoldre segons les mateixes formes de pensar que l'han creat. Els polítics silencien la informació que els arriba, inclosa la que ve d'organismes oficials, cosa que no ens sorprèn donat que el pensament únic ja fa molt que domina l'àmbit de l'economia i la política. Cal trobar millors maneres de qüestionar-lo, arribant al al carrer i intentant influenciar en els temes de debat als grans mitjans de comunicació.

Un col·lectiu de persones incomplint una llei per defensar el que consideren just i causar un canvi social pot obligar-los a tenir en compte nous temes. Les accions desobedients són iniciades per un grup molt reduït i, si generen prou interès i suport social, es van reproduint per més gent.

L'estil i la motivació de l'acció que jo he realitzat ha pretès construir un referent per tirar endavant un moviment de desobediència a la banca i al creixement que generin el debat social que fins ara s'està silenciant en l'àmbit públic.

Conscients de que el debat que reivindiquem no és només per tirar endavant o enrere determinada llei o mesura, sinó que qüestionem àmpliament el sistema, les accions insubmises han d'estar a l'alçada del debat per tenir possibilitats d'èxit, d'aquí l'envergadura de l'acció que vaig realitzar contra la banca, acompanyada amb dues publicacions massives que l'han contextualitzat i han estat una posada en pràctica contundent del debat social que volíem motivar. El 17-M, combinant el meu retorn i la presentació de "podem viure sense capitalisme" els ha forçat a moure fitxa. Ja no ha estat suficient amb ignorar-nos, com després del 17-S. Al desafiament del 17-M han hagut de respondre-hi amb repressió.

Però la repressió no els sortirà gratuïta, comportarà una major visibilització de l'acció desobedient i de les seves causes. Per això ens ho hem de prendre com un pas endavant cap a l'estratègia de desobediència que tenia marcada: el qüestionament del creixement com a fi de l'economia, i el qüestionament de la banca com a principal poder fàctic, que, obligant-nos al creixement, ens està portant a un carrer sense sortida com a civilització.

Ara és el moment de convertir la seva repressió en un problema que els esclati a les mans, d'aprofitar l'acció desobedient per forçar el debat públic sobre el model de societat.

Està clar que l'actuació no responia a l'actitud individual d'alguns membres dels cossos policials sinó planificada des de les cúpules

La policia del tripartit segueix donant lliçons de violència extrema

BALA PERDUDA

Insubmissió!

Toni Álvarez

Ara fa vint anys que 57 joves es presentaven als governs militars de l'Estat espanyol per fer visible la campanya d'insubmissió, una de les campanyes de desobediència civil més impactants que hi ha hagut. Recordeu que era obligatori servir a l'exèrcit durant nou mesos. Una "tradició" prou rentable per als militars que datava de l'any 1705 i que, en èpoques no molt pretèrites, els mesos de servei militar superaven àmpliament la dotzena. Ara fa deu anys, el malson que marcava "l'entrada en l'edat adulta dels homes" es va suspendre. No oblidem que la mili està suspesa, no abolida. Els militars no deixaran perdre el privilegi de tenir mà d'obra gratuïta.

Aquella cinquantena de nois no va caminar sola; Pepe Beunza havia obert el camí 18 anys abans. La societat estava preparada per iniciar amb sinèrgies insospitades una campanya contra una obligació que partia la vida a moltes persones i que n'havia matat o embogit moltes altres. La societat deia prou. No més mili! I així, el que era un somni i una bogeria impossible fa 20 anys és ara un fet consolidat.

L'Estat va intentar per tots els mitjans possibles aturar la desobediència civil: amb penes de presó i la dispersió dels presos, amb la mort civil (ni beques, ni ajuts, ni possibilitat de ser funcionari...), amb els canvis continus de codi penal (fins a quatre canvis en vuit anys) i la indefensió jurídica que provocava, amb la contaminació mediàtica (que si terroristes, que si violents, insolidaris...) però no se'n va sortir. No va poder enganyar la societat civil perquè, a quasi cada poble, cada barri de l'Estat espanyol, hi havia un insubmís i un grup de suport per donar testimoni de les mentides oficials i del que es demanava realment: la fi de la mili i dels exèrcits. L'Estat no va poder amb la insubmissió perquè els cinquanta mil insubmisos estàvem rodejats per milions de persones que volien el mateix que nosaltres. Tot i la presó, els judicis, les multes, les inhabilitacions, la por... l'Estat espanyol va haver de retirar-se i proclamar la primera part d'allò que pensàvem que no veuríem mai: la fi del servei militar.

Continuem mobilitzant-nos per aconseguir la segona part, l'abolició dels exercits. No és fàcil, però no ha de ser impossible, si ho vam poder fer amb el servei militar, que també ho era. Que no sigui aquesta l'excusa.

Vaga i mobilitzacions per l'ensenyament públic

Col·lectiu Catalunya

Exitosa i multitudinària jornada de vaga a l'ensenyament públic català el dijous 19 de març contra el projecte de Llei d'Educació de Catalunya convocada pels sindicats CGT, USTEC·STEs, CCOO, ASPEPC-SPS i FETE-UGT, conjuntament amb diverses organitzacions estudiantils, amb 80.000 manifestants a Barcelona i diversos milers més si sumem els de Tarragona, Tortosa, Lleida i Girona. La manifestació de Barcelona va superar la xifra de les dues jornades de vaga anteriors (el 14 de febrer i el 13 de novembre de l'any passat). Un 80% dels mestres i professors/es van participar a la vaga en defensa de l'ensenyament públic i per a demanar la dimissió del Conseller d'Educació.

El rebuig a la repressió policial contra els estudiants en lluita contra el Pla Bolonya també va ser present en la mobilització. Estudiants universitaris i de secundària van participar en les manifestacions, denunciant les polítiques privatitzadores del Tripartit i el govern central —els plans de Bolonya, la LOU i la LEC— i la brutal resposta repressiva contra el moviment.

La jornada de vaga i la manifestació van tornar a posar sobre la taula la necessitat de donar continuïtat al procés de lluita encetat, amb un calendari sostingut i unificat, que obligui el Tripartit a fer-se enrere en els seus plans, atenent les demandes del professorat: retirada d'una LEC privatitzadora, jerarquitzadora i desreguladora de les condicions laborals, increment suficient de la inversió en l'ensenyament públic per frenar el seu deteriorament i incrementar la seva qualitat (contractació i estabilitat del professorat, reducció de les ràtios d'alumnes per aula, inversió en nous equipaments i construccions…), millora de les condicions laborals del professorat (reducció horari lectiu), etc. D'altra banda, també el moviment estudiantil està lluitant contra els privatitzadors i elitistes Plans de Bolonya, patint una dura repressió amb la intenció de debilitar-lo. Una jornada de vaga general a tot l'ensenyament públic —amb participació del professorat, els estudiants i el suport social dels col·lectius de pares i mares— podria ser la resposta adient a les polítiques educatives que tots i totes estem patint i que empitjoraran si els governs central i Tripartit se surten amb la seva.

La política educativa del Departament d'Educació i l'actitud del seu conseller s'ha vingut caracteritzant els últims anys per l'autoritarisme més absolut i el menyspreu envers el professorat i la seva tasca, l'ensenyament públic en general i els seus representants legals, els sindicats.

A la presentació al Parlament d'un projecte de llei d'educació que obvia les propostes de les organitzacions representatives del professorat, al rebuig de part del professorat i altres sectors de la comunitat educativa expressada en les diferents mobilitzacions mantingudes al llarg de l'any passat, s'ha d'afegir la seva incapacitat i negligència a l'hora de resoldre els problemes reals que tenen plantejats avui els centres educatius públics: massificació de les aules, dèficit en les construccions escolars necessàries, professorat insuficient per a l'escolarització actual i futura, organització del tractament de la diversitat, restriccions i arbitrarietats en l'adjudicació de les plantilles, erràtica gestió per part del Departament, etc.

A més, l'aplicació que ja està fent el conseller Maragall d'alguns preceptes continguts en el projecte de llei, quan encara no han estat discutits ni aprovats pel Parlament de Catalunya, reforça encara més aquesta manera gens democràtica de fer política.

A tot això, cal afegir una manca absoluta de respecte per la negociació col·lectiva, intentant retallar-la i minimitzar-la contínuament, tot prenent mesures unilaterals que empitjoren sensiblement les condicions de treball del professorat i que constitueixen flagrants incompliments d'acords sindicals i de govern.

Prèviament a la jornada de lluita del 19 de març, uns 150 delegats sindicals del professorat dels centres públics van concentrar-se el 3 de març davant del Palau de la Generalitat, a la plaça Sant Jaume, per demanar la dimissió del conseller Maragall, i van fer arribar al president Montilla una carta amb aquesta petició. També la setmana del 9 al 13 de març es van portar a terme concentracions de mestres, professors/es i membres de la comunitat educativa davant de diversos ajuntaments, i el dilluns 16 de març concentracions de mestres i professors/es davant els Serveis Territorials d'Ensenyament.

Vaga contra Bolonya el 12 de març

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) també es va mobilitzar per plantar cara al mercantilisme i la privatització del Pla de Bolonya, amb una vaga contra Bolonya el dijous 12 de març i manifestacions a Barcelona, Tarragona, Lleida, Girona, Castelló, Alacant i Ciutat de Mallorca per expressar la seva preocupació davant els atacs constants de les administracions estatals i autonòmiques a l'educació publica d'aquest país i per plantar cara als projectes que actualment pretenen solucionar els problemes dels nostres instituts i universitats encaminant-les al mercantilisme i la privatització.

El SEPC insta els estudiants de secundaria i d'universitat a sumar-se a la vaga nacional del 12 de març i a assistir a les manifestacions que es realitzaran a vàries ciutats dels Països Catalans, sota el lema "Construïm la universitat pública del futur. Aturem Bolonya".

En el marc de la jornada de vaga i mobilització contra el Pla Bolonya convocada a nivell de tot l'Estat espanyol, uns 15.000 universitaris van participar el 12 de març a Barcelona en la manifestació contra el procés de Bolonya, que va finalitzar al campus de la Ciutadella de la Universitat Pompeu Fabra (UPF), on un miler de joves van ocupar el pati interior.

La Coordinadora de l'Assemblea d'Estudiants va convocar una ocupació del recinte de la UPF fins al cap de setmana, per celebrar debats sobre el futur de la universitat i les mobilitzacions contra l'Espai Europeu d'Educació Superior, conegut com a pla de Bolonya) que aboca a un procés mercantilista de l'educació superior.

La repressió policial contra els estudiants

Col·lectiu Catalunya

Brutal desallotjament policial dels estudiants tancats al rectorat de la UB

La policia del tripartit segueix donant lliçons de violència extrema pels carrers de Barcelona. El 18 de març es va portar a terme per sorpresa el desallotjament policial dels estudiants tancats des de feia quatre mesos a l'edifici central de la UB en protesta contra l'aplicació del Pla Bolonya. La tancada s'havia fet a l'acabament d'una manifestació contra la privatització, mercantilització i elitització de l'ensenyament universitari. Fou la primera de les universitats del Principat que els estudiants van ocupar en començar les protestes. El desallotjament va començar a dos quarts de sis del matí, i al llarg del matí els agents van carregar contra els estudiants concentrats a l'exterior amb una brutalitat extrema.

Amb aquesta aposta del rector Dídac Ramírez per la violència contra els estudiants s'afegia a la via autoritària iniciada pels rectors de la UAB i de la UPF, i que té ple suport del govern PSOE-ERC-IC-EUiA i l'oposició, entestats a imposar a qualsevol preu l'aplicació de l'EEES .

El que es va veure durant el desallotjament del rectorat i al matí, en les protestes, accions, talls de carrers i manifestacions per part dels estudiants, va ser una actitud extremadament xulesca i violenta per part dels mossos d'esquadra, carregant violentament i colpejant de forma indiscriminada.

La manifestació convocada a les 20 h. des de plaça Universitat en protesta per l'actuació policial i el desallotjament de la UB, en la que van participar diversos milers de persones, es va veure de nou reprimida amb contundència pel mossos, realitzant duríssimes i indiscriminades càrregues contra els manifestants. La jornada va acabar amb diversos estudiants detinguts i desenes de ferits per l'actuació policial, entre ells diversos periodistes que cobrien els fets.

Està clar que l'actuació no responia a l'actitud individual d'alguns membres dels cossos policials; l'actuació va ser perfectament planificada des de les cúpules policials i governamentals catalanes. El context escollit pel tripartit per ordenar el desallotjament, el dia següent de la detenció de l'activista anticapitalista Enric Duran a la mateixa UB i a les portes de la jornada de vaga i manifestacions de l'ensenyament públic del 19 de març, realment dóna molt que pensar.

La CGT va mostrar la seva solidaritat amb els estudiants que lluiten contra el Pla Bolonya i la repressió. Podeu veure videos dels fets a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2783

20.000 ciutadans es manifesten contra la repressió policial i l'aplicació del Pla Bolonya a cop de porra

Davant de l'increment de l'estratègia repressiva contra el moviment contrari al Procés de Bolonya, i en especial els fets succeïts el 18 de març a Barcelona, el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i la Coordinadora d'Assemblees d'Universitat van convocar una jornada de lluita pel dijous 26 de març al conjunt d'universitats del país.

Els objectius d'aquesta nova mobilització eren remarcar que l'única solució al conflicte que es viu a les universitats és la paralització de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i l'inici d'un procés de debat profund de transformació de la universitat pública; i també exigir la fi de la criminalització i persecució que pateixen els estudiants crítics amb el procés de Bolonya.

Més 20.000 ciutadans es van manifestar la nit del dijous 26 de març pels carrers de Barcelona, per un itinerari improvisat, fent ús de la desobediència civil, i posant a relluir la incompetència de la policia autonòmica. Els i les manifestants van donar una lliçó de desobediència civil no violenta, en una manifestació que mossos i autoritats havien escalfat els dies previs i que hi havia voluntat de rebentar, a través d'infiltrats i contínua provocació institucional i policial.

La policia va desplegar un dispositiu digne d'un esdeveniment tipus jocs olímpics amb una vintena de furgons (visibles per als manifestants) i nombrosíssimes unitats, en un acte propi d'altres règims polítics. Davant de la militarització del centre de Barcelona els manifestants, van decidir fer marxa enrere i dur la mobilització per un itinerari alternatiu, a través de l'Eixample i fins al barri de Sants, remarcant que els carrers són del poble no de la policia.

El PDI i el PAS davant el procés de Bolonya

El Personal Docent i Investigador i Personal d'Administració i Serveis (PDI) de les universitats catalanes també s'està mobilitzant contra el Pla Bolonya i el procés de privatització de les Universitats. Podeu llegir el seu manifest: "Contra el desballestament de la Universitat pública: El PDI i el PAS davant el procés de Bolonya" al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2749

El PDI-PAS també va expressar la seva protesta per la brutal repressió dels mossos d'esquadra contra els estudiants produïda a Barcelona el 18 de març. Podeu llegir el seu comunicat al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2802

Es constitueixen Assemblees d'Aturats a Barcelona i Badia del Vallès

Col·lectiu Catalunya

El dia 1 d'abril es va celebrar a les cotxeres de Sants la primera assemblea d'aturats de Barcelona per discutir estratègies i accions contra l'actual crisi i la seva situació específica d'aturats, a partir de la iniciativa d'un grup d'aturats de la campanya "Que la crisi la paguin els rics"

La necessitat no podia ser més urgent. La crisi és global i ens afecta a tots, però no ens afecta a tots per igual. L'atur està provocant que cada cop més gent no pugui pagar les hipoteques i ha fet augmentar preocupantment els desnonaments. L'atur, o més aviat la por a l'atur està sent utilitzada pels empresaris per rebaixar els salaris i les condicions laborals. Les xifres canten. Ja hi ha 3,5 milions d'aturats a l'Estat espanyol. D'aquests, 856.000 ho són per finalització de contracte. O sigui que no només els ha sortit l'acomiadament gratis, sinó que han invisibilitzat el problema.

Les grans centrals sindicals no estan a l'altura. Estan firmant ERO sense quasi donar batalla. Estan acceptant xantatges patronals com els de Seat per congelar els sous. Davant d'això cal potenciar l'autoorganització i aprendre d'experiències de lluita com els pícnics gratuïts que fan a França amb menjar robat col·lectivament de les grans superfícies, la marxa contra l'atur dels norantes a casa nostra, o els mateixos piqueteros argentins.

Amb una participació de més de 50 persones, els debats es van centrar en la situació econòmica, les reivindicacions a fer, i sobretot en les accions a dur a terme amb la intenció d'arribar a la gent. A més d'aturats de Barcelona ciutat van venir companys d'Hospitalet, Vilanova, Olesa, Badalona, etc. En gran part l'assemblea d'aturats ha servit per treure el problema de l'àmbit privat i fer-lo col·lectiu, alhora que fer-lo visible a la resta de la societat. Tot i que en realitat va ser una primera presa de contacte, ja es van preparar accions per donar-li continuïtat, com una nova assemblea el 14 d'abril i una concentració a la plaça de Sant Jaume el 20 d'abril.

Per altra banda, més de 50 desocupats/des van participar en l'Assemblea de desocupats de Badia del Vallès realitzada el 25 de març celebrada en el Casal de l'Esquerra de Badia.

Són més de 2000 els treballadors i treballadores que es troben en atur a Badia del Vallès, acomiadats en algun dels nombrosos expedients de regulació d'ocupació, després del tancament d'empreses i tallers, paralitzacions d'obra o als quals no s'ha renovat el contracte precari. Davant aquesta situació, i a partir de l'autoorganització en assemblees i la mobilització, es demana la reducció de la jornada laboral a 35 hores sense disminució de salari i l'eliminació total de les hores extres en les obres realitzades a Badia del Vallés; l'atur indefinit fins a la recol·locació efectiva mentre duri la crisi; impedir els desnonaments de les famílies hipotecades si es troba en atur algun dels seus membres; generar ocupació pública real, no subcontractada a través d'empreses privades que es quedaran amb una part dels diners destinats als ajuntaments; i exigir a l'Ajuntament de Badia del Vallès transparència en la contractació de desocupats en les obres de Badia i donar prioritat als desocupats de la localitat en un 100%.

Les dones sempre hem avortat i ho seguirem fent

Col·lectiu "Estem fartes!"
Barcelona

Des de fa uns mesos, ens tornem a trobar enfront una ofensiva de grups ultracatòlics antielecció: estan convocant el 25 de cada mes, arreu de l'Estat espanyol, amb concentracions davant de clíniques que practiquen l'avortament (el mes passat es van concentrar a més de 150 punts de l'estat, dels quals una vintena són capitals). A Barcelona, el 25 de cada mes bloquegen la porta de la Clínica Aragón, una de les més conegudes, organitzat per Hazte Oír i el Foro de la Familia de Catalunya. Pretenen seguir fent-ho fins que nosaltres els ho impedim. Estigueu alerta de les convocatòries que s'aniran concretant mes a mes, fins que els fem fora. Cal que siguem moltes per, si es dóna el cas, permetre una sortida segura de les dones que han estat ateses a la clínica.

Entre els grups que recolzen aquestes mobilitzacions "pro-vida" o antielecció, hi ha una gran diversitat de grupuscles dels quals és difícil mesurar-ne la força, doncs aprofitant internet han aconseguit difondre a un sector més ampli el seu ideari catolicista-integrista (a l'església ja no hi anava ningú), però s'han mogut poc al carrer, sobretot a Catalunya. En aquests grups, hi conviuen feixistes i ultracatòlics que tenen com a pilars bàsics imposar els dogmes de l'església a la vida política i pública (catolicisme integrista), entre els quals trobem la negació del dret de les dones a decidir si volem avortar, la demonització de qualsevol tipus d'anticonceptiu, de les lesbianes i els homosexuals, o de les relacions sexuals fora de la família, així com la defensa de la família tradicional-nuclear, o la unitat d'Espanya.

D'entre els grups de pressió més organitzats a Barcelona, tenim a l'Associació Respecte a la Vida Humana Pro Vida (dintre de la Federació Espanyola d'Associacions Pro Vida), a E-cristians (presidit pel cofundador de CIU, Josep Miró i Ardèvol), el Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família, Asociación de Víctimas del Aborto, o Derecho a la Vida i Hazte Oir, totes estretament lligades entre elles i alhora amb partits feixistes com Alternativa Española (AES), Democracia Nacional i el partit Sain, per nomenar-ne alguns.

En moments clau (com per exemple, reformes de lleis) s'organitzen de manera descentralitzada però amb l'objectiu comú de retrocedir encara més la lliure elecció de les dones envers la seva sexualitat. Tenen els seus propis mitjans de comunicació com Intereconomia o Acis (de la Conferència Episcopal) entre molts d'altres, i a més compten amb la cobertura de diversos mitjans de masses (ABC, La Razon, el Cunit a TV3 i La Vanguardia), universitats afins a l´OPUS (Universitat Internacional de Catalunya UIC a Barcelona, Instituto de Estudios Superiores de la Empresa IESE a Barcelona i Madrid, o Centro de Estudios Universitarios CEU-San Pablo de Madrid), i alguns reben subvencions de conegudes entitats bancàries com La Caixa de Pensions i Estalvis de Barcelona-Obra Social, o Caja Madrid-Obra Social, entre els més visibles (com consta a la web de la Asociación Víctimas del Aborto), i entre les seves files hi podem trobar des de metges, legisladors, polítics, advocats, fins a guàrdies civils. La ideologia de tots aquests grups es troba encapçalada a nivell internacional per la poderosa Església Catòlica, i a nivell estatal per la Conferencia Episcopal. A nivell informal, també existeixen poderoses sectes integristes ultracatòliques com els Kikos amb canals de comunicació directa amb el Vaticà.

El que està en joc és el dret d'interrompre un embaràs no desitjat, és a dir, forçat. Si els homes es poguessin embarassar, certament ja tindrien una resposta legal satisfactòria a les seves necessitats. I com les lleis es fan des de la lògica androcèntrica, és a dir, des de i per als homes, sembla ser que es creuen capaços d'opinar en situacions que no els pertoquen. Usen categories morals, tanquen els ulls, culpen a

les dones per haver-se "descuidat" i donen el problema per conclòs. Les veritats són construïdes a partir de l'hegemonia del poder, sens dubte. Les feministes italianes, que en els anys 70 lluitaven per la legalització de l'avortament, utilitzaven una expressió molt coherent: "Si el papa ja hagués avortat, l'avortament seria sagrat".

Sembla que el PSOE vol aprovar una nova llei de terminis per l'avortament. No confiem en que l'Estat i les seves lleis capitalistes i patriarcals puguin suposar un avenç. No hem d'oblidar que durant els últims 5 anys el PSOE ha estat fent un ús clarament electoralista de la qüestió de l'avortament, així com ha mostrat una reiterada permissivitat envers la dreta més rància, atorgant total impunitat a les postures ultracatòliques de criminalització envers les dones que volem avortar. Només cal veure que arreu de l'estat s'ha donat permís als grups antielecció per posar-se davant les clíniques o centres d'atenció a la sexualitat, i així, impedir a les dones la lliure decisió d'avortar (a Barcelona ja els han donat el permís per uns quants mesos). Considerem hipòcrites els reiterats malabarismes que està fent el PSOE (i també el Tripartit) per mantenir una suposada "pau social", de manera que, per no irritar als sectors més conservadors, s'està buscant un "punt intermedi" que res té a veure amb la lliure elecció.

Aquesta hipotètica llei de terminis (en els quals seria legal avortar), encara que a primera vista pugui semblar més aviat "progre", no té perquè significar cap avanç en l'establiment d'un avortament lliure. El fet que es fixi un marge de temps dins el qual les dones podem avortar, sent aquests uns terminis concrets decidits per legisladors i professionals, pot significar que moltes dones no entrin en aquests terminis per diversos motius, i que per tant, no puguin decidir sobre el seu propi cos. És cert que un 90% dels avortaments es realitzen abans de les 14 setmanes, però precisament són les dones amb menys recursos les que, per motius socioeconòmics diversos, sobrepassen aquests terminis. Una dona amb un alt nivell econòmic, encara que superi els terminis, té l'opció de pagar una clínica privada o anar a l'estranger. Cal tenir en compte que molts casos de malformació fetal es detecten més tard de les 22 setmanes, per la qual cosa també s'estaran excloent. Tot això seguirà reproduint la desigualtat entre les dones amb més i menys recursos, portant-nos de nou a haver d'avortar en la clandestinitat (amb les conseqüències que suposa) o recorrent a clíniques privades (a les quals moltes dones no podem accedir). No hem d'oblidar que es torna a deixar en mans de "professionals" la decisió de si una malformació o un risc per a la dona són motiu o no per a avortar. Som les dones les que assumim els riscos per a la salut, o les que suportem el pes econòmic que suposa ser mare; a més, en tots els casos, és la nostra decisió si no volem ser mares, ja que qualsevol motiu és igualment legítim.

Davant d'això, exigim la sortida incondicional de l'avortament del Codi Penal, així com l'eliminació del l'article 145, ja que el manteniment de qualsevol forma d'avortament al codi penal perpetua la violència cap a les dones, amb els conseqüents problemes d'inseguretat i risc cap a la nostra salut. Per tant, exigim un avortament lliure, gratuït i sense cap tipus de limitació de terminis.

Per tot això, som conscients que aquesta és també una lluita contra el poder, contra el patriarcat i contra l'església integrista. Volem cremar les seves esglésies i penjar al Papa! Exigim la despenalització total de l'avortament, sense terminis i gratuït. No volem ni més criminalització, ni més usos electoralistes envers els nostres cossos! Que les nostres vides i sexualitats no siguin decidides per l'estat, els cures, els metges i psicòlegs, ni per cap home! No volem més imposicions ni institucionalització de la nostra salut sexual! No permetrem la persecució de les dones que volem avortar, nosaltres parim, nosaltres decidim! Ni víctimes ni penedides! Respondrem sempre amb acció i solidaritat feminista.

OPINIÓ: Llibertat d'expressió o deixeu-me dir el que penso en pau!

Anna Campanera Reig
mare, mestra i psicopedagoga

El passat diumenge s'havia convocat una concentració antiavortista a la nostra ciutat de Lleida, de forma que feministes de diferents col·lectius vam decidir fer una pancarta anònima i penjar-la durant el seu acte a la plaça Paeria, davant l'Ajuntament de Lleida, hi posava "avortament lliure i gratuït. Volem decidir per nosaltres mateixes". La reacció que va aixecar la nostra petita i humil pancarta va ser majúscula. Doncs érem unes poques persones i tres famílies amb infants molt petits. La colla d'integristes catòlics (no es poden anomenar d'altra manera!) se'ns van llençar com gossos enrabiats al damunt, cridant i cridant-nos, quan nosaltres havíem optat per romandre tranquil·lament i sense dir res (ni portàvem megàfon) en un racó molt discret de la plaça al costat de la pancarta penjada en la reixa d'una botiga. Els més bonic que ens van dir va ser "asesinos", seguidament de "esto es vida, no vosotros" que cridava una senyora senyalant-se la panxa embarassada, "lleváis perros pero matáis a los niños", "muera Zapatero" que cridaven grans i petits (els porten molt ben ensinistradets, los pobres!), i innumerables despropòsits que vam ignorar tot intentant mantenir la calma. La perla de la seva imaginació se la va emportar una senyora que ens cridava a mig pam de la cara que "el dret a l'avortament l'havia d'haver tingut la vostra mare abans d'havervos tingut a vosaltres", almenys aquesta parlava català!

A diferència d'ells i elles, que enviaven la canalla a cridar contra nosaltres, les nostres famílies ens vam apartar per a que els nostres fills i filles no haguessin de veure com aquests "pares i mares exemplars" perdien els papers i s'apropaven a la imatge d'una gran embestida de búfals. Van posar-se davant la nostra pancarta perquè no es pogués llegir i ens van començar a empentar mentre continuaven cridant, després van arrencar-nos la pancarta, tres cops; i tres cops la vam tornar a penjar al lloc discret inicial. Finalment, ens la van arrencar de nou i vam optar per deixar-ho córrer i no caure en la seva provocació i agressivitat.

La premsa lleidatana va recollir, al meu entendre, d'una manera no gaire fidedigna, el succés. Doncs es donava a entendre que havia estat una confrontació entre dos parts iguals i amb actituds semblants. Res més lluny de la realitat, nosaltres érem poc més d'una desena i ells passaven de 100. Nosaltres estàvem en silenci en un racó i ells, des del centre es van dirigir a nosaltres en actitud amenaçadora i violenta. Ells van ser que ens van arrencar la pancarta i ens insultaven i amenaçaven.

M'agradaria saber, què hagués passat si hagués estat al revés. Si una colla de joves -tot i que jo fa anys que passo de la trentena, tinc dos carreres i un fill-, com s'entesten a anomenar-nos els diaris per desprestigiar totes les accions que es fan per canviar i millorar "l'ordre establert" haguéssim estat en el lloc d'aquelles respectables famílies que criden que "sí a la vida" però que ni tant sols respecten la llibertat d'expressió i les diferències d'opinió. Em pregunto què haguessin fet els mossos d'esquadra, que per cert, encara esperem que vinguin a mantenir a ratlla aquella massa que se'ns llançava al damunt. Però es clar, molts d'ells eren advocats, metges, els seus fills anaven amb camises ben planxades, les seves filles amb llacets rosa al cap.. Qui ho havia de pensar que aquesta gent perdés els papers tant fàcilment! Ni tant sols un guàrdia urbà com a servei d'ordre!

No em vull ni imaginar què hagués passat, però, si enlloc de tant mudats, aquelles famílies haguessin anat amb xil·laba, els homes amb barbes llargues, i les dones amb mocadors al cap; enlloc de titular "enfrontaments pel tema de l'avortament", haguessin escrit "integristes musulmans ataquen joves indefensos i blancs".

SALUT I ANARQUISMES

Un salt endavant

Pep Cara (Berga)

Avui vull dir que —per si algú en dubtava—: sóc proorganització. Durant massa anys les anarcosindicals i les seves sigles han estat una finalitat en sí mateixes. Això ha potenciat el rebuig, comprensible i en gran mesura justificat, cap a l'organització dins el món anarquista. El resultat ha estat molt dolent ja que en part en alguns llocs l'organtizació (llegeixi's anarcosindicals) segueix sent una finalitat en sí mateixa i segueix cremant gent vàlida en tasques inútils i, d'altra banda, a la resta de l'anarquisme existeix un important rebuig a organitzar-se. Aquesta fòbia a organitzar-se més enllà del grup, col·lectiu i/o ateneu ha esdevingut exagerada i ha impossibilitat afrontar amb força i èxit qüestions com l'antirepressió o el suport a presos, tasques defensives en general. Però també ha frenat la propaganda i les accions (insurrectes o no) i els projectes (progressius i etapistes o no); en definitiva que ha impossibilitat la coordinació. Opino que cal que els grups i individualitats anarquistes —al marge de les sindicals— ens organitzem, ja. Fugint de funcionaments farragosos, en base a tot allò que tenim en comú que és molt i afrontant tots els debats que tenim pendents, això sí mentre actuem (sinó no val) i abandonant, això també, el tradicional canibalisme llibertari. Cal aprofitar l'alt compromís de moltes de nosaltres i les afinitats personals aconseguides en el treball de cooperació dels darrers anys. Ha arribat el moment que els específics surtin de les farmàcies de nou, aquest cop però, amb la mirada posada molt més enllà de les confederacions.

Algú podia pensar que a la revolució li agraden les crisis, però no té perquè ser així. A la crisi econòmica l'acompanya la crisi dels grups que volen un món nou (em nego a parlar mai més de moviments socials, ni tant sols amb el "mal anomenats" davant). En la columna que finalment no va sortir al número anterior (en va sortir una d'antiga ja publicada) deia amb ironia, que no em molestaven les fallades tècniques d'Indymedia Barcelona. Hi he pensat força i penso que de fet aquest mitjà no és res més que una foto parcial però real dels que diuen ser alternatius al sistema, demostrant cada dia que no fan res més que reproduir les lògiques a les que diem oposar-nos.

Tornant a l'organització, tema important avui per mi: quan tot trontolla, penso que és el moment de donar un salt endavant. I per acabar un sentit record pels companys Luís Andrés Edo i Abel Paz que ens han deixat aquests darrers mesos. Salut i anarquia!

TORNEM-HI

Sense títol

Pau Gomis

Escric amb la solitud del francti-rador, que és la persona que actua individualment, sense disciplina de partit o corporació. Intentant sempre que aquest petit component ideològic que traspua dels meus articles contribueixi a sumar i a construir un pensament crític.

Si volem superar el capitalisme el primer és no comportar-nos ni pensar com a capitalistes. Si volem acabar amb les guerres i el militarisme no podem recórrer a la mateixa violència que utilitzen ells. Gairebé sembla una qüestió zen: com és pot construir la pau? Doncs construint-la.

Dic això arrel dels fets d'Estrasburg en la celebració del 60 aniversari de l'OTAN doncs, com sol passar sempre, les accions més mediàtiques van ser les violentes i sovint no consensuals. És el poder qui fa un ús sistemàtic de la violència tant per mantenir l'ordre social, com per assolir objectius econòmics, però la nostra lluita de resistència al poder no la podem fonamentar sobre les bases de la violència, perquè llavors ens tornem igual que ells. Estem reproduint allò contra el que lluitem, però amb un vernís revolucionari.

L'ús de la violència com a instrument polític, ja sigui per canviar un determinat ordre establert o per cridar l'atenció sobre un fet concret, no és nou. Però en el cas que ens ocupa (cimera d'Estrasburg) què representa un còctel molotov, una sucursal bancària destrossada o una estació de servei en flames, enfront les matances sistemàtiques perpetrades pels exèrcits professionals? Certament, no és comparable, i tanmateix tot és respectable, però cal recordar que les mobilitzacions no es generen espontàniament. Darrere hi ha un treball de grups i assemblees per garantir l'èxit de les accions o premer-li un caràcter determinat. De vegades aquest sentir, evident a les assemblees preparatòries, no és respectat per altres grups que utilitzen les convocatòries per participar amb métodes que ens allunyen dels objetius inicials.

I el més greu és que seguim sense abandonar el neolític, no hem après a mirar-nos per poder dialogar, estimar-nos o fer política. Al igual que el capitalisme, tot ho reduïm a coses d'utilitzar o de menjar, i refusem la mirada neta, l'admiració; per això ens mengem els uns als altres. Tot ens ho portem a la boca i el destí d'una part de la humanitat és menjar i el d'una altra és ser menjats. Tot el que s'aconsegueix per la violència s'ha de mantenir per la violència. Sembla una qüestió immanent a la vida. Aquesta és la nostra tasca: desfer-nos d'aquesta xacra que acompanya la humanitat des del principi dels temps.

Plataforma per reclamar millores en el ferrocarril al Camp de Tarragona

SFF-CGT Tarragona

El 3 de març es va presentar a Tarragona, la Plataforma per un Ferrocarril Públic i de Qualitat al Camp, un col·lectiu que aglutina sindicats, partits polítics, entitats i usuàries del ferrocarril a les nostres comarques, amb l'objectiu de denunciar la política dels darrers anys en matèria ferroviària i exigir millores en el servei públic, en detriment del transport elitista que suposa el TAV, on s'han centrat la majoria d'inversions estatals fins al moment. Les impulsores de la plataforma denuncien aquesta política que consideren que va en detriment del transport públic, com s'ha vist darrerament, amb la supressió de trajectes, l'eliminació de personal a les estacions, la conversió d'estacions en baixadors... una tendència que creuen que només ha fet que començar i que va estretament lligada al procés de privatització que està vivint el transport ferroviari, ja sigui de passatgers o mercaderies.

Amb aquesta nova plataforma, pretenen constituir una veu unitària de totes les entitats del territori per forçar els polítics a "moure fitxa" i defensar un servei públic segur, digne i de qualitat.

Entre els col·lectius que han impulsat aquesta plataforma i hi participen, hi ha la CGT, a més dels sindicats CCOO i UGT, que s'hi van apuntar a última hora, partits polítics com EUiA, ICV i ABG-EPM, i col·lectius de l'esquerra independentista aglutinats a l'Esquerra Independentista del Camp. No obstant, a partir d'aquesta presentació, la plataforma confia en que s'hi sumin més col·lectius per tal de guanyar major representació a la vegueria i incorporar d'altres sensibilitats polítiques i socials. No cal oblidar, que a la Plataforma també hi participen usuàries del ferrocarril a títol individual.

A continuació us reproduïm el manifest que ha elaborat la Plataforma com a punt de sortida d'aquesta campanya.

Als usuaris i ciutadans, legítims propietaris del ferrocarril

El Camp de Tarragona es troba en unes condicions precàries de mobilitat tot i ser la segona àrea de en nombre de desplaçaments a Catalunya. El territori no està ben comunicat i per tant mal vertebrat. Les infraestructures ferroviàries realitzades i les proposades a curt termini no responen a les necessitats reals de la població.

Per altra banda, els governs europeus han tendit a cedir davant els grans interessos privats portant a terme polítiques de traspàs de la gestió dels serveis públics cap al mercat privat. La subordinació del sector públic als criteris de la gestió privada comporta una reducció de costos que incideix directament sobre la qualitat del servei ferroviari.

Les negatives conseqüències d'aquest model de gestió són previsibles:

• Reducció d'inversions a costa de la seguretat

• Augment de les tarifes i increment del cost públic

• Degradació de la qualitat del servei.

Es tracta de fets comprovats i no d'opinions. A la pràctica, aquest model promou la submissió del sector públic als interessos de la gestió privada, subordinant-hi també la satisfacció de les necessitats de transport de les persones. Implica, alhora, una tendència cap a l'elitització en la prestació de serveis, substituint el concepte de ciutadà-usuari –que és un subjecte de drets- per la d'un client mediatitzat per la capacitat de pagament.

L'alternativa d'un ferrocarril públic, social, segur i sostenible

• Públic: Orientat a la satisfacció de les necessitats de transport de les persones.

• Segur: Amb la seguretat com a primer criteri, no subordinat a cap altre.

• Sostenible: Que prioritzi el respecte pel medi ambient.

• Assequible: Amb tarifes que garanteixin l'accés al conjunt de la ciutadania.

• Accessible: Atent a les persones amb mobilitat reduïda, cotxes de nens, bicicletes i equipatges.

• De qualitat: Que sigui respectuós amb l'usuari i que mantingui personal necessari –tant als trens com a les estacions de les comarques de Tarragona- per a una adequada atenció al públic: informació, venda de bitllets, seguretat, sales d'espera, etc.

• Digne: Amb una dotació suficient de recursos per a l'adequació dels edificis de viatges.

• Eficaç: Prioritzant la satisfacció de les necessitats de transport, augmentant la freqüència de trens de Mitjana i Llarga Distància i la coherència d'horaris, facilitant una millor vertebració del territori.

Per avançar en aquest model, des del Camp de Tarragona comencem reclamant, aquestes mesures urgents:

• La triplicació dels trens de Mitjana Distància fins a Flix i Montblanc i la duplicació dels trens de Tortosa.

• La reobertura immediata de la línia Reus-Roda de Barà, en ordre a la vertebració del Baix Gaià i la connexió ferroviària eficient de les comarques de Tarragona amb l'aeroport i l'estació de l'AVE, així com un by-pass de mercaderies perilloses que en l'actualitat realitzen els trajectes i maniobres pels nuclis urbans de Tarragona.

• Implementar una xarxa de rodalies el Camp de Tarragona.

• Millorar la prestació de serveis als usuaris/àries en les línies de ferrocarril convencional de Tarragona.

Reclamem, així mateix, l'obertura d'un debat públic rigorós i transparent sobre el futur del ferrocarril, que analitzi la seva situació actual i proposi solucions a les necessitats reals de la societat.

Fem una crida a tota la societat per defensar units un ferrocarril de tots i totes per a tots i totes.

De l'especulació a la crisi? Actuem plegats contra la destrucció del territori!!!

Ecologistes de Catalunya

El diumenge 22 de març unes de 5.000 persones ens vam manifestar pels carrers de Barcelona no només per denunciar la política ambiental del Govern de la Generalitat, sinó també per mostrar el rebuig al model socioeconòmic actual, tot demanat un canvi profund cap a un model alternatiu veritablement sostenible.

Ja fa mesos que la Federació d'Ecologistes de Catalunya va fer una crida a participar d'una manifestació per fer front als nombrosos conflictes ambientals i per denunciar les agressions al medi i a la salut que afecten arreu del territori català. La resposta va ser bona i s'ha estat treballant durant molt mesos per posar d'acord a molta gent i molts col·lectius de tot tipus. L'objectiu de la convocatòria era reunir al màxim de col·lectius, entitats ecologistes i plataformes en defensa del territori, per a fer visibles els nombrosos conflictes ambientals.

L'any 2001 EdC ja va organitzar una primera manifestació sota el mateix lema, durant el govern de CiU a la Generalitat, un període en el que les problemàtiques ambientals saturaven el territori. Ara, durant el govern tripartit i d'entesa, no només no s'ha frenat la destrucció del territori, sinò tot el contrari, les problemàtiques ambientals han augmentat sense fre.

Què proposem?

Organitzar una àmplia resposta popular contra la política ambiental del Govern de la Generalitat coorganitzada pels col·lectius i plataformes de defensa ambiental que estan fent front a les agressions al medi i les persones arreu del territori català.

La política de submissió del govern davant dels interessos especulatius i dels poders financers ocasiona un gran nombre de conflictes (transvasaments d'aigües davant la sequera; línies elèctriques de Molt Alta Tensió; crema de residus en cimenteres, nous abocadors, nous ecoparcs o plantes de trasvassament i noves instal·lacions d'incineració; encobriment del risc nuclears; urbanització especulativa; destrucció d'espais agroforestals; massificació eòlica; …)

Manifest contra la política ambiental del govern de la Generalitat

Què pretenem?

Col·lectius ciutadans, entitats ecologistes i plataformes de defensa del territori considerem que cal organitzar una campanya per:

- fer visibles els nombrosos conflictes ambientals arreu del nostre territori,
- fer front a les agressions al territori, al medi i la salut arreu de Catalunya,
- mostrar el rebuig al model socioeconòmic de crisi i destrucció del territori, per demanar un canvi profund cap a un model alternatiu sostenible.

Per què?

El Govern de la Generalitat no respecta els interessos generals de la població i provoca gran nombre de conflictes ambientals. Malgrat els discursos oficials, el Govern i les institucions afavoreixen els interessos de les grans corporacions privades que han provocat la crisi econòmica i ambiental, i destinen els recursos públics a la continuïtat del model neoliberal d'obsessió pel creixement, demostrat incompatible amb la preservació medi ambient, l'equilibri territorial i el progrés social.

Denunciem particularment que el Govern intenti resoldre la crisi ambiental amb mitjans repressius i retallada de drets i llibertats (judicialització de les accions reivindicatives i de defensa del territori). Denunciem la perversió del llenguatge i el maquillatge "ambiental" juntament amb la manipulació informativa que molt sovint reflecteixen molts mitjans de comunicació.

Demanem un nou model de política ambiental, territorial i de sostenibilitat que impliqui transversalment tots els Departaments (Medi Ambient i Habitatge, Política Territorial, Agricultura, DIUE, Economia, Educació i Sanitat).

Reclamem nous models de governança i processos participatius que permetin la consulta pública real i efectiva en el planejament urbanístic, territorial i d'infraestructures. Més enllà del model insuficient de democràcia representativa (partitocràcia), cal un nou marc democràtic que possibiliti a la ciutadania implicar-se en la codecisió. Cal normalitzar procediments i consultes que possibilitin la participació directa de la ciutadania en la presa de decisions.

Finalment, considerem que per causa dels models socials, polítics i de gestió pública impulsats sota els seus mandats, per decisions errònies, incompetència, manca de transparència, desconeixement i desatenció al territori, és pertinent demanar un canvi de rumb profund al Govern del president Montilla i que s'atengui la nostra demanda de dimissió dels consellers de medi ambient, política territorial, sanitat i agricultura.

CONTRA LA POLÍTICA AMBIENTAL DE LA GENERALITAT

MANIFESTACIÓ, 22 de març, 11:00 h.

Plaça Catalunya · BARCELONA

CONTRA LA POLÍTICA AMBIENTAL DEL GOVERN DE LA GENERALITAT

Promou: EdC Ecologistes de Catalunya 22marc2009.blogspot.com · correu@ecologistes.cat · + info: 93 680 27 51

Es presenta la campanya "Apaguem les Nuclears" per aturar Ascó i Vandellòs

CGT Baix Camp-Priorat

Entitats convocants de la campanya ciutadana Apaguem les Nuclears van oferir el 7 de març a Tortosa, una roda de premsa per a presentar la iniciativa que té com a objectiu la no renovació de les llicències d'Ascó i Vandellòs.

L'eix central de la campanya, que és una recollida de desenes de milers de signatures de suport a una proposta de resolució que es presentarà al Parlament de Catalunya, aprofitant que el proper any expiren les seves llicències. També s'ha anunciat la col·laboració amb la campanya pel tancament de la nuclear de Garoña (Burgos).

La campanya és promoguda per la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya, Jóvens de les Terres de l'Ebre i altres entitats de les terres de l'Ebre. A la campanya ja participen ja més de quaranta entitats de diferents àmbits. La CGT del Camp de Tarragona/Terres de l'Ebre, la CGT de Ponent i la CGT de Catalunya ja s'hi han adherit.

Aquesta campanya s'organitza a través d'assemblees territorials -de moment ja funcionen les de les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona-, i es vol estendre a altres zones com l'Àrea Metropolitana de Barcelona, les Terres de Ponent o les comarques del nord. També s'ha anunciat la col·laboració amb la campanya pel tancament de Garoña.

La campanya Apaguem les Nuclears no només qüestiona l'energia nuclear, sinó que planteja un canvi de model energètic, per la qual cosa es mantindran contactes amb diferents col·lectius que treballen en aquest àmbit.

Un dels eixos de la campanya seran els actes i debats públics on es podran desgranar els diferents arguments contraris a l'energia nuclear. També s'ha denunciat la forta campanya del lobby nuclear, que fa notícies a partir d'especulacions sobre un suposat rellançament de l'energia nuclear a Europa.

La promoció i l'adhesió a la campanya és oberta a totes les entitats que ho considerin oportú.

Més informació al web: www.apaguemlesnuclears.cat/

Per a adhesions d'entitats: adhesions@apaguemlesnuclears.cat

Per recollir signatures: www.apaguemlesnuclears.cat/ www.cgtcatalunya.cat/IMG/pdf/signaturesapaguemlesnuclears.pdf

Un cop plens, els fulls de signatures s'envien al Casal Popular Panxampla C/ Gil de Frederic, 6, baixos, 43500 Tortosa.

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Amparo Poch, metgessa i poeta

Ferran Aisa

La revolució va permetre que sorgís a la llum una sèrie de dones que eren aleshores militants llibertàries i, imbuïdes pel romanticisme de l'època, poetes. Una d'aquestes dones poetesses del grup "Mujeres Libres" fou la doctora aragonesa Amparo Poch Gascón (1902-1968) que, durant la guerra, va dirigir la Casa de la Dona Treballadora a Barcelona.

Durant la Segona República va destacar pels seus treballs intel·lectuals dedicats a difondre ensenyament essencial sobre maternitat, puericultura, sexualitat, higiene i a combatre les malalties de l'època: sífilis, tuberculosi i alcoholisme.

Va escriure diversos llibres com "La Cartilla de consejos a la madres" (1931), "La vida sexual de la mujer" (1932) i "Elogio del amor libre" (1936), entre d'altres.

A l'inici de la guerra va actuar com a metgessa miliciana als hospitals de campanya i de sang de Madrid.

Amparo Poch fou col·laboradora de Frederica Montseny al Ministeri de Sanitat i Assistència Social i va posar en marxa els "Hogares infantiles".

La doctora tenia idees pròpies en el camp de l'educació i així ho escrivia en vers:

"¿La escuela?, espera compañero; / Abre en la pared una larga ventana. / Mejor que la ventana: una ancha puerta. Mejor que la puerta: tira el tabique. / ¡En las praderas, en los bosques, en los llanos , en los / ríos, en los montes, no hay muros! / Allí la escuela."

La seva dedicació als infants de la guerra, que veia com principals víctimes dels terribles esdeveniments, la va portar a escriure "Las guerra sobre los niños", en què manifetava que els infants eren el baluard de la inocència que calia salvar. Als infants els hi va dedicar "El niño asesinado (Romance pequeñito)":

Corría la bala y decía al viento: -¿En dónde me clavo para dar más duelo? / El niño jugaba, / soñaba en sus juegos. / -Pues ¿qué será la guerra / con sus hombres fieros? / Corría la bala... / -¿Dónde irá mi hierro / traidor y asesino / por ser más certero? / El niño soñaba, / jugaba sus sueños. / -Pues ¿qué será la guerra / si estaba tan lejos? / Capullo temprano, / cortado y deshecho, / fruta no madura / robada del huerto; / los ojos cerrados, / los labios resecos, / los brazos tendidos... / ¡está el niño muerto! / (...)".

Amparo Poch, per la seva humanitat, va ésser coneguda con la "Doctora Salud Alegre". Va morir al seu exili de Tolosa de Llenguadoc.

La metgessa va escriure a la revista "Mujeres Libres" i a "Umbral".

Un altre dels poemes de la doctora Poch porta per títol "Mañana":

"Mas trabajo, amiga: / más esfuerzo, hermana.../ Mañana tendremos la paz, las canciones, y el amor sin trabas..."

Dinamita de cervell

Diego Camacho, "Abel Paz", estem amb tu ara i sempre

Txema Bofill

El dia 14 de abril, el de la República, varem anar a acomiadar-nos del Diego Camacho "Abel Paz" al Tanatori Sancho d'Àvila. Des de les 18 hores varen anar arribant companys de la CNT, CGT, companys de l'Ateneu enciclopèdic, on en Diego era membre d'honor, companys d'organitzacions llibertaries i d'ateneus, amics de diferents sensibilitats polítiques, i també familiars, entre ells un germà que vivia aquí a Barcelona.

Els de la CNT històrica i els militants que coneixen més l'obra que la persona li deien Abel Paz, ja que ell firmava amb aquest pseudònim angelical les seves denuncies punyents a les presons i institucions repressives i els seus atacs a la societat capitalista i de consum. Els companys més pròxims li dèiem i seguim dient "Diego".

Al tanatori els companys i amics ressaltaven que havia sabut viure amb molta llibertat, sense dependre dels altres i en coherència amb el que pensava: "En Diego ha viscut com li ha donat la real gana". "Fou un bon vivant". "Se la passar bevent vi i fumant fins al final, tal com ell volia". "Ha sabut viure bé", etc.

Jo el vaig conèixer al 1972, any que va publicar el Durruti. Ell treballava encara a una de les grans impremtes de Paris. Li faltava poc per jubilar-se. Jo tenia 19 anys, i feia els tràmits per exiliar-me. Vaig treballar a l'impremta a l'estiu per substituir treballadors en vacances. O sigui que el Diego va escriure el Durruti, la seva obra més important, mentre encara treballava a la fàbrica. Un mèrit afegit.

Vull compartir algunes de les qualitats, fets destacats del Diego, dels que puc donar testimoni ja que ens hem anat veiem al llarg d'aquests 37 anys

En Diego era un bon crític, insistent, persistent i àcid. No es deixava convèncer fàcilment, i si li eliminaven un argument, ràpid en buscava un altre. Vaig aprendre amb ell a afilar la crítica. El vaig escoltar en les assemblees de la CNT de la rue Vignoles, debatent acaloradament com sempre solien fer els vells cenetistes. Amb ell hem discutit molt al llarg de la vida tan contra els poders, com entre nosaltres, fet que no ha impedit que ens seguíssim veient i telefonant.

Amb el Diego vaig tenir una relació més especial perquè ens veiem sovint, ja que a l'any 1972 varem formar un grup autònom de joves d'anàlisi i reflexió sobre el moviment llibertari del moment, que ens reuníem amb ell a casa seva. Alguns, després, ens varem ajuntar més tard amb els companys del MIL, GARI.

Historiador autodidacta

En Diego no fou un autodidacta ja que fou format en les escoles del CENU i en els ateneus llibertaris i en les Joventuts llibertaries. El CENU ensenyava als nens a aprendre a aprendre, una formació vàlida per a tota la vida. En Diego Camacho és un exemple de l'èxit i assoliment de la pedagogia llibertaria amb els métodes de Ferrer i Guardia de l'escola moderna: "aprendre a aprendre i aprendre a aprendre per un mateix". En Diego reconeix i lloa la seva formació llibertaria inicial. En Diego també cita com a elements importants de la seva formació el privilegi d'haver participat com a milicià a la Revolució espanyola , la més important del segle XX, i a la guerra contra els feixistes. Tot un màster pràctic en coneixements socials i sociològics sobre el mon en el que va viure. Igualment podem dir que les experiències negatives, tals com el fracàs de la revolució, la derrota davant els militars colpistes, l'exili, la presó, els camps de concentració , etc., el varen acabar de formar. El feren més fort i més conscient de la societat en la que vivia. Va convertir el seu pas en les institucions de destrucció, alienació, i de servitud en experiències formatives.

Però com a historiador fou un autodidacta, igual que com escriptor. Ningú li va ensenyar com havia d'escriure per a denunciar les presons i els poders. Es un exemple de l'aconseguiment educatiu de la pedagogia llibertaria, que forma als nens per a tota la vida i els anima a continuar la formació a traves de les múltiples experiències de la vida.

Auto editor

En Diego es va autoeditar els seus llibres autobiogràfics. Els editors no volien publicar textos autobiogràfics, ja que no els consideraven rentables i no tenien els diners per a aquests tipus inversió. En Diego demanava als companys que li ajudéssim a trobar 50 companys que volguessin comprar un llibre seu per endavant, per a poder-se'l autoeditar. Així ho va fer al menys amb dos o tres llibres.

Molt treballador i disciplinat

Un treballador incansable. Sempre estava escrivint a màquina. Quan l'anàvem a veure aprofitava per parar i prendre un cafè i xerrar amb nosaltres, o bé, sortir a dinar o sopar a fora. Quan no estava amb amics i companys, escrivia.

Va donar a la llum uns deu llibres, fruits de la seva vida, del dolor, de la memòria i del record de lluites passades.

Un cas especial mereix el llibre "Buenaventura Durruti, el poble en armes". Gràcies al seu treball d'investigador i historiador hem tingut la sort de conèixer el Durruti, Ascaso, Garcia Oliver, revolucionaris que ens varen influenciar tan de pensament com en els actes en els nostres anys joves i tota la vida. Gràcies a la seva investigació el Durruti es conegut arreu del mon i també la revolució llibertària tan silenciada per en Franco i la democràcia borbònica que patim.

Autònom

Va viure sense dependre dels altres i en acord al seu ideal anar-

quista, com ja he explicat a l'inici:
"Soy anarquista y ser anarquista es ser una persona coherente (paz espiritual, la tranquilidad, el campo, trabajar lo menos posible, el suficiente para poder vivir, disfrutar de la belleza, del sol. Disfrutar de la vida con mayúsculas, ahora se vive en minúsculas). Tener una conducta personal. Llevar las ideas a la práctica al máximo, sin esperar que haya una revolución. Eso se puede hacer ahora. Es una concepción filosófica, es un estado de espíritu, una actitud ante la vida. Pienso que esta sociedad está muy mal organizada, tanto socialmente, como políticamente, como económicamente. Hay que cambiarlo todo. El anarquismo invoca una vida completamente diferente. Trata de vivir esta utopía un poco cada día."
En Diego és un exemple vivent de la paradoxa que exposa el poeta Eduardo Galeano. En Diego es va passar la vida fent passos cap a la Revolució i al final la revolució i la utopia estaven més lluny. En Diego se la passar escrivent sobre la revolució i la utopia llibertaria i amb aquesta transició putinera i el neolliberalisme , que ho domina tot, es lamentava que la Revolució i la utopia estaven més i més lluny que mai. Un es podria preguntar de què serveix tan escriure sobre la revolució i tots els passos que es fan cap a l'utopia, si cada cop està més lluny la Revolució?
Escoltem la resposta clara i entenedora del poeta Eduardo Galeano.
Utopía:
Si damos un paso, la utopía se aleja un paso.
Si damos dos pasos, la utopía se aleja dos pasos.
Y así sucesivamente... Entonces ¿Para qué sirve la Utopía?
Para caminar, hijo, para eso sirve la Utopía.
La Utopia ens ensenya a viure com a persones i en la bona direcció.
En Diego no volia els aparells i collarets per a poder avisar urgències, en cas de caure o que es trobés de sobte malament, fet que li hagués allargat la vida. Tampoc volia anar a una residència, on l'haguessin cuidat, però que no li haurien deixat fer el que li donava la gana, sobretot fumar i beure vi. Volia viure mentre pogués ésser autònom, sense dependre dels altres. No volia allargar artificialment la seva vida.

Internacionalista

En Diego tenia amics de tot el mon i a tot el mon. A casa seva anaven i venien llibertaris de tots els països. Un pis sense fronteres, obert als companys. Per això a l'acte d'acomiadament del dia 15 h hi estàvem apàtrides i companys de molts països divers. Cito alguns companys que conec i vaig trobar: la Graciela d'Itàlia i tot un grup de Carrara que vingueren expressament, en Mariano de Xile, la Sònia de Mèxic, en Gabi de Colòmbia, l'Emilie de Bèlgica, en Dieter d'Alemanya, la Luminitza de Romania, en Mohamed de Marroc i d'altres de França, Grècia, i altres països que no recordo el nom. També i molt especialment cal citar el seu fill Ariel, francès de París, que en la cerimonial d'acomiadament va agrair la presencia de tots els companys que estàvem a l'acte.

Solidari i curiós

Explicaré per acabar la preocupació del Diego pel Mohamed sense feina i la Nadia esperant un nen, amb qui compartia l'apartament. Fou fa 10 dies abans la seva mort i els últims moments que vaig estar amb ell. Solíem anar a casa seva de manera regular aquests últims anys i li portàvem el sopar. Aquest divendres ultim, com una altra vegada, varem organitzar un "couscous" a casa el Diego. Amb el Mohamed varem quedar que li pagaríem les despeses i també el treball de fer-ho. En Diego ens va preguntar si ja ho havíem arreglat amb en Mohamed. Li vaig respondre que si, que no es preocupés. En Diego no es va quedar tranquil sense que ho preguntés a la meva companya i també al propi Mohamed. És evident que es preocupava pel Mohamed i la seva muller.
En Diego al final del sopar ens va acompanyar fins a la porta i acomiadar-nos. També ho va aprofitar per escoltar-nos des de l'intèrfon el que dèiem mentre sortíem i ens acomiadàvem a la sortida de casa seva. Li vaig preguntar al Mohamed si s'havia quedat a escoltar el que parlàvem. M'ho va confirmar. En Diego ha sigut curiós i d'instint investigador fins al final. S'inventa el que sigui per obtenir informació.
Silenciat, censurat i ignorat pels poders mediàtics i polítics.
L'amic Diego ha sigut un historiador i conferenciant silenciat, censurat, ignorat per les corporacions mediàtiques. Al Diego li tenien una por i una mania especial, no sols per ésser anarquista i biògraf de la gesta de Buenaventura Durruti, sinó per a que sovint sobretot quan parlava en directe sortia artilleria pesada i atacava els poders i els seus servidors.
Els mitjans han callat com putes la noticia de la seva mort. Els poders no han volgut fer-li cap reconeixement social com a víctima del franquisme, com a lluitador de la República, com a milicià de la revolució, com a escriptor, ni com a historiador reconegut internacionalment, ni com a conferenciant, o com a protagonista de documentals diversos, o com a testimoni de camps de concentració, o com a presoner de Franco durant 12 anys. Cap reconeixement. Volen silenciar i ignorar el passat. Pels poders la Revolució a Espanya no va existir.
He dit expressament que els mitjans han callat com putes ja que la majoria de periodistes son unes miserables putes dels rics, dels que manen.
El silenci mediatic, polític, social és un elogi. Tenen por als que lluiten i als que han lluitat en el passat. Tenen por que la gent aprengui dels que lluiten.
La revolució espanyola segueix silenciada més 70 anys més tard. I tots els que transmeten coneixements passats de lluites, col lectivitzacions, i transformacions socials son silenciats.
En Diego continua a la llista negre dels que manen. Tot un elogi.
Nosaltres et recordarem ara i sempre.
Diego, company i amic, fins ara, fins sempre!
Diego, et recordarem ara sempre!

A Diego Paz o Abel Camacho

Eulàlia Ribó

El meu avi va anar de voluntari al front d'on no va tornat mai. La meva avia vidua amb un fill de mesos va oblidar pel terror i la por. Al cap dels anys vaig veure una foto del meu avi amb l'uniforme de milicià de la CNT. Al cap dels anys vaig conèixer un altre avi, primer es deia Abel Paz i després es va dir Diego Camacho. Em va explicar el que els meus avis no van poder, d'on venia i qui era.Em sento afortunada d'haver pogut passar tantes hores junts.
Sempre lliure i rebel.

Depressió mundial, filosionistes i terrorisme germanòfil

Miquel-Dídac Piñero i Costa

Amb el nou crac internacional de les borses del dimecres 14 de gener el capitalisme globalitzat obre una nova etapa de la seva decadència nociva vers la gran depressió mundial una vegada les masses explotades, espoliades i oprimides han detectat la malaltia terminal d'aquest sistema a partir del primer crac del passat setembre, cosa que obliga a les minories actives de la transformació social revolucionària a replantejar qualsevol anàlisi o plantejament estratègic anterior a la Tardor de 2008. Tot plegat en mig d'una enorme i sagnant procés de matances sionistes a Gaza, una provocació de l'Estat d'Israel al servei de l' imperialisme angloamericà vers una tercera guerra mundial interimperialista en el cas que alguns estats petroliers, com ara Iran o Veneçuela, piquin l'ham del parany israelita, però encara tenim l'esperança de canvi mundial gràcies al full de ruta revolucionari de les revoltes socials d'aquests dies dels Balcans i dels països bàltics.

Mentre, al Regne d'Espanya i les seves autonomies, el governamental PSOE i el govern tripartit català aprofiten l'ocasió d'aquesta indignació generalitzada de masses enfront les matances sionistes a Gaza per pescar en les turbulències del moment a fi d'ocultar els signes de revolta social a l'entorn del moviment estudiantil contra el procés de Bolonya i la radicalització d'alguns sectors del moviment obrer autòcton i tapar la crispació col lectiva que provoca la recessió dominant del capitalisme, especialment per desviar el ressò de la revolta social preinsurreccional a Grècia i les illes de l'Egeu des de fa prop d'un mes i mig de combats proletaris i ocupacions d'universitats, ajuntaments i locals sindicals.

A nivell de Barcelona, la minoria sionista domèstica i els seus lobbys polítics (especialment CiU i un sector d'ERC), empresarials (la cambra de comerç israelita, els negocis dels fidels de les sinagogues i diverses empreses de premsa i televisió conjuntament amb el Barcelona Futbol Club) i mediàtics, com ara el programa 'Els matins d'en Cuní' o els documentals que dirigeix a TV3 en Culla per no esmentar la gran campanya d'intoxicació filosionista del grup Godó, de forma força semblant al paper subversiu reaccionari que va significar la minori germanòfila en el decurs de la primera guerra mundial interimperialista de 1914 a 1918 i els efectes col laterals que provocà a casa nostra. El lobby filo sionista juga un paper semblant al de la banda criminal del baró de Koenig.

Per analitzar els orígens del pistolerisme de la patronal catalana posterior a la primera guerra mundial interimpeialista ja que en decurs de la guerra del 14 la indústria de Catalunya assortia els exèrcits aliats, cosa que no implicava que la burgesia catalana especulés amb els aliats i amb els imperis centrals al mateix temps. En aquest context, els serveis d'intel ligència del Kàiser va organitzar un xarxa d'espionatge alemany a l'entorn de les fàbriques i ports de Catalunya. Exactament, a Barcelona, un dels equips alemanys actuava sense gaire discreció. La banda de Baró de Koenig informava als submarins alemanys del trànsit portuari barcelonès i del destí de les mercaderies enviades als aliats.

L'inspector de la plantilla de policia de Barcelona Bravo Portilla era un dels agents del baró de Koenig. A l'entorn del baró i del policia hi havia un eixam de delinqüents i criminals de la ciutat, protegits per la policia i armats amb pistoles. Aquests pistolers de Barcelona atemorien els fabricants i comerciants especuladors que abastien els aliats. Si no n'hi havia prou amb l'amonestació que exercia aquesta banda al servei de la intel ligència alemanya, aleshores el baró de Koenig i Bravo Portillo passaven al crim. Per maquillar la finalitat logística dels serveis alemanys, aquesta banda també assassinava obrers i sindicalistes, una manera de fer passar per enfrontament de classes els seus crims d'Estat. De rebot, el terrorisme alemany d'Estat va provocar l'efecte col•lateral de subvertir la societat catalana i generar un major enfrontament de classes, un antagonisme social que per una banda va desembarcar en el pistolerisme de la patronal i per l'altra va magnificar i va fer créixer la CNT.

Una de les víctimes del baró de Koenig i de Bravo Portillo va ser l'enginyer Barret, gerent d'una fàbrica d'obusos. Davant d'aquesta crispada situació que asfixiava la vida del dia a dia de Barcelona i el seu cinturó roig, en l'edició del dia 9 de juny de 1918 de 'Solidaridad Obrera', el seu director, el company Àngel Pestaña, va reproduir unes cartes manuscrites de Bravo Portillo. En una d'aquestes, el policia es dirigia al delegació policial del districte de les Drassanes de Barcelona, Royo, un altre agent alemany, al que donava instruccions sobre un informant que facilitava les dades per enfonsar el vaixell 'Mambrú', que transportava pels aliats material de guerra des del port de Barcelona. D'aquesta manera, la CNT denuncià públicament les activitats subversives de Bravo Portillo, al servei del imperis centrals, cosa que va causar molts problemes a aquest inspector, que finalment va dedicar la seva vida a destruir la CNT i fer assassinar els quadres i dirigents anarcosindicalistes de Catalunya. A partir de 1918, coincidint amb el trienni roig del ressò domèstic de la revolució dels soviets de 1917, un destacat representant de la burgesia nacional catalana, en Miró i Trepat, amb la concomitància del capità general de regió militar Milans del Bosch, va proposar a la Federació Patronal que aquesta financés uns escamots de la mort amb aquests pistolers del baró de Koenig, que havien quedat en atur a causa de la crisi dels imperis centrals que a més de perdre la guerra patien les insurreccions proletàries d'aquell moment històric. Una de les primeres víctimes d'aquests pistolers de la patronal va ésser el company Pau Sabater, un dirigent de la secció de tintorers de Barcelona de la CNT, assassinat el juliol de 1919. Però la venjança proletària va ser terrible, ja que dos mesos després un grup autònom llibertari d'ació va abatre a trets Bravo Portillo. Més endavant, Miró i Trepat, a més de la Federació Patronal, també va aconseguir, per estendre el terrorisme de la patronal a altres indrets de la Península on la CNT tenia una implantació considerable, el suport del Foment Nacional del Treball, l'Espanya Industrial, la Hispano Suïssa i el Sindicat de Banca i Borsa de Barcelona. Davant la convocatòria d'un congrés de la CNT pel desembre de 1919, la burgesia catalana va optar per organitzar una doble estructura de trenca vagues i d'escamots de la mort sota la cobertura legal anomenada 'Sindicats Lliures', amb gàngsters i delinqüents, sota la cobertura del Govern militar.

Finalment, hi va haver 753 obrers víctimes de la patronal entre 1917 i 1922. Segons el Comitè Pro Presos de Barcelona de la CNT, entre 1920 i 1923, a nivell local hi va haver 104 militants anarcosindicalistes assassinats pels pistolers de la patronal catalana.

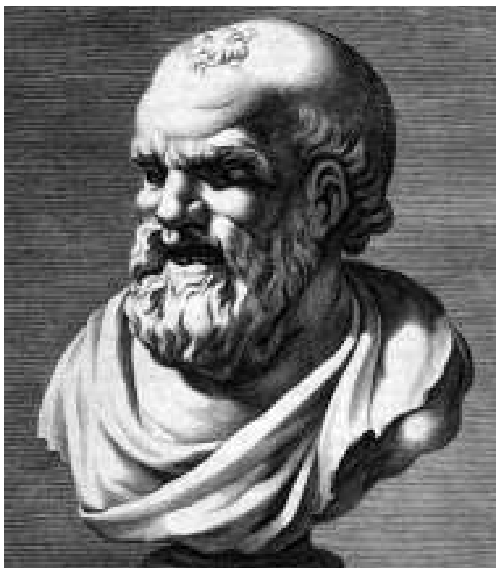
Demòcrit, els déus no existeixen

Jordi Martí

A Demòcrit tots els manuals de filosofia l'anomenen presocràtic. En això no hi ha excepcions a no ser que tinguem com a manual l'antimanual del Michael Onfray, "Les savieses de l'antiguitat". Allí se'ns explica com n'és de poc suc aquesta afirmació ja que Sòcrates neix el 469 aC i mor el 399, mentre que Demòcrit viu dels volts del 460 aC als volts del 356. És una equivocació dels manuals? Segon Onfray, no. És l'exemple de com els vencedors en aquesta guerra per controlar el pensament actuen. Per fer desaparèixer la diversitat de filòsofs abans de Plató s'inventen el terme presocràtics, que alhora que els empaqueta i els iguala en els seves diferències, posa Sòcrates com a punt de partida del pensament occidental, un pensament que ens arribarà, és clar, a través del seu deixeble, Plató.

Demòcrit hi és empaquetat sense possibilitat d'anàlisi, una anàlisi que l'allunyaria de qualsevol possible situació com a antecedent de Plató. De fet, resulta tan interessant saber què diu com saber quan es van destruir més obres seves, que no ens han arribat no per la descomposició dels materials on van ser escrites sinó per la seva destrucció sistemàtica durant l'Edat Mitjana. I és que els monestirs de l'Europa medieval no només van fer una gran feina de conservació del saber, la cultura i el pensament antics sinó que també van fer una immensa feina de neteja, tria i de construcció de la justificació del seu propi pensament. Aquesta neteja, segons Aristògenes, ja l'havia intentat el mateix Plató, però no es va arribar a produir perquè en va ser dissuadit pels filòsofs pitagòrics Amicles i Clínies, que l'en van fer desistir perquè segons ells hi havia massa exemplars dels llibres de Demòcrit per fer-los fer desaparèixer tots. Plató, però, el va ignorar al llarg de les seves obres, una manera gens subtil de fer-lo desaparèixer d'una altra manera, malgrat l'àmplia difusió dels seus pensaments en la seva època.

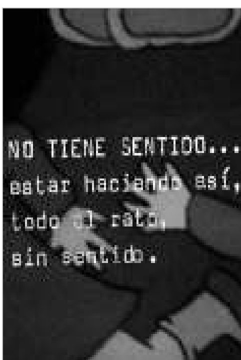

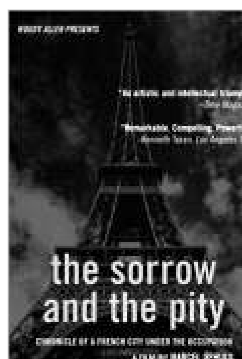
La de Demòcrit és una figura viatgera, en un moment en què viatjar suposa, per a un home curiós com ell, sempre nous aprenentatges. Un d'aquests aprenentatges, Leucip, de qui ja hem parlat, però també religiosos egipcis i gimnosofistes hindús. Seguint els ensenyaments ascètics, no dóna importància als diners més enllà de ser una eina per no patir en la vida terrenal. La seva vida és plena d'anècdotes exemplificants com el seu viatge secret a Atenes per assistir a un acte públic de Sòcrates, la ceguesa que ell mateix es provoca per no haver de veure més dones i poder dedicar-se encara més als seus pensaments (res a veure amb el pecat), la seva mort retardada olorant panets del dia per fer feliç la seva germana i el seu desig final que conservessin el seu cadàver en mel.

I què explica Demòcrit en les seves obres per rebre tant al llarg dels temps? Doncs en paraules d'Onfray que a mi m'arriben al fons del cap (i no dic que comparteixo al cent per cent perquè jo només he llegit sobre Demòcrit i encara no l'he llegit a ell), "Demòcrit recupera purament i simplement Leucip: el món real està format per àtoms organitzats en el buit, la casualitat és immament i material, la raó divina no existeix, tot passa, l'eternitat és una ficció o aleshores només el canvi és etern-; els déus no existeixen, el destí com a modalitat de la transcendència tampoc; el treball en si mateix fa possible una modificació de si mateix". Així doncs no hi ha ànima separada del cos, no hi ha desprestigi de la carn ni valoració de l'esperit. L'anima és el cos i el cos és l'ànima, simples paraules que es refereixen a dues instàncies corporals independents en les seves definicions però dependents en les seves funcions. Com no l'havien de voler fer desaparèixer?

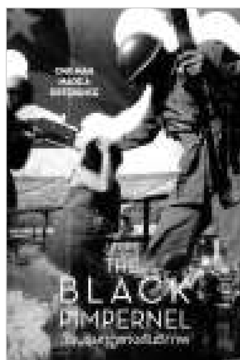
Pel·lícules

"NO TIENE SENTIDO"
Alejandra Molina (2008)
Llarga entrevista a Joaquim Jordà. Muntatge informal, estructura no linial, desordre expositiu, etc. per aproximar-nos la figura de l'heterodoxe director cinematogràfic català.

"LE CHAGRIN ET LA PITIÉ"
Marcel Ophuls (1969)
Documental francès prohibit durant anys que mostra el suport col laboracionista de molts ciutadans amb els ocupants alemanys durant la II Guerra Mundial.

"EL CLAVEL NEGRO"
Ulf Hultberg (2007)
Drama sobre l'embaixador suec a Xile que durant el cop d'estat de Pinochet salva la vida de 1300 persones amagant-les a l'ambaixada i després treient-les fora del país,

"JOE HILL"
Bo Widerberg (1971)
Biografia del sindicalista i cantant suec Joe Hill que emigra als Estats Units i és perseguit per la justícia. Important pel lícula que narra la formació dels sindicats al s. XX.

> DES CARTES MAUDITES

El joc de les nostres vides

Carlus Jové

Què pot conduir una persona a delitar-se amb la desfeta d'una altra? És aquest un dels sentiments més baixos que es poden tenir, i alhora un dels més alimentats en diferents àmbits de la vida social actual. Fa anys que el terme "bulling" forma part de la crònica escolar, que "mobbing" ho fa en l'àmbit laboral; però més enllà de tecnicismes moderns, cal reconèixer que la humiliació d'altri és el nostre pà de cada dia.

En els dos casos que acabem de citar, és fàcil observar el plaer que hi troba l'executor, provinent d'una demostració de força i superioritat –si bé també podriem afirmar que en el fons hi rau una incapacitat, la de relacionar-se de manera no agressiva. També podem constatar de manera prou evident el plaer que experimenta una tercera persona que en sigui testimoni i disfruti: creu participar del poder de qui humilia. Però, que pot conduir a una persona a prestar-se voluntariament a ser humiliada, a ser-ho en públic, i a ser-ho davant les seves persones estimades?

Són les dues preguntes que em passen constantment pel cap cada volta que veig "El programa de tu vida" de Tele 5. Perquè sí, el veig, i sí, hi disfruto. I la cosa em repugna.

Els participants d'aquest concurs (una variació de "La máquina de la verdad" de fa uns anys) es sotmeten a preguntes punxants i comentaris humiliants de la presentadora amb l'esperança d'aconseguir diners, que poden arribar fins a 100.000 euros; una resposta en fals hi ho perden tot. El camp d'abast de l'interrogatori no té límits, i tres persones escollides pel participant estan al seu costat per guarnir la desfeta.

És obvi que qui concursa ho fa per diners, però cap pobressa econòmica pot ser més gran que la misèria emocional d'un sol dels participants d'aquest circ romà. No obstant, poc puc jo criticar quan, com a espectador, disfruto amb cada nova fuetejada. I sembla ser que no sóc l'únic, ja que l'índex d'audiència del programa s'ha mantingut entre un 15 i un 20 per cent del share des del seus inicis, el qual em resulta contradictòriament alarmant. Com es pot disfrutar amb allò que repugna moralment? Com pot prosperar amb tant d'èxit un concurs en què els participants, en resum, van a dinamitar la seva vida en públic? La única explicació que hi trobo és el comfort de saber que sempre hi ha algú més degraciat que tu. Però alguna cosa molt greu ha d'estar passant perquè alguns de nosaltres es prestin a ser mortificats d'aquesta manera mentre els altres ens ho mirem tot rient i demanant-ne més.

> MÉS MEDIA

Neix a Colòmbia la ràdio Despertar libertario

Donem inici avui, a aquest projecte anarquista de difusió alternativa amb profunda alegria i moltíssima expectativa. Els integrants d'aquest projecte van veure que havíem de sumar-nos a aquest gran bloc contrainformatiu per mitjà d'aquesta petita ràdio virtual llibertària, ràdio que esperem creixi i es solidifiqui en un treball que sigui de gran suport a tots i totes, on podran mostrar els seus treballs, els seus esdeveniments, les seves opinions perquè així mostri realment la problemàtica nacional en gran mesura Colombiana desmentint als grans mitjans informatius.

La Ràdio Virtual Despertar Libertario (La veu sense déu… La veu sense amo) neix per a ser un espai de treball alternatiu de difusió des del qual se li dongui veu als qui saben que la seva veu, les seves idees i els seus compromisos no són compatibles amb la raó que sempre ha guiat a tots els mitjans, és a dir, els diners.

Construïm un òrgan difusor anticapitalista, antiautoritari, llibertari, anarquista per a aportar que les idees madurin i avancin a una societat on la informació i les freqüències no puguin ser un mitjà de dominació de les persones.

Radio Despertar Libertario és una ràdio (ara com ara) netament virtual, el que dóna la possibilitat de la gratuïtat i l'anonimat. Es desitja fer de la ràdio un mitjà d'informació que emeti diversos programes setmanals on conflueïxi música, contes, lectura de llibres, espais de discussió, entrevistes, anàlisi actual, notícies molt rellevants d'actualitat i que tinguin contingut rellevant per al moviment llibertari. De manera prioritària la ràdio informarà els esdeveniments, xerrades, etc que els col lectius llibertaris de Bogotà (inicialment) i més de la Red Libertaria Popular Mateo Kramer (a la qual es troba articulada) realitzin per a d'aquesta forma donar-los una major visibilitat així com per a mostrar el seu treball popular, barrial i en col legis.

www.despertar-libertario.blogspot.com

Isqueluchan: una nova eina web per a les i els de baix

Nou web a disposició dels col lectius i organitzacions llatinoamericanes de base que s'enfronten al capitalisme. Els dies 27, 28 de febrer i 1 de març es va celebrar a la localitat de Luján (prop de Buenos Aires, Argentina) el VII ELAOPA, Trobada LlatinoAmericana d'Organitzacions Populars Autònomes. La CGT hi va participar amb un taller sobre sindicalisme. Va ser en aquest marc en el qual s'ha presentat la pàgina web www.lsqueluchan.org, una eina que es posa a la disposició de les diferents organitzacions i col lectius, principalment de Llatinoamèrica, que s'enfronten dia a dia al capitalisme amb una manera d'actuar concreta, fugint de les construccions artificials i considerant a les persones afectades pels problemes com les veritables protagonistes de les lluites. Una pràctica basada en l'horitzontalitat i considerant a les bases com les interlocutores úniques.

www.lsqueluchan.org

PUBLICACIÓ DEL 17 DE MARÇ EDITADA PEL COL·LECTIU CRISI

Podem viure sense capitalisme

Col·lectiu Crisi

El 17 de març va sortir al carrer la segona publicació gratuïta creadapel Col.lectiu Crisi per construir una veritable sobirania popular en temps de crisi. S'han publicat 350.000 exemplars (220.000 en català i 130.000 en castellà), una part distribuïda per Catalunya i la resta per l'Estat espanyol, arribant a més de 400 localitats gràcies a nombrosos col lectius i a uns 2.000 voluntaris..

A la publicació trobem articles sobre:

ANÀLISI DE LA CRISI

Mentides i crisi informativa dels grans mitjans de comunicació. Capitalisme, vaixell tocat i a la deriva, Declarem naufragada la propietat privada, És l'inici d'una nova era postcapitalista, Abans de sortir del sistema defensa els teus drets: Contracte temporal en frau de llei.

ALLLIBERANT-NOS DE LA BANCA

Vaga d'usuaris i usuàries de bancs. Deus diners al banc? Si no pagues seràs lliure. Torno de l'exili preventiu, per participar d'un moviment social cada cop més massiu. Construint un sistema de banca ètica / Un moviment social que també és un banc.

CAP A L'ERA POSTCAPITALISTA

Podem viure sense capitalisme. Cooperatives d?habitatge de cessió d'us /

Xarxa contra els desnonaments. Les cooperatives integrals.

AUTOGESTIONA LA TEVA VIDA

De l'educació submisa a l'aprenentatge en llibertat. Passatemps d'educació ambiental, el joc de la crisi del creixement. La salut no es un negoci, recuperem-ne el control. De baix a dalt, un pla organitzatiu per ser el canvi que volem.

El col lectiu ha posat el 30 de juny com a data perquè "els governs" responguin a les seves iniciatives amb una "proposta de transició real" cap a aquest nou model econòmic. Si no ho fan, insten la població que, com a màxim el 17 de setembre, "abandonin els llaços amb el sistema capitalista"; per exemple, traient tots els diners dels seus comptes bancaris, deixant de pagar la hipoteca o el lloguer a les immobiliàries.

Empresonen l'Enric Duran, activista del Col·lectiu Crisi

El 17 de març els mossos d'esquadra van detindre a Barcelona a l'Enric Duran, activista social anticapitalista, membre del Col lectiu Crisi, i responsable d'expropiar 492.000 en prèstecs a diversos bancs (alguns dels quals el van denunciar), diners que han servit per finançar les publicacions "Crisi" i "Podem". Després d'estar exiliat a l'estranger durant 6 mesos, havia tornat a l'Estat espanyol coincidint amb la difusió del "Podem". S'ha constituït un grup de suport i s'està portant a terme una campanya per demanar la seva llibertat.

Més informació i contingut de la publicació als webs:

www.17-s.info

www.podem.cat

Pàgines web

NOAM CHOMSKY

www.chomsky.info

Tot sobre el lingüista i intel lectual llibertari nordamericà: escrits, articles, conferències, debats, biografia, est.

És el web oficial.

VICENÇ NAVARRO

http://www.vnavarro.org/

Veterà blog de Vicenç Navarro -iniciat al 2002- on s'hi poden trobar tots els seus articles sobre economia política, qualitat de vida i memòria històrica. Rigor i esperit crític d'un dels millors pensadors catalans actuals.

Llibres

"Terra de pas"

FERRAN AISA
Editorial Fonoll, Juneda 2008, 138 pp.

Xavier Díez

Si Salvat Papasseit hagués arribat a seixanta anys, probablement seria com Ferran Aisa: optimisme indestructible i confiança, contra tota evidència, que les utopies són encara possibles. Malauradament, la tuberculosi ens privà d'un dels poetes nacionals. No s'emportà la seva llarga ombra, car bona part dels poetes actuals demostren a diari el profund impacte d'un dels poetes més maltractats pel canon oficial, i alhora, més recitats i llegits.

Aisa ens ofereix un tercer poemari després d'irrompre el 2003 amb Rambla del Raval. Es tracta d'una visió intimista i sensible dels paisatges que conformen el seu periple vital, la seva terra de pas, des del xino barceloní, extingit ja per sempre sota llambordes de disseny plantades per la generació que cercava debades platges a París, fins a l'aspre i ascètic paisatge de les terres de Lleida d'infantesa, amb referències poètiques a Marçal, Torres, Viladot o altres il lustres poetes injustament oblidats. El volum, extens i heterogeni, comprèn diversos llibres per unitats temàtiques redactats entre 1999 i 2008, període en què l'animador del grup poètic León Felipe, periodista i historiador, passa per un moment especialment inspirat i productiu, amb un reconeixement arribat en una etapa de maduresa. Probablement la clau de l'aroma fresca que traspua el volum té molt a veure amb un amor salvatià, carnal i místic alhora, i sobretot incombustible, que anima bona part del relat, i permet que els desenganys als quals són sotmesos aquells que van viure intensament seixantes i setantes, resultin gairebé impossibles de detectar. Com Salvat, Aisa seguirà essent l'home optimista, perseguidor de somnis utòpics, i en termes de Truffaut, enamorat de l'amor.

Una altra bona notícia és la qualitat de la col lecció de poesia Joan Duch, de la petita editorial Fonoll, de Juneda. La poesia millora quan està ben pentinada i clenxinada per editors curosos amb les formes i l'estètica en un procés de descentralització poètica i revitalització del gènere com a espai d'expressió.

"La limpieza étnica de Palestina"

ILLAN PAPPÉ
Critica Barcelona
2008

Pau Jubillà

El 2008, quan es van complir 60 anys de la "Nakba" o catàstrofe palestina, l'editorial Memoria Critica va publicar la traducció de l'anglès a l'espanyol de "La limpieza étnica de palestina", un llibre molt interessant tant pel que diu com per qui ho diu.

El llibre relata de manera minuciosa com el sionisme va planificar i endegar la neteja ètnica de la zona que la ONU, espantada i encara sota el shock de les brutals imatges de l'holocaust, concedí al moviment sionista mitjançant la resolució de partició del 29 de novembre de 1947. Un estat jueu situat on fins al 1947 els palestins formaven dos terceres parts de la població nativa i l'altre terç eren immigrants jueus, que constituïen barreja de colons sionistes i refugiats que en la seva majoria havien arribat a partir del 1920.

El moviment sionista defensava que no era possible un Estat jueu viable si no hi havia una gran majoria de població jueva en el seu sí malgrat i per això creà el pla Dalet, una estratègia minuciosa de neteja ètnica consistent en la destrucció sistemàtica de pobles i l'assassinat dels seus habitants per provocar una fugida de la resta. El llibre descriu de manera exhaustiva, amb dates i noms, totes les ciutats i pobles que foren atacades, la gran major part de les existents a Palestina i moltes de les quals foren reduïdes a runes.

Tampoc s'escapen de la crítica els països àrabs, que malgrat una retòrica incendiaria, no dugueren a terme una oposició real i efectiva per defensar els i les palestines, mes enllà de les zones sobre les quals també hi tenien ambicions territorials.

També es important per qui ho diu, Ilan Pappé es professor de la Universitat de Haifa i un dels historiadors israelians mes prestigiosos que ha publicat diversos llibres sobre la historia de Palestina i la qüestió israeliana/palestina, molts dels quals encara ara no han estat publicats al seu propi país.

Ilan ens descriu la història del seu propi poble amb tota la crueltat defensant que només es possible una coexistència entre totes les comunitats, que ell defensa i de la qual en fa bandera necessària per un futur en pau, si es realitza una recuperació de la memòria històrica justa, una bona manera de començar.

"El eco de los pasos"

JUAN GARCÍA OLIVER
Backlist, Madrid 2008.

Josep Estivill

Definitivament espectacular i èpica aquesta autobiografia d'una de les figures cabdals de l'anarquisme al segle XX. Garcia Oliver va escriure aquest llibre de prop de 1000 pàgines en les quals recull fonamentalment la seva participació dins de la CNT, des dels seus anys de joventut fins a l'exili mexicà.

El llibre és excepcional, pel caràcter trepidant de la narració i pel testimoni que l'autor dóna del seu pas pel Comitè de Milícies Antifeixistes i al capdavant del Ministeri de Justícia del Govern de la República .

El relat és molt animat i ple d'observacions de caràcter social i polític, amb un munt d'anècdotes protagonitzades per importants figures com Francesc Macià, Federica Montseny, Largo Caballero o Eugeni d'Ors, per citar-ne només uns pocs.

Impossible resumir en poc espai els mèrits d'aquest llibre -tot i el caràcter vanitós de Garcia Oliver- que el converteixen en una de les millors obres per reviure des de dintre la història de la CNT durant el segle XX.

Revistes

LE COMBAT SYNDICALISTE
Revista mensual de la CNT francesa, 44 rue Burdeau, 69001 Lyon, combat-syndicaliste@cnt-f.org
www.cnt-f.org/

PETROALIMENTS O SOBIRANIA ALIMENTÀRIA?
Recuperem el control de l'alimentació. Amplia informació sobre el tema. www.transgenicsfora.org

PASO A PASO
Butlletí de les seccions sindicals de la CGT al Grup Seat.
cgtseat@inicia.es
www.cgtbarcelona.org/cgtseat

LA LLETRA A
Revista llibertària, propostes de lluita contra el sistema i per construir una altra societat.
lalletraa@gmail.com

> L'ACRATOSCOPI

La violència i la burla (1964)

Jaume Fortuño

"L'oposat de la violència no es la pau, sinó l'humor" - Raymundo Viejo Viñas - Heykal i els seus companys es rebel·len contra el despòtic governador d'una ciutat d'Orient Pròxim, i ho fan afalagant-lo de tal manera que el tornen ridícul i grotesc. Taher, un altre activista, obsessionat amb les bombes, els màrtirs i l'honor, dels que se senten predestinats a salvar el poble ells solets i creuen que a la violència del tirà només es pot respondre amb violència revolucionària, entén aquesta forma de rebel·lia com una ofensa a la seva causa, doncs ells s'estàn divertint mentre el poble pateix. Heykal respon que el poble necessita aprendre a riure del tirà, minant el seu prestigi i perdent-li el respecte que el fa poderós, mentre que respondre amb violència a la seva violència es demostrar-li que el prens seriosament i fer-lo fort. Per Heykal i els seus és millor enriure-se'n, perquè saben que fa més mal humiliar el tirà que no pas matar-lo. Obsessionat amb la misèria dels pobres, sempre capficat en conspiracions i atemptats, Taher esdevé el perfecte funcionari de la revolució, atrapat en la mateixa violència que vol combatre, no entén la burla perquè ell mateix ha oblidat com riure.

"La violència i la burla" es un text lúcid i incisiu que ens convida a veure més enllà de la ràbia que de vegades ens cega, per a recuperar l'humor necessari per a rebel·lar-nos. Perquè tal com diu Heykal: "els poca - soltes són els que maten tot alè d'alegria que hi ha al seu voltant, i siguin d'on siguin, m'irriten".

Albert Cossery (1913-2008)

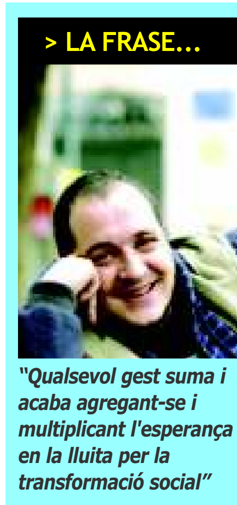
"Només espero que després d'haver-me llegit la gent no tingui ganes d'anar a treballar el dia següent". L'anomenat "Voltaire del Nil" va publicar vuit llibres que desprenen la ironia, el sarcasme i el saber oriental d'un "egipci de cultura i llengua francesa que sempre va pensar en àrab", tal i com li agradava definir-se. Bohemi i rebel, l'últim gran dandi de la literatura francesa fou admirat per autors com Albert Camus, Boris Viant o Henry Miller. Cossery elogià la vagància i mai va treballar en res que no fos la creació literària, única activitat que es prenia de forma seriosa. Tampoc volgué tenir cap possessió i visqué a una habitació d'hotel des del 1945 fins la seva mort l'any passat. A les seves novel·les descriu als pobres, captaires, marginats, prostitutes, bojos, místics, assassins i mandrosos, amb l'encert de qui els ha conegut i hi ha parlat, i es que tal com va dir: "lo més original que pot explicar un escriptor està al carrer".

DAVID FERNÁNDEZ, ACTIVISTA SOCIAL I PERIODISTA

'Saura regna però no governa els Mossos'

"L'autor de 'Cròniques del 6' parla de la repressió dels Mossos d'Esquadra"

> LA FRASE...

"Qualsevol gest suma i acaba agregant-se i multiplicant l'esperança en la lluita per la transformació social"

"El que canvia és la manera de gestió de la repressió. El PP ho va fer amb soroll mediàtic i propaganda i el PSOE des del silenci, molt més efectiu i pervers"

Jordi Martí Font

-Explica'ns "Cròniques del 6"...
Són 10 anys de processos socials d'autoorganització, autonomia i autogestió social sobre la base de la desobediència (insubmissió, ocupació, contrainformació, altermundisme) del qual han participat milers de persones, fonamentalment en l'àrea metropolitana de Barcelona. Els retalls d'aquesta història són la factura repressiva i el variat arsenal utilitzat pel poder per evitar que aquests espais socials de dissidència creixessin: policies, mitjans de comunicació i, en última i primera instància, decisions polítiques. A partir d'aquí, és el relat altern per acostar-nos a les entranyes del control social, a més de 2.000 detencions en 10 anys, una vintena d'empresonaments i contínues campanyes de criminalització mediàtica. Un intent per obrir amb fórceps la cambra fosca de la repressió, per saber com funciona la maquinària.

-Valdecasas va ser la ideòloga de la repressió organitzada?
Valdecasas no és res més que el símbol d'una època, d'aplicació dràstica de l'"aznarismo" als carrers i d'àmplies reculades. Però és només la cara visible perquè les medul les de la repressió i la criminalització estan instal lades a l'Estat. És un corrent de fons que neix fa tres dècades i que combina les tres doctrines penals més regressives: la tolerància zero, la seguretat nacional -"l'enemic està a casa"- i el dret penal d'enemic d'inspiració schmitiana. A més, la deriva repressiva no és patrimoni del PP: el PSOE té una densa, acumulada i dilatada trajectòria. El que canvia és la manera de gestió de la repressió. El PP ho va fer amb soroll mediàtic i propaganda i el PSOE des del silenci, molt més efectiu i pervers.

-Com veus el panorama ara?
Complex, que no complicat. En el positiu, desenes de persones i multitud de col lectius que segueixen sense baixar el cap i entrar en el circuit de l'obediència deguda. En l'antirepresiu, també positivament, ha quallat una àmplia coalició social, àdhuc no descodificada, que ha conjuminat esforços davant els excessos policials, legals i penitenciaris. Aquesta xarxa és la nostra joia i aplega moviments socials de base, àmbits professionals acadèmics i jurídics, entitats socials, moviment veïnal i cristians de base. No és poc: 32 organitzacions recorrent la 'patriot-act' urbana de les Ordenances del Civisme a Barcelona, 48 entitats donant llarga vida a la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura i molt més. En el negatiu, constatable i sense dramatitzar, que l'estratègia repressiva també ha funcionat: sense els graus de tensió, provocació i aïllament que es va concretar contra els moviments socials, els espais de compromís i dissidència serien avui més grans.

-I la transició del de la Policia Nacional als Mossos d'Esquadra?
Hem passat d'un model reactiu, tancat i intensiu en coerció propi de la Policia Nacional a un model preventiu, intensiu en informació i 'de proximitat', que caracteritza els Mossos. El model, genèticament, no ha canviat, però s'ha perfeccionat. El carrer s'ha militaritzat molt més. Deixant les tensions sorgides entre cossos durant el desplegament, el model de control social s'ha aprofundit, tecnologitzat i ampliat. En tot just tres anys, hem vist amb els Mossos coses mai vistes –segrest de manifestacions, armes il legals com el kubotan, manuals per a disfressar-se de periodistes en mobilitzacions– i la Divisió d'Informació es nodreix de la mateixa obsessió atàvica que equipara dissidència amb terrorisme.

-Per què es relaciona els Mossos amb les agressions i violències?
Des de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura i el teixit social sempre hem insistit que el major nombre de denúncies i la seva major difusió és directament proporcional al grau de consciència social, de compromís civil i d'existència de xarxes comunes. Que hi hagi més denúncies no refereix més brutalitat que en altres cossos: constata més mobilització social. El demèrit, per descomptat, és per a uns Mossos que creïn en una impunitat deificada. Però l'únic mèrit és el treball col lectiu, anònim i silenciós per visualitzar aquesta realitat.

-Quin paper juga ICV?
Ufff. El de ICV frega el sainet esquizofrènic. Per descomptat que Saura regna però no governa als Mossos. L'estructura jeràrquica de comandaments ve definida fa temps i qui defineix el model de seguretat pública català és Joan Delort, pes pesat amb CIU, amb el PSC i amb ICV-EUiA. Els governs canvien i la policia roman, que diria Costa-Gravas. Al cap i a la fi, l'última crisi respecte les brutals càrregues contra el moviment estudiantil s'ha tancat amb la impunitat decretada pel propi Saura (cap investigació, cap depuració) i amb el reforç dels quals manen: tot el Poder per a Delort. Aquesta és la paradoxa de la democràcia autoritària de mercat: que són els 'ecosocialistes' els quals 'formalment' comanden la repressió. Ells sabran perquè.

-Algú podria pensar que no hi ha res a fer.
Doncs que en el fons, gairebé sense adonar-nos, hem fet molt. I que queda moltíssim més per fer. I que la coherència i la desobediència i la solidaritat donen els seus fruits. Encara que costi, no cal perdre la paciència. L'última crònica de "Cròniques del 6" es va escriure fa només un mes. L'inspector Martín Pujal, alies 'Jordi', màxim responsable del Grup 6, ja està a la presó. Paradoxalment, per 'associació il lícita', la seva acusació preferida contra els moviments socials. Encara que 13 anys després, això si. Símptoma que la lluita és llarga. I al mateix temps, constatació de la fertilitat del compromís, de la gran alternativa que és la memòria i que cap gest és inútil mai. Qualsevol gest suma i acaba agregant-se i multiplicant l'esperança en la lluita per la transformació social i l'emancipació col lectiva. I la revolució útil és aquesta: la quotidiana. Creo que això és el que hem après modestament aquesta generació nascuda en la democràcia de l'amnèsia, que ha trobat en la memòria i la coherència la seva millor arma. Molt a pesar del Grup VI i els quals els manen.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Paraules

Jordi Martí Font

Ensenyar
Que baixin del pedestal les estàtues esdevingudes mestres i comencin a bellugar-se per desentumir músculs i articulacions! Però alhora que es mantingui la possibilitat per a tothom de disposar sense esforços afegits de qui s'ocupi de la docència i ens faci aprendre alhora que ens ensenya. Que l'educació és un dret però qui s'hi dedica no pot esdevenir encarcarat ni mòmia mental ni de coneixements. El món canvia i qui ens ajuda a entendre'l també ha de canviar i adequar-se als canvis que es donen i tenim.
I que les coaccions no siguin la norma sinó l'excepció esdevingudes record en quatre dies. Perquè res fa més feliç que aprendre i res més infeliç que segons quins mètodes utilitzats per a aquesta finalitat.
Desitjos? Alguns més que altres. Tots possibles i part de la realitat que vull fer i que faig dia a dia, en cada un dels diversos moments de la meva vida. Qui sàpiga que ensenyi i qui no, també, perquè els coneixements sempre són més quan sumem els d'uns i els dels altres, quan de la seva suma en deduïm que són molts més dels que ens hem arribat a pensar mai.
El dret a saber, a aprendre, a adquirir coneixements, és un dels drets bàsics i, per tant, que hi hagi qui ajudi a aprendre, a saber i a adquirir coneixements, ha de ser una de les premisses necessàries de la societat que ens cal, del món a on volem anar, que és aquí però encara no del tot.

Història
"Qui controla el passat controla el futur: qui controla el present controla el passat". La cita és més que coneguda i és un (un altre) dels motius que avui ens llencen a les pàgines de "1984", la novel la escrita per George Orwell que sintetitza el món on vivim avui, dècades després de l'any on ell va situar el domini total de l'Estat damunt l'individu.
La història no pot ser només una, sigui nostra o d'ells, per això cal tenir totes les versions possibles des del present, més que per triar per saber com es va esdevenir el que va passar i comprendre una mica més on som i d'on venim. Això seria així i punt final si no fos que algunes de els versions d'aquest passat proper o llunyà avui en dia continuen no existint, alguns dels fets esdevinguts són silenci pur i dur, no existeixen. Els relats són, en al majoria dels casos única o inexistents.
Per tant, abans de confrontar totes les versions el que de veritat ens cal és que hi hagi totes les versions o, com a mínim, més d'una versió. Cal investigar sempre críticament sobre el passat i no actuar moguts només per la ideologia per crear interpretacions i relats; això seria un altre desastre. Alhora, però, cal denunciar els qui opinen més que no relaten quan ens informen de la història que ens ha precedit. Sé que alguns criticaran la meva mania de parlar d'història sempre mirant el passat i tindran raó, però alhora que els especialistes ho criticaran a mi em serveix per aclarir-me i aclarir-se un mateix és sovint un bon exercici de prendre aire i respirar-lo.